

Yêu Yêu Hận Hận: Ngu Tình Điệp Tử Đóa

Contents

Yêu Yêu Hận Hận: Ngu Tình Điệp Tử Đóa	1
1. Chương 1: Chuyện Cũ Khép Lại, Hiện Tại Tiếp Diễn	1
2. Chương 2: Ghi Nhớ	9
3. Chương 3: Về Xuân Sắc Ngập Trời Xanh	24
4. Chương 4: Uống Rượu Luận Tình Ái	33
5. Chương 5: Sáng Tỏ	42
6. Chương 6: Say Gió Xuân	48
7. Chương 7: Giao Mùa	53
8. Chương 8: Mặt Trời Ngừng Chiếu Sáng	58
9. Chương 9: Năm Bất	62
10. Chương 10: Khi Quân	66
11. Chương 11: Lá Vàng	77
12. Chương 12: Đa Tình	83
13. Chương 13: Chiếc Lá Xanh	89
14. Chương 14: Bốn Mươi Trượng	94
15. Chương 15: Hồi Ưc	97
16. Chương 16: Gần Và Xa	100
17. Chương 17: Chợt Thoáng	107
18. Chương 18: Như Hoa Như Mộng (hoàn)	111

Yêu Yêu Hận Hận: Ngu Tình Điệp Tử Đóa

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, cung đấu, tiên sủng hậu ngược, BE. Giới thiệu 1:Đời này, cạnh bên Ngu Tình nàng đã tự tay kết thúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-yeu-han-han-ngu-tinh-diep-tu-doa>

1. Chương 1: Chuyện Cũ Khép Lại, Hiện Tại Tiếp Diễn

Lan Đồ bên trong chạy ra ngoài, đảo mắt kiếm tìm A Tịch.

A Tịch đứng bên dưới gốc cây, đá đá chân vào những viên sỏi bên dưới chân, con ngựa bên cạnh cũng lười nhác như chủ của nó đến gặm cỏ cũng không còn thiết muốn nữa.

Lan Đồ nhìn thấy công chúa liền hét toáng lên:

“Công chúa, người sao vẫn ngồi ở đây? Trắc Nhiên đã vào trong rồi, đại khả hãn sắp không xong rồi, công chúa..”

Nàng giật mình ngược lên nhìn Lan Đồ, mới vừa nãy nghe tin cha đã về nhưng nàng lại cố tình giận dỗi cha vì ông đi về phía nam nhưng lại không nói cho nàng một tiếng, rõ ràng là không muốn nàng đi cùng.

Nhưng mà Lan Đồ lại nói không xong, không nhẽ cha nàng bị thương sao?

Nghĩ vậy nàng liền đi theo sau Lan Đồ vào trong. Mẹ nàng quỳ trước giường, khóc lóc thảm thiết. Hóa ra, nàng đã bỏ lỡ cơ hội cuối cùng. Ôi, nghĩ sao mà dễ dàng quá, cả cuộc đời con người lại dễ dàng mất đi như vậy ư? Nàng nhất định không tin, đến bên cạnh mẹ, mắt vô thức đảo quanh, miệng hỏi:

“Mẹ ơi, cha không sao đúng không mẹ? Đúng không?”

Mẹ nàng nhìn lên, mắt đầm lệ không trả lời.

Nàng chợt hiểu ra, cha nàng chết thật rồi sao?

Cha nàng không chết, cha còn hứa sẽ đưa nàng về lại phía nam, ở đó có rất nhiều hoa Điệp Tử(1), mỗi lần gió thổi qua, nhiều cánh hoa lại bay lên như hàng ngàn vụn con bướm trắng tinh khôi. Nàng muốn đi cùng cha nàng, thật sự rất muốn.

(1)Hoa điệp tử: tức hoa bồ công anh ngày nay.

Nhưng mà bây giờ không thể đi cùng người nữa hay sao? Nghĩ vậy nàng liền bật khóc, khóc rống lên, nhào đến ôm thi thể cha. Trên người cha có rất nhiều thương tích do đao kiếm gây ra. Chẳng phải cha chỉ xuống phía nam một vài ngày, tại sao lại có vết thương đao kiếm, nàng quay về phía mẹ, hỏi:

“Vì sao trên người của cha lại có vết thương như thế này? Chẳng lẽ...”

“Quân Nguyên sắp tràn về đây. Ta xin con, mau trốn đi.” – Mẹ nàng nói, khẩn thiết cầu xin.

Nàng chợt quay lại nhìn thân thể cha đầm máu, trong lòng tràn ngập nỗi đau, liền hỏi:

“Con nhất định phải sống và trả thù cho cha. Mẹ, ai là người giết cha?”

Thấy được sự kiên quyết của nàng, mẹ nàng chịu thua:

“Là Hoàng đế nước Nguyên, Tống Ngạn.”

Nàng không ngờ mình cũng có ngày lâm vào hoàn cảnh như ngày hôm nay, mất đi cha, cả Mông Cổ cũng không thể giữ được.

Thời chiến loạn lạc, đó cũng là lần đầu tiên nàng cảm thấy căm thù một ai. Vì đâu lại nên có sự thế ư? Thật ra nàng đến báo thù như thế nào cũng chẳng hình dung ra được, một lòng căm phẫn tên Tống Ngạn kia, tại sao lại độc ác đến vậy.

Đương suy nghĩ trẻ con thì sau gáy truyền tới một cơn đau điếng, nàng ngất đi.

Kẻ bịt mắt bé nàng đặt vào trong rương nhỏ, đẩy nắp lại, hy vọng mạng nàng lớn không ai phát hiện nàng trong rương này.

Năm ấy, Mông Cổ chính thức biến mất, tất cả lãnh thổ thuộc về tay nhà Nguyên.

Cuộc chiến đẫm máu ấy khiến dân chúng người Mông Cổ phải dọn lên phía nam ranh giới ở cửa Ngọc Môn, phía Bắc Vạn lý trường thành.

Lâm Dịch Xuyên, nổi tiếng là vị tướng tài ba của nhà Nguyên, tuy tuổi đời còn rất trẻ nhưng bao nhiêu cuộc chiến do y lãnh đạo không thắng thì hòa, chưa bao giờ thất bại. Hắn nắm chắc tất cả hoàng thất Mông Cổ, chẳng phải vẫn còn một công chúa hay sao?

Tống Ngạn châm lửa định đốt hết những căn lều ở đây, đúng lúc Lâm Dịch Xuyên đến. Hắn buông tay, nhìn bức họa trên tay của hắn, âm trầm hỏi:

“Chuyện gì?” - Hắn nói.

“Bẩm hoàng thượng, vẫn còn một công chúa nữa. Tên hiệu là An Điệp.”

Tống Ngạn nghiêng đầu:

“Tìm ả đi?”

“ Tuân lệnh.”

Quân Nguyên trước giờ vô cùng vững mạnh, vừa đánh xong lại ăn mừng nên Lâm Dịch Xuyên không muốn kinh động tới họ. Lâm Dịch Xuyên dẫn theo một nhóm lính theo bức họa đi tìm An Diệp công chúa.

Tìm tới tới vẫn không tìm thấy, trong lòng hắn vốn không sốt ruột nhưng lòng quân vẫn không ổn định. Hắn bèn cho quân rút về trại phía nam. Đợi đến khi quân lính ăn uống no say, hắn sẽ tự đi tìm một mình.

Trên thảo nguyên rộng tít tắp, hắn ngược mắt nhìn lên bầu trời xanh đen. Những ngôi sao lấp lánh sáng trên tấm thảm nhưng đen tuyền ấy. Gió thổi hiu hiu mát rượi, những con ngựa sau những chuyến đi dài và cuộc chiến hỗn loạn đã trở nên mệt mỏi, chúng nằm dài trên thảm cỏ, miệng nhai liên hồi. Chỉ cần vài năm nữa hắn nhất định sẽ rời khỏi vị trí tướng quân này.

Hắn không muốn chém chém giết giết nữa, hắn sẽ quay về quê phụng dưỡng mẹ già.

Sau lần này thôi, hắn nhất định không làm nữa.

Còn hai căn lều cuối cùng. ả ta cũng chỉ là một tiểu nữ mới mười hai tuổi, chắc chắn không có bản lĩnh tới mức bỏ trốn được giữa cảnh chiến hỗn loạn.

Hắn vô cùng thoải mái, tìm trong hai căn lều còn lại.

Mà thật là vẫn không có.

Hắn giương đuốc đốt cháy hai căn lều.

Trong rừng, A Tịch mở mắt, liền nhớ đến vì sao mình lại nằm đây.

Trác Nhiên, Lan Đồ đều đi đâu mất, mẹ nàng cũng không có.

Căn lều cháy bốc khói nghi ngút.

Nàng nhìn thấy khói liền hoảng hốt nhảy dựng lên, tìm đường chạy ra ngoài. Tuy nhiên mọi nơi đều là biển lửa, nàng hoảng hốt khóc lớn:

”Cháy, cháy, cứu tôi với, cứu tôi với!”

Đột nhiên Lâm Dịch Xuyên nghe tiếng kêu cứu bên trong liền không e ngại đá sập cột gỗ đang bốc cháy, chạy vào trong. Hắn không cần biết người trong kia là ai, hắn chỉ biết thấy chết mà không cứu thì không phải là hảo hán.

Giữa biển lửa đỏ rực, hắn nhìn thấy bóng dáng bé xíu đang ngã xuống liền nhanh chạy tới, bế nàng chạy ra khỏi căn lều lửa đó.

Trong cơn mê man, nàng chỉ thấy hắn như một loài chim bế nàng bay lên rất cao, vun vút đi trên nền trời lung linh ánh sao.

Lúc tỉnh lại đã nhìn thấy một người ở bên giường nhưng lại không nhận ra hắn là ai, tâm trí lại cố nhớ về người đã cứu mình nhưng vẫn không thể nhớ ra.

Người đó thấy nàng tỉnh lại vội nói:

“Sao rồi?”

“Người là người cứu ta hay sao?”

Tâm tình nàng bất giác trời nên rất tốt, ôm chầm lấy hắn, dịu dịu mặt vào ngực hắn:

“Ta sẽ báo ơn, sẽ báo ơn.”

Tổng Ngạn vì cái ôm đó mà tim bị lệch một nhịp, trước giờ chưa có một kẻ nào dám tự tiện ôm hắn như vậy, duy nhất chỉ có mẫu hậu của hắn mà thôi. Nhưng mà nàng dường như không biết hắn là ai, cũng không biết nàng là đang chạm phải cấm kị. Nhưng mà..hắn không có đẩy nàng ra.

Ba năm sau...

“Hoàng thượng nay quốc thịnh dân an, thỉnh xin người mau nạp thêm phi tần vào hậu cung, những mong quốc thái dân an, hoàng đế cũng có người nối dõi. Hương Lan hoàng hậu không biết đã bao nhiêu năm không có tin vui, chẳng lẽ cứ như vậy hay sao? Lòng dân không yên, quốc gia cũng không yên.”

Hắn đọc hết tấu thư này đến tấu thư khác cũng không thay đổi nội dung khác, mà thật ra cũng chẳng có bao nhiêu tấu chương.

Mùa thu người dân ai cũng chuẩn bị may áo ấm chuẩn bị mùa đông đến, tiếng chày đập vải vang vọng khắp nơi hòa vào tiếng thông báo của những toán lính trong kinh thành.

Thái phi mở cuộc thi tuyển tú nữ cho hoàng thượng, tất cả tiểu thư khuê môn đều được tham gia, tiểu thư con của các viên quan từ ngũ phẩm trở lên đều bắt buộc phải tham gia.

Ai cũng nói sau cuộc chinh phạt Mông Cổ, hoàng thượng trở về nên mở cuộc thi lớn, chủ yếu là tìm người sinh cho hoàng thất một hoàng tử.

Hoàng thượng năm nay đã hai hai tuổi, trước kia phụ hoàng của hắn mới mười bảy tuổi đã có hắn là thái tử. Bây giờ hắn đã hai hai tuổi vẫn còn chưa có thiếp, đúng là thật sự rất thay đổi...

Thái phi trong cung cũng sốt ruột vô cùng, hắn rất ngang bướng, có ép đến cỡ nào hắn không thích là không thích, từ nhỏ hắn đã được nuông chiều đủ kiểu, đừng nói là không muốn làm, hắn đã đổ ngay lập tức vẫn là thường.

Cũng vì “muốn đất nước an khang thịnh vượng, hoàng thất phải có người nối dõi”, cho nên thái phi mạn phép đã đăng thông báo tuyển tú nữ.

Các cấp bậc trong vương thất được chia rất rõ ràng, thái phi là nhất phẩm (nếu có thái hậu thì người thuộc hạng nhất phẩm lại là thái hậu), hoàng hậu và hoàng quý phi là nhị phẩm; quý phi và quý tần là tam phẩm; phi và tần là tứ phẩm, ngũ phẩm là dành cho người được hoàng thượng sắc phong, ngoài ra còn có lục phẩm, tuy nhiên rất ít khi hoàng thượng phong ai đó làm lục phẩm, dù sao lục phẩm cũng là người có tước phẩm thấp nhất hậu cung, mà một khi hoàng thượng đã yêu thương, làm gì có chuyện phong lục phẩm, ít nhất cũng phong làm tứ phẩm.

Các đại thần kia chắc cũng rất sốt ruột vì đột nhiên tiểu nữ nhà mình buộc phải tham gia kì thi kia.

Biết được cuộc thi tuyển của thái phi và hoàng hậu tổ chức hắn liền lắc đầu, tuyển thật nhiều rồi có cần tới hay không, hắn đều hiểu rõ, thế nên hắn không quan tâm nữa.

Thế là thái phi cho hắn một trận giáo huấn nặng nề:

“Thân là vua của một nước thế mà năm nay hai mươi hai tuổi rồi vẫn không sinh lấy một công chúa để ta còn cho cháu mà bông bế, đã vậy khi đề xuất việc tuyển thêm phi lại còn chẳng thèm quan tâm gì tới!”

Tổng Ngạn châu mày nói:

“Nhi thần biết rõ rồi, nhưng chẳng phải cũng đã có hoàng hậu rồi hay sao? Người tuyển thì cứ tuyển, con không chọn ai.”

Thái phi thấy tình hình căng thẳng liền xoa dịu:

“Vậy con không lo tới bách tính sẽ càng lo lắng bởi những tên phản tặc dưới kia sao? Rõ là Mạnh thái sư muốn thu tóm quyền lực về cho mình hắn bèn gả Hương Lan cho con, lập nàng làm hoàng hậu cũng là có ý đồ, bây giờ con không chịu nạp thêm phi tần, không sao, không nghe lời ta sau này hậu họa tự gánh lấy.”

Hắn hiểu rõ ý của thái phi, tuy nhiên bây giờ vẫn không thích hợp, hắn mới về từ Mông Cổ một năm, sống ở đó một khoảng thời gian hắn mới hiểu được cái gì chưa thích hợp vẫn là chưa thích hợp, vậy nên...rất khó nói cho người hiểu.

Thái phi thấy hắn im lặng liền, mở cờ trong bụng, hắn im lặng tất là đồng ý, cho nên, cứ theo kế hoạch mà làm.

Phải nói đến các cô nương chuẩn bị cho cuộc thi tuyển tú nữ kia vô cùng tất bật, váy áo trong kinh thành đột nhiên rất hiếm, các cô nương nhà hào môn tìm váy đắt váy đẹp, tìm áo mũ sang trọng là chuyện thường của mấy ngày sau đó.

Thượng thư bộ lễ dù đã lâu không lên kinh nhưng rất tuân thủ luật quốc gia, thái phi đã thông báo con gái quan ngũ phẩm trở lên đều phải tham gia, quả nhiên Thượng thư bộ lễ tam phẩm quyết định chuẩn bị xe ngựa cho tiểu nữ nhà mình đi ngay. Tuy nhiên đứa con gái này lại bướng bỉnh nói:

“Phụ thân, con có thể không tham gia được không? Dù có chọn hay không cũng đâu mang ý nghĩa nữa, người là quan đã cáo, vậy cũng bắt buộc con phải tham gia hay sao?”

Vốn là người tôn trọng lễ nghĩa, Vương Duật rất tuân thủ quan quy, sao có chuyện phá lệ? Vả lại nếu thật có tham gia cũng đâu có hại gì?

Thế nên lại phán một câu:

“Dù thế nào con cũng nhất định phải đi.”

Vương phu nhân nghe được câu chuyện liền lên tiếng:

“Hai cha con các người đều cô chấp như nhau. Chỉ là một cuộc tuyển tú nữ, một đời vua không biết mở bao nhiêu lần, có đúng không? Cứ vài năm lại nghe tuyển tú nữ, không ai thấy chán hay sao? Tôi thì thấy chán rồi đó.”

Vương Duật liền kín tiếng nói nhỏ: “Ăn nói cho cẩn thận, ta dù sao cũng từng làm quan, nếu hoàng cung đã không gọi đến thì thôi, đã nhắc đến thì nhất định có mặt. Đâu phải chuyện đùa có thể nói tùy hứng được?”

“Cha...”. Vương Uyển liền giây nãy.

“Ta thật sự không thể trái lệnh.” - Vương Duật nói.

Nàng liền quay sang phía mẹ cầu cứu:

“Mẹ...nói gì đi chứ?”

Dường như Vương phu nhân cũng đã có bàn trước với Vương Duật, cho nên, lần này nàng không thể không đi.

Đứa con gái của Thượng thư bộ lễ quả nhiên rất bướng bỉnh, định cầu xin tiếp liền bị Vương phu nhân kéo vào buồng nói: “Ý cha con đã quyết, con đừng cãi lại ông ấy, con đi cứ đi, hoàng thượng có chọn đâu mà sợ...”

Cho nên, nàng tin là tên hoàng thượng gì đó mà nàng không biết mặt sẽ không chọn nàng, nhưng mà...hình như nàng đã sai mất rồi.

Mấy ngày ngồi kiệu khiến nàng mệt mỏi vô cùng, Vương phu nhân định đi cùng nàng nhưng nhà bà ngoại lại có giỗ nên bà không đi được, thêm Vương Uyển tự vỗ ngực mà rằng:

“Con gái lớn rồi, nhất định có thể đi một mình, chỉ cần mang theo Tiểu Vũ là được, nghe nói lúc về còn được cấm vệ của hoàng cung đích thân đưa về mà.”

Cho nên nàng chỉ mang theo tiểu Vũ, nhưng nửa đường tiểu vũ bị bệnh rất nặng nên phải dừng lại ở dịch quán. Sắp đến ngày vào kinh nên nàng đi trước, không quên đưa cho tiểu Vũ một ít lộ phí đi đường về nhà và mua thuốc thang.

Lần này dám đặt chân vào cuộc thi tuyển quái gở này nàng bị ép phải mang trọng trách nặng nề là giữ thể diện cho gia đình. Khổ nỗi nàng làm gì biết tới cái gọi là thể diện gia đình là giữ thể nào. Mẹ nàng không ngừng nhai đi nhai lại việc phải giữ gìn phép tắc, tôn ti trật tự, ăn nói dịu dàng không được lỗ mãng... Bao nhiêu thứ nàng không nhớ nổi. Thật ra hoàng thượng chưa bao giờ xuất hiện ở Mãn Châu.

Vốn là ở Tô Châu rất hay tổ chức lễ hội, người Mãn Châu lại rất ít tổ chức lễ hội này nọ cho nên dù Mãn Châu sát cạnh Tô Châu, hoàng thượng đến Tô Châu cũng không chịu đến Mãn Châu. Mà suy cho cùng thì

hoàng thượng mà đến nơi nào thì nơi đó sẽ loạn hết cả lên, nào là “sa giá”, cái gì gọi là “hộ giá” cơ chứ, khiến cho dân tình loạn, loạn.

Kiều hoa lộng lẫy từ tứ hướng đi về phía Bắc Kinh, Vương Uyển vén tấm trường mình nhìn ra bên ngoài, gia nô tấp nập, những tiểu thư khuê tú uyển chuyển, y phục lạ là, nàng nhìn lại bộ y phục trên người quả nhiên nhìn quê mùa hơn cả. Thế nhưng nàng cũng mặc kệ, cứ thế bước xuống khỏi kiệu hoa, ngóc đầu ngược ra xa, bên ngoài nô nức người kiệu, y phục màu sắc ngập một trời, áo mũ rồng phụng trên đầu rực rỡ.

Nàng ghé chân vào một dịch quán, chờ người tới mời vào cung. Do ngày hôm đó nàng mệt quá, hôm nay xuyết nữa thì ngủ quên mất.

Từ trong cổng cung cấm đi ra có một đoàn người rất đông, nữ có, nam có, nửa nữ nửa nam cũng có, họ đưa tất cả những cô nương tham gia thi tuyển vào thẳng cung cấm – nơi mà tất cả nữ nhân ai cũng đều ao ước.

Nàng buộc phải tham gia một cuộc thi tài năng. Không cần suy nghĩ nhiều, nàng quyết định thi hội họa. Thật ra ngoài vẽ vời ra thì nàng chẳng giỏi gì cả. Mà đó cũng là một thú vui, cứ nổi hứng lên nàng lại vẽ, chán lại vẽ, không có việc gì làm cũng lại vẽ, thành ra tài năng cũng đến thế là cùng.

Nàng nghe được từ những kẻ cùng hầu hạ hoàng hậu nương chê bai đủ kiểu, cái gì là con nhà thế gia thì nên khuê các yêu kiều, ai lại vẽ vời lấm bẩn như nàng? Trên bức họa của nàng có sơn thủy hoang tàn, hoa vàng bích núi, giống một vùng đất bị bỏ hoang sau một trận chiến ác liệt. Trong tâm hồn của thiếu nữ mười bảy, đáng nhẽ tranh mà nàng vẽ ra phải là cảnh mùa xuân lộng lẫy, nền hoa lãng mạn, lời nói mây bay.

Nhưng với những nét chấm phá vừa linh hoạt lại vừa dịu dàng, khiến cho người nhìn vào không thể phân biệt được là thực hay mơ.

Dẫu sao lòng người khó đoán, khi nhìn nhận một bức tranh lại thấy một ý nghĩa khác nhau. Ví như nhân cách con người, hôm nay khác, ngày mai khác, thật ra chẳng ai luôn giữ duy nhất một nhân cách mãi cả.

Hoàng hậu nhìn thấy bức họa của nàng không khỏi giật mình, hay cho một bậc kì tài.

Mặc dù không thể nói tài giỏi nhưng lại vẽ một bức tranh khiến hoàng hậu vừa ý. Cho nên không thể không đạt.

Sau đợt thi tài “mọn” này, tất cả tiểu được phê đạt đều được Thượng quan ma ma đưa đi đến một căn phòng phía nam, họ chuẩn bị chu đáo từ đồ ăn thức uống đầy đủ, sau giờ trưa thì mang y phục tới cho họ thay ra.

Không ngờ đã là xế chiều nhưng thái phi lại trực tiếp cho mời những thí sinh ứng tuyển đến mong hoàng thượng.

Hắn dù có không muốn đến mức nào vẫn bắt buộc yết triều. Văn võ bá quan cũng tập trung rất đông, một phần không tiểu nữ nhà mình có được lựa chọn hay không, một phần thì muốn biết người bị loại là ai.

Theo sau thượng quan ma ma Ngọc Thượng là đoàn người dài hơn trăm người. Ai ai cũng khoác y phục đẹp đẽ, áo gấm lộng lẫy. Tiếc là y phục đẹp nhưng mặc vào người lại không thoải mái. Nàng vốn là người có thân hình thấp bé, cho nên dù y phục đẹp đến mức nào thì khoác lên người cũng thành ra rườm rà cả.

Vì điều đó nên suốt đường đi nàng liên tục bứt rứt khó chịu, lại ngó ngang ngó dọc. Thành thử quan sát một khu vực trong khá rõ ràng. Hơn thế, câu chuyện phía sau lưng nàng cũng nghe rất rõ ràng.

Một cô nương mặc y phục đỏ nói với một cô nương mặc y phục màu lam:

“ Lần này thi tuyển thật ra cũng chỉ làm lấy lệ, điều quan trọng chính là tùy ý của Bệ hạ. Người đã không thích thì là không thích, dù tài năng có cao, không được chọn vẫn là người bình thường. Còn nghe một điều thú vị hơn thế, người được hoàng thượng sẽ được thưởng cho một chiếc tãng một chiếc khăn tay thêu uyên ương từ chỉ làm bằng vàng, khăn lụa cũng là loại thượng đẳng, cho nên nó chỉ được lưu hành trong hoàng thất. Ngoài ra, người không được diện hạ chọn thì sẽ được nhận một túi tiền vàng, dẫu sao cũng không hề bị lỗ.”

Cô nương mặc y phục màu lam há hốc mồm, ngạc nhiên nói:

“Thật sao?”

Ta chưa nghe nói thế bao giờ, nếu như vậy thì điện hạ cũng không cần nói thẳng là yêu thích một người, đúng là một giải pháp hay...”

“Các người đứng là to gan, dám bàn luận về thiên tử.”

Nàng đang dỏng tai lên nghe chuyện hay thì lại giật mình vì lời khiển trách của Ngọc Thượng. Lúc nhận ra bà ấy đang giáo huấn liền thu người lại lùi về một bước.

Bà giáo huấn một hồi thì không nói nữa, đi thẳng vào chính điện.

Trong lúc rảnh rỗi đầu óc nàng liền nhớ tới tấm thảm dưới chân thiên tử. Tương truyền tấm thảm này không phải của địa phương làm nên mà là cống phẩm phương Tây. Mỗi người có thân phận cao quý khi bước qua thảm ngay tức khắc trên mặt thảm xuất hiện một dấu hoa văn riêng. Còn những người có thân phận bình thường khi đặt chân lên thảm ngay tức thì sẽ cảm thấy bị muôn vàn cái răng sắc nhọn găm sâu vào da thịt, đau đớn thấu xương. Vì thế mà nó chỉ được sử dụng trong tấm cung hoàng thượng, hoàng hậu và thái phi.

Tất cả đều quỳ rạp xuống, tung hô: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Nàng làm xong thủ tục liền không có chú ý tới những việc đang diễn ra, chỉ nghe loáng thoáng bên tai:

“Tiểu thư nhất phẩm đại nội Hối Phi Yến.”

“Tiểu nữ Hối Phi Yến bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Cô tiểu thư trước mặt Vương Uyển đẹp động lòng người. Ngay cả giọng nói cũng thánh thót khiến cho người ta phải ngược nhìn.

Tiếp sau đó là công chúa Thổ Nhĩ Kỳ Ka-pa-lơ Nô-in Gia-rét.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe đến cái tên lạ lẫm này, cũng là lần đầu tiên trông thấy cách chào nào lạ đời: Cúi người xuống để hai tay bắt chéo lên ngực, chân trái lùi ra sau khụy xuống.

Trong lòng của các văn võ bá quan, ai cũng hiểu được Thổ Nhĩ Kỳ là một nước chư hầu nhưng vẫn không dám vượt râu hùm. Cô công chúa này đến vốn không hoàn toàn chỉ là cầu thân, có lẽ còn ẩn tình gì khác.

Tổng Ngạn từ trên cao nhìn xuống chẳng thấy bận lòng, cứ mỗi lần trao quà lại vẫn một túi tiền.

Thái phi sốt ruột không thôi, chẳng lẽ hoàng thượng vẫn không chọn lựa được ai hay sao?

Vương Uyển sôi cả ruột gan, nàng tự dưng rất muốn về nhà, ở đây quá đổi ngọt ngào rồi.

Trương công công cầm sổ đọc tên người tiếp theo. Sớm muộn đã vang lên tên nàng:

“Tiểu thư tam phẩm Thượng thư bộ lễ Vương Uyển.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm thế nhưng Vương Uyển nàng vẫn bất ngờ tới nỗi sững người ra.

Thượng quan ma ma liền nói nhỏ:

“Tiểu thư mau đứng dậy!”

Bấy giờ nàng mới vỡ lẽ mà đứng dậy, lẩm nhẩm mấy câu. Ngay lúc hần thốt ra từ “Miễn lễ.” Nàng liền tranh thủ nhìn xem dung mạo hần thế nào. Không ngờ vừa ngược lên đã bị uy thế của hần dọa cho sợ chết khiếp, không dám nhìn lên nữa, trong đầu thầm nghĩ:

“Thiên tử cao cao tại thượng, cũng oai phong lẫm lẫm.”

Hần thấy ta một cái.

Nàng thấy hần thấy tay liền định lui về, không ngờ lại bị Trương công công cản lại, nói nhỏ:

“Hoàng thượng ý bảo nàng đi lên kia.”

Cho nên nàng đi lên kia.

Nhưng mà bộ y phục dài lê thê lại khiến nàng di chuyển khó khăn.

Tống Ngạn đột ngột đứng lên, đi về phía nàng trong khi nàng lại quay đầu nhìn những người khác, trên tay họ toàn là túi tiền. Nàng liền chủ quan cho là nàng cũng sẽ nhận được túi tiền như họ.

Mẹ nàng từng nói rằng nàng không thể giúp đỡ gì cho gia đình, con nhà khác dùng tài hoa thù thừa để buôn bán, còn nàng ngay cả cầm cây kim cũng không biết cầm, chỉ biết phá phách.

Xem túi tiền kia cũng khá lớn, lần này mang túi tiền này về mẹ nàng sẽ không nói gì nữa, đem khoe với bà chắc chắn bà sẽ không phân bì nữa, ít nhất kia cũng là một túi tiền vàng to bự. Dù sao mẹ nàng không phải là có ý xấu mà là kì vọng nàng có thể biết nhiều thứ hơn.

Thế là nàng mãi mê nhìn vào túi tiền trên khay.

Nàng chỉ mong về nhà sớm hơn một chút, mắt lại để ý túi tiền vàng mà không để ý đến người đang tiến về phía mình.

Vì quá vội vàng nên nàng đâm phải tà váy, loạng choạng lao về phía trước.

Tống Ngạn thấy nàng mất trớn liền đưa tay ra đỡ lấy. Thân hình nhỏ bé lao về phía hắn, vịn lấy cánh tay hắn.

Trong thời khắc ấy ai nấy đều thở ra, thật sự quá may mắn, nếu không có Tống Ngạn giờ này nàng đã bẹp dính dưới đất, mắt mặt đến không ngóc đầu lên nổi.

Long bào trên người hắn có mùi trầm hương rất dễ chịu.

Bỗng dưng nhận ra điều gì đó nàng liền bật dậy, trong đầu hân hoan vì sắp được nhận tiền vàng.

Không ai biết hắn chọn gì, ban đầu cứ ngỡ hắn đưa cho nàng túi tiền vàng, không ngờ hắn lại đưa cho nàng tấm khăn lụa.

Nàng lại không ngờ tới điều này cho nên nhất quyết không chịu nhận.

Hắn để tay trên không một lúc lâu, chính điện đột nhiên vang lên tiếng rì rào bàn tán một việc mà ai cũng đang nhìn thấy.

Nếu nàng không nhận tức là khi quân nhưng mà lúc này dường như nàng lại quên mất chuyện quan trọng đó. Trong đầu nàng lại nghĩ mình nên làm gì đây?

Sau cùng hắn mất bình tĩnh, nhào người về phía trước ghé vào tai nàng:

“Vương Uyển, nếu nhận khăn của ta, ta tặng nàng tất cả túi tiền còn lại. Giao dịch này nàng tuyệt đối có lời.”

Nàng như được giải thoát, đưa tay nhận lấy. Lúc ngoảnh đầu lại mới nhận ra nàng là người cuối cùng.

Hắn lại cho bãi triều, duy chỉ giữ lại mình nàng chỗ hắn.

Nàng vẫn còn đang bị thôi miên bởi giọng nói khàn khàn của hắn.

Chỉ lát sau hắn cất giọng: “ Suy nghĩ gì đây?”

Nàng giương mắt nhìn hắn, nói: “Người nói giao dịch, vậy giao dịch là gì?”

Hắn cho người lui hết xuống dưới, sau đó lại nói:

“Nàng nhận khăn lụa, làm phi tử của ta, không phải là rất có lời hay sao? Vả lại những túi tiền kia ta đã nói sẽ ban cho nàng cơ mà.”

Nàng liền giật mình “làm phi tử”

Nàng chưa kịp nói gì liền bị hắn chế trụ, tay ôm siết eo nàng, kéo sát bên người hắn.

Nàng lu mờ cảm nhận được nhiệt độ trên người hắn, thoáng chốc ngượng ngùng không dám đối diện với hắn.

Hơi thở của hắn không hện đặt sát tai nàng, sững lại một hồi lâu rồi mới thở dài một tiếng.

Nàng dường như nhận ra điều gì đó thế nên dùng tay vịn đỡ cánh tay cứng nhắc của hắn. Cùng lúc lại nghe hắn thốt lên:

“A Tịch!”

Nàng vốn không biết A Tịch là ai nhưng lại thấy mắt hắn vô cùng chua xót, nàng lại thấy rất đau lòng, hình như trong quá khứ nàng cũng biết bi ai là như thế nào, cũng như là vấn đề gì đó có liên quan đến hắn.

Hắn không thể kiềm lòng mà ôm nàng thật chặt, tỉ mỉ cảm lên vai nàng.

Trong khi nàng lại ngỡ ngàng không biết điều gì đang diễn ra, trong trường hợp này nếu là người khác nàng đã đẩy ra rồi, đằng này nàng lại để hắn ôm mình mà không phản kháng, nàng ở trong lòng hắn lại trở nên vô cùng an toàn, thành ra là an phận trong lòng hắn.

2. Chương 2: Ghi Nhớ

Tuy nàng là người duy nhất được chọn nhưng tất cả những người vượt qua đợt tuyển do hoàng hậu và thái phi làm chủ đều trở thành tài nhân.

Thời gian sau quả nhiên hắn ban cho nàng hết số túi tiền còn lại.

Nàng được hắn phong làm quý phi, hồi nàng ở Nhật Lệ cung, hắn còn ban cho nàng hai cung nữ hầu cận, một nữ hộ vệ, cả một đám cung nữ dưới thấp, nàng thấy rất dư thừa, định tìm hắn nhưng lại không biết nên đi đâu để tìm.

Từ ngày nhập cung nàng cũng không quay về gặp cha mẹ, thành ra rất là nhớ họ.

Nàng có xem qua tước phẩm trong cung, quý phi là hàng tam phẩm, hoàng hậu là hàng nhị phẩm, suy ra nàng xếp cao hơn hoàng hậu một bậc. Nghĩ vậy nàng như mở cờ trong bụng, ngồi trong thư phòng vẽ tranh nhưng tâm hồn lại nôn nao không kể xiết.

Mặc Nhiên từ bên ngoài mang một ly trà thơm nức đi vào, nói:

“Nương nương, mời dùng trà.”

Nàng đón lấy ly trà, cười với Mặc Nhiên, sau đó nhấp một ngụm.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng thông báo “Hoàng thượng giá lâm!”

Nàng liền đứng lên, đi ra khỏi thư phòng, nhanh chóng chạy đến nhà chính.

Hắn lại ngồi trên ghế cao, bên dưới đám nô tài quỳ rạp.

Nàng khấn trương hành lễ, trong lòng bàng hoàng vì đã rất lâu hắn không có đến, nàng cũng sống rất sơ sài, hắn đến lại không thể sắp xếp chu toàn.

Nàng vừa hành lễ hắn liền cho người lui ra ngoài hết, mất một lúc lâu quan sát nàng sau đó mới hạ giọng: “Lại đây.”

Nàng lại tỏ ra rất e dè, không chịu bước tới.

Hắn lại lặp lại: “Lại đây.”

Nàng giật mình liền bước tới, nói: “Bệ hạ.”

Chưa kịp ngồi xuống hắn liền vịn đỡ dậy ôm lấy nàng. Hắn vẫn mặc long bào, trên người có mùi mồ hôi nhàn nhạt, có mùi đàn ông không quen thuộc.

Hắn nói:

“Vì ta rất bận, không đi thăm nàng được, nàng lại không chịu ăn uống cho tốt, để gầy rạc đi.”

Nàng thiết nghĩ hẳn lo lắng cho nàng nhiều đến vậy ư?

Nhưng dù sao nàng uống cho tốt, để gầy rạc đi.”

Nàng thiết nghĩ hẳn lo lắng cho nàng nhiều đến vậy ư?

Nhưng dù sao nàng vốn là người gầy nhom thấp bé, đây chính là bẩm sinh.

Hắn ngồi xuống, để nàng ngồi bên cạnh, nói vọng ra: “Người đâu?”

Ngay lập tức rất nhiều người chạy vào, hắn liền ra lệnh kẻ nào khiến nàng thấy không vui vẻ thì sẽ bị phạt đánh năm mươi trượng.

Tất nhiên là ai cũng sợ đến run lập ca lập cập.

Sau khi họ lui ra ngoài nàng liền quay sang hỏi hắn: “Điện hạ, ta có đọc trong sách gì gì ấy, ghi là quý phi tam phẩm, hoàng hậu chỉ là nhị phẩm, rõ là ba lớn hơn hai, ta cũng lớn hơn hoàng hậu, đúng không?”

Hắn liền cười lớn rồi đáp:

“Đúng là trong sách có ghi quý phi tam phẩm, hoàng hậu nhị phẩm, nhưng tuyệt nhiên không ghi là quý phi có tước phẩm cao hoàng hậu cả, đúng không?”

Nàng gật gật đầu, nói tiếp: “Chẳng lẽ lại không đúng ư?”

Hắn đáp: “Tất nhiên là không! Nhị hay Tam đó là thứ tự, từ cao xuống hoàn toàn không liên quan gì đến số đơn vị cả.”

Nàng liền nhăn mặt: “Vậy theo thứ tự cũng như tứ bé hơn tam?”

Hắn gật gật đầu.

Một thời gian sau, đại lễ sắc phong cũng được tổ chức do Tổng Ngạn làm chủ.

Mới sáng ra lũ cung nữ nô tài đã hối thúc nàng ngủ y phục, ăn uống rồi đến đại lễ sắc phong. Nàng cũng vì lơ là mà chẳng quan tâm gì mấy.

Vĩ Nương từ bên ngoài mang áo mũ đi vào, trên là một cái khay, mở khay ra chính là một đồng trang sức, trăm hoa...

Vĩ Nương nhẹ nhàng cài trăm lên tóc, ôn tồn nói:

“Nương nương, lễ sắc phong là đại lễ vô cùng long trọng, nương nương phải hành lễ rất nhiều. Do vậy nương nương cần thận một chút, không cần phải vội vàng. Những năm trước, đại lễ sắc phong diễn ra gần như là một ngày, những việc cần làm cũng nhiều vô kể, đúng ra phải nhiều hơn nhưng hoàng thượng đã giảm bớt cho người rồi!”

Nàng gật đầu.

Cả một ngày đến uống nàng cũng không kịp uống, nói chi là ăn một chút gì đó.

Lúc hành lễ ra mắt với hoàng thượng lại có một thủ tục đại loại thế này: Hoàng thượng đích thân đút cho nàng ăn, mà ở đây là món bánh uyển ương làm từ dừa, món bánh nàng vừa ăn đã thích.

Nhưng mà dù có thích cũng chỉ ăn được một miếng, trong lòng lại một chút ảm ức. Bây giờ ngay cả thứ mình muốn ăn cũng không ăn được. Phải nói đến tận tối muộn nàng mới có thể quay về cung cung Nhật Lệ, chân đau đến không đi nổi, cố gắng ê bước lết vào cửa, và cũng là cái tật đi đứng không cần thận, té xấp mặt tới mà không có ai đỡ cả.

Sau cú ngã kinh thiên động địa ấy, nàng được Vĩ Nương đỡ ngồi dậy, nàng lại bắt đầu mếu máo:

“Ta thật là quá xui xẻo, cả ngày hết quỳ rồi lại đứng, về đến đây lại té ôm đất, quá không may mắn.”

Vĩ Nương phụ giúp nàng thay y phục thoải mái. Tắm gội xong thì Mặc Nhiên bê chậu nước ấm vào, cất giọng ôn hòa:

“Nương chỉ cần ngâm chân một lúc sẽ nhanh chóng hết đau!”

Nàng thả chân mình vào chậu nước ấm, bàn chân được xoa dịu đi rất nhiều. Ngâm chưa được bao lâu thì cánh cửa đột ngột bật mở, Vĩ Nương nhìn thấy người vào liền cúi người: “Hoàng thượng!”

Hắn nhìn thấy nàng ngâm chân liền vỗ về vì sao nàng lại không nán lại ở chính điện.

Thấy hắn nàng lại uất ức, quay mặt sang hướng khác.

Hắn cho Vĩ Nương lui ra ngoài, mặt khác vỗ về nàng: “Uyển Uyển.”

Nàng vẫn kiên quyết tránh mặt hắn, lại buột miệng toáng lên: “Người mau về đi!”

Cùng lúc đó hắn cuối người xuống xoa chân cho nàng.

Nhưng lại vô cùng yên lặng, sau đó đương lúc nàng đang suy nghĩ hắn đã đi mất hút, khi nàng nhận ra thì không thấy hắn đâu nữa. Nàng thật sự không phải cố ý mà là giận quá mất khôn, thẳng giọng đuổi hắn về.

Ngày hôm sau, nàng dậy rất muộn, cả căn phòng trống không có ai, có lẽ Mặc Nhiên và Vĩ Nương đã đi đâu đó còn Tử Luân đã đi luyện kiếm mất rồi.

Nàng nằm lì trên giường một hồi, hôm qua cha mẹ nàng không có tới. Chẳng lẽ nàng xuất giá rồi một lần cũng không thể gặp lại cha mẹ hay sao?

Nghĩ ngợi một lát nàng lại bật dậy, rửa mặt súc miệng xong thì tự mình thay y phục rồi ra ngoài, nàng quên mất phải trang điểm, đội áo mũ đi thỉnh an hoàng hậu và thái phi, chỉ theo thói quen vắn tóc trên vai, đi ra ngoài. Vốn dĩ nàng chỉ là muốn thay đổi không khí một chút nàng lại đi xa quá, thành ra gọi là đi lạc.

Nàng đi mỗi nghỉ mà không tìm được đường về cung Nhật Lệ, đi hoài lại thấy tấm cung nguy nga tráng lệ, trên đề bảng Hoàng Lạc cung, nhất thời thấy tò mò liền hé cửa đi vào.

Bên ngoài không có ai, bên trong càng không có ai.

Nàng chợt nhận ra bên dưới chân lót một tấm thảm trong cung, sau mỗi bước chân sẽ để lại dấu tích. Còn dấu tích gì vốn không còn quan trọng nữa. Nàng liền bước liền hai bước, nàng ngoảnh lại xem dấu chân của mình là gì; chỉ thấy một loài hoa nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ, chỉ biết trông rất quen thuộc. Có cánh hoa bị thổi tung ra ngoài.

Màu hoa trắng sáng hơn màu tím thắm, tuy không nổi bật nhưng lại rất trang nhã.

Nàng bất giác chép miệng: “Kì diệu quá! Kì diệu quá!”

Đột nhiên có bước chân nặng nề, vừa nhanh lại rất đều. Nàng vừa nghe đã rồi lên, chạy ra cửa.

Vừa đến cửa đã va phải một bức tường cứng nhắc, ngã người ra sau, trong đầu đã cho là lần quá xui xẻo.

Không ngờ eo nhỏ lại bị cố định, không ngã ra sau nữa, nàng vẫn nghe loáng thoáng câu nói: “Lui ra hết đi.” Sau đó lại hít phải mùi trầm hương dịu dịu quen quen, nhất thời mơ mơ màng màng không còn ý thức.

Lúc mở mắt ra mới đột nhiên giật mình hét: “Bệ hạ!”

Mắt hắn thoáng sáng lên, sau đó lại nghiêm túc: “Chuyện tốt đẹp gì nữa đây?”

Nàng liền tránh khỏi vòng tay hắn, đảo mắt tránh né, chỉ kịp trông thấy hoàng bào màu vàng họa tiết rồng tinh xảo, trông rất khác với những lần trước.

Hắn liền đi thẳng vào trong, ngồi xuống ghế, thuận tay lấy một cuốn sách đọc.

Nàng nhìn theo bước chân của hắn, sau mỗi chỗ hắn đi qua đều để lại dấu tích kim long đậm nét. Nhất thời điều này khiến nàng tò mò vô cùng, nàng ngồi xuống chạm vào dấu tích, mặt thắm vẫn rất mềm mại nhưng kim long trông thì trông như được thêu vào, càng ngày nàng càng khó tin.

Hắn tách mắt khỏi trang sách, nhìn nàng đang xăm xoi dấu tích quen thuộc của hắn trên tấm thảm, quả nhiên thứ này có thể làm nàng vui vẻ.

Hắn vẫn nhất quyết không nói gì, đến khi nàng hào hứng nói: “Bệ hạ xem này, ta cũng có dấu tích này, là một loài hoa màu trắng, rất rất đẹp.”

Hắn nhìn dấu vết đó, chợt nhận ra đóa hoa năm cũ, nhớ tới A Tịch, Vương Uyển cũng hết như vậy, những đường nét trên khuôn mặt cũng rất giống, đáng tiếc, A Tịch đã chết, hắn thật ra ngay từ rất yêu chiều nàng vốn cũng là vì thế, hắn tin rằng nàng chính là một món quà được thần tiên ban cho, giúp hắn quên đi A Tịch.

“Là hoa Điệp Tử đóa, mỗi cánh hoa tung bay như cánh bướm bay bổng. Rất đẹp.”

Nàng nghe cái tên lạ lẫm, cảm khái: “Điệp Tử đóa? Nghe thật là hay!”

“Dấu tích này mỗi người đều khác nhau, dấu tích của nàng rất khả ái!”

Mắt nàng sáng rỡ:

“Thật sao?”

Hắn gật gật đầu.

Nàng vui vẻ vỗ tay mấy cái làm hắn không thể nhịn cười.

Nàng liền ngồi xuống ghé bên cạnh, nói:

“Hoa này mọc nhiều ở đâu ạ?”

Hắn đáp: “Thảo nguyên Mông Cổ cũ, còn có ở thành Liêu Dương(2) bộ lạc người Việt.”

“Có ở phía Bắc và Nam sao?” Nàng hỏi.

Hắn gật đầu.

Nàng lại cảm khái: “Bắc Nam đều có, ở giữa chúng ta lại không có, lạ thật.”

(2): Năm ấy người Việt chia làm hai bộ lạc do Tống Ngạn gián tiếp can thiệp. Nơi có hoa bồ công anh chính là sông Hương ngày nay.

Bên ngoài vang lên tiếng: “Hoàng hậu tới.”

Nàng liền giật mình đứng dậy, vội vàng nói: “Ta phải đi đây!”

Nàng liền quay đi, hắn liền lên tiếng: “Muộn rồi.”

Nói xong cánh cửa đã mở, hoàng hậu bước vào, nhìn thấy Vương Uyển thì ngạc nhiên.

Vương Uyển lại sững người, rất lâu sau mới hành lễ:

“Hoàng hậu cát tường.”

Hoàng hậu gật đầu mới hành lễ với hắn.

Cả buổi chiều chỉ toàn nói chuyện nhạt nhẽo.

Lúc hoàng hậu trở về nàng cũng theo về.

Cả hai đi đến Nhân Thọ cung thỉnh an thái phi, duy chỉ thái phi dường như không thích nàng cho lắm, lúc nói chuyện cũng rất câu nệ, hơn nữa đôi lúc còn có chút bài xích.

Ngày hôm sau.

Suốt một khoảng thời gian ở trong cung khiến Vương Uyển khó chịu bứt rứt vô cùng, cả hôm đó nàng bàn với Tử Luân trốn ra ngoài cung.

Ban đầu Tử Luân sợ tội không dám đi nhưng sau bị Vương Uyển thuyết phục lại tự nguyện đi với lý do bảo vệ nàng.

Dù sao điều này cũng tạm chấp nhận được.

Điều này nàng không có nói cho Mặc Nhiên và Vĩ Nương biết.

Ngày hôm sau nàng tìm cách giả làm thái giám ngự thiện phòng đi ra cửa cung.

Tử Luân được lệnh của nàng tới chỗ tiểu Bát lấy kim bài ngự trù thái giám. Ở chỗ quen biết nên hẳn cho Tử Luân mượn một ngày.

Nhờ vậy mà nàng có cơ ra khỏi cung.

Chuyện là ngự trù thái giám mấy ngày gần đây được xuất cung ra ngoài kiểm tra số hoa quả mứt khô gửi từ Tô Châu tới.

Người gác cổng nhìn thấy kim bài liền cho qua ngay.

Về phần Tử Luân, vì có khinh công nên nàng lựa chọn bờ tường thật thấp mà nhảy qua.

Vừa được ra ngoài nàng đã nhảy cẫ lên sung sướng, nhanh chóng chạy vào khách điểm thay y phục ra.

Tính cách của Tử Luân cổ quái vô cùng, điều càng nguy hiểm muội ấy lại càng muốn làm.

Phải nói về khoản rong chơi thì Tử Luân biết nhiều hơn nàng, vì thế các địa điểm đi chơi đều là do Tử Luân lựa chọn.

Ban đầu là đến phường tranh, sau đó đến phường đồ cũ.

Để an toàn và không rắc rối, cả hai đều cải trang thành thường dân, bắt đầu đi khắp kinh thành. Ở đây mặt hàng nào cũng có, chủ yếu là hàng hóa lưu chuyển từ Tứ Xuyên, Sơn Đông, Quế Nam tới.

Nàng ăn rất nhiều kẹo hồ lô, đến giữa trưa thì hai người vào một quán cơm nhỏ nhỏ, tầng dưới mở quán ăn, tầng trên lại bán lụa. Vì vậy mà không ít nữ nhân ra vào ở đây.

Tử Luân gọi nàng là Vương Uyển để tránh bị chú ý.

Gần bàn của nàng là một đám nam nhân chèn chèn trên ghẹo những cô nương đi vào phường lụa.

Tử Luân chứa ghét dạng người này. Tuy nhiên mãi đến khi họ quá trớn...

Chả là một tên có hành động sỗ sàng, ngay lập tức Tử Luân lẩn tới, tuốt kiếm kề lên cổ hắn, lâu lắm nàng mới nghe Tử Luân nói một câu:

“Giữa đường gặp nạn, không biết có nên cứu hay không?”

Tên kia tái mặt, mặt cắt không còn giọt máu:

“Cứu...cứu.”

Tử Luân lại hỏi:

“Có thể giết không?”

Hắn ta run rẩy, tay đẩy lưỡi kiếm:

“Khô...ng.”

Thanh đao bén nhọn kia chỉ cần khẽ nhẹ, đầu hắn sẽ lìa khỏi cổ ngay tức khắc, người trong quán ai nấy đều hả hê tán thưởng. Nàng lại cổ vũ Tử Luân:

“Tử Luân, mau cho hắn biết tay.”

Tử Luân thuận chân đá hắn một cú thật mạnh. Hắn ôm bụng lăn ra cửa, chạm vào chân một người có dáng đứng vững chãi, có lẽ là con nhà võ.

Tử Luân nhìn hắn, từ ngõ ngang thành cung kính, sau đó chấp tay nói:

“Lâm tướng quân.”

Vương Uyển liền quan sát kĩ người Lâm tướng quân đó, hắn ta mặc thường phục, cũng không mang kiếm bên mình, trông có vẻ thư sinh lắm. Nhưng đáng vớ rõ ràng là con nhà võ.

Tuy nhiên làm sao Tử Luân quen biết được hần vẫn còn là một câu hỏi lớn, về phần nàng, nàng lại thấy hần rất nhưng nhất thời vẫn không thể nhớ ra.

Hần thấy nàng liền ngơ ngẩn một sau đó lại quỳ xuống, cất giọng:

“Quý...”

Nàng hốt hoảng chạy tới bịt miệng hần:

“Quý Uyển, là Quý Uyển, ta sẽ về ngay, về ngay mà.”

Lâm Dịch Xuyên hiểu ra, mặt ửng đỏ, đến bàn khác ngồi.

Trong khi nàng đang vui đùa bên ngoài cung, Tống Ngạn lại cho người tìm nàng khắp cung cấm.

Lại thêm Vĩ Nương và Mặc Nhiên không biết nàng đã đi đâu, hần đã tức giận nay lại càng tức hơn.

Đến chiều muộn nàng và Tử Luân trở về cung theo đường cũ.

Vừa về tới cung đã bị cấm vệ binh vây bắt, dù thế nào với thân phận nhỏ bé của Tử Luân thì bất khả kháng, sau nàng và Tử Luân đều bị lôi đi.

Trong lòng đương lo lắng lại có một suy nghĩ chợt lóe lên, nàng dù sao cũng là một quý phi, người bắt nàng đi giữa thanh thiên bạch nhật thế này thì chỉ có thể là người có chức tước cao hơn nàng, vậy thì là thái phi, hoàng thượng hoặc hoàng hậu, bấy giờ nàng chỉ lo ngại một người, chính là hoàng thượng.

Hần tuyệt đối không chấp nhận một quý phi ngang nhiên xuất cung không có sự đồng ý của hần.

Dường như nàng không chú ý đến một mối nguy cơ khác.

Nàng bị đưa đến một nơi vô cùng nghiêm trang.

Tử Luân trở mắt nhìn phía trước, hình như vô hoảng sợ.

Vương Uyển nhìn thấy sự lạ lùng đó liền mở miệng lo lắng hỏi:

“Tử Luân, đây là đâu?”

Tử Luân mấp máy môi nói không ra hơi:

“Phủ Phi Huấn.”

Phủ Phi Huấn là nơi thái phi lập ra để dạy dỗ các phi tần không tuân thủ quy tắc, bên trong có mật thất, có kiến chân giáo huấn... Tất cả đều dùng hành hạ người, ép người.

Bất chợt nàng rợn người.

Bất nàng tới đây có phải không ai khác chính là thái phi?

Cấm vệ đứng xung quanh, trên ghế chính là thái phi, tâm thế cao quý vô cùng.

Nàng vội vã quỳ xuống hành đại lễ. Thái phi khoác trên người y phục đẹp đẽ, đôi bàn tay đặt trên hai đầu gối trên ghế, đầu móng tay khẽ vuốt mặt gỗ, sáng giọng:

“Nghe nói quý phi xuất cung ra ngoại thành, bản cung nghe cũng thấy tò mò, thế nên bản cung muốn hỏi xem quý phi đã đi tới những đâu?”

Âm sắc kia cơ hồ vô cùng dịu dàng nhưng mang tính sát thương lớn.

Trong lòng nàng lại dậy sóng, không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Thái phi thật ra là cố tình hỏi để làm khó nàng, nhưng thấy nàng im lặng lại giận dữ:

“Nói mau.”

Nàng giật thót mình: “Hồi thái phi, con đi khách điểm.”

Thái phi đập bàn:

“Khách điểm là nơi phàm dân lui tới, nhờ đâu lộ ra thân phận ngà ngọc thì quý phi định làm thế nào với danh dự của hoàng cung?”

“Con...”

Thái phi nhần mày nói tiếp:

“Tử Luân thân làm hầu cận của quý lại đồng phạm trốn ra ngoài chơi, phạt 20 trường.”

Vương Uyển nghe Tử Luân bị phạt đánh thì hồn bay phách lạc, cầu xin:

“Hồi thái phi, con...đây là lỗi của con, con ra lệnh ép Tử Luân đi chung, không phải do muội ấy.”

Thái phi chậm chậm nói:

“Có tội hay không là do bản cung quyết. Con là nữ nhân trong cung lại ngang nhiên trốn ra ngoài, nếu để bản dân thiên hạ biết được, mặt mũi của hoàng cung thật sự ném đi. Người đâu! Mau đem quý phi vào mật thất, ngâm nước lạnh hối lỗi.”

Ngay tức thì nàng bị lôi đi, mà người lôi nàng đi không ai khác chính là Lâm Dịch Xuyên.

Tử Luân bị đánh nhưng nàng không có cách nào ngăn cản, nàng cho là có người chủ tử như nàng thật không đáng.

Nàng bị lôi vào thùng nước lạnh ngắt, cái lạnh kia ăn sâu vào mọi góc ngách của lục phủ ngũ tạng, Tử Luân vì nàng mà bị đánh, nàng đúng là đồ vô dụng.

Mật thất tối om, không ai bên cạnh, nỗi lo sợ gặm nhấm nàng, bóng tối ẩn chứa bao mối nguy, chuột trong hóc tối kêu chít chít không biết làm nàng giật mình bao nhiêu lần.

Nàng hối hận lắm, bây giờ nàng muốn gặp thái phi, nói cho bà biết nàng hối hận đến nhường nào.

Rất lâu sau.

Bỗng có tiếng đẩy cửa.

Hình như cái lạnh đã làm tê liệt mọi giác quan của nàng, khiến nàng không nhìn rõ được thứ gì ngoài kia.

Sau đó bỗngưng thân thể bị nhấc bổng lên, đôi bàn tay lạnh ngắt của nàng chạm phải gấu áo quen thuộc nàng liền nắm chặt lấy, nhích lại gần hơn.

Nhận ra mùi trầm hương kia nàng nói trong mơ màng:

“Hoàng thượng..., ta sai rồi..., ta thật sự không dám nữa...”

Hắn phụng mệnh thái phi đưa nàng ra ngoài. Cư nhiên là đem về thẳng Nhật Lệ cung.

Về tới nơi nàng kịp lúc tỉnh lại, chỉ vừa thay xong y phục rồi thăm Tử Luân thì Vĩ Nương đã hốt hải chạy tới, nói:

“Nương nương, cả ngày nay người đi đâu, hoàng thượng tìm người không thấy đang dùng dùng nổi giận ở Hoàng Lạc điện, người mau tới đó đi.”

Trong lòng nàng lại thầm hỏi: “Vậy người đưa mình về cung là ai.”

Nàng vốn không biết gì cả.

Nàng vội vã đi tới Hoàng Lạc điện.

Dường như hắn thật sự rất giận, cung nữ bên ngoài ai cũng khóc đỏ cả mắt, thấy vậy nàng càng thêm lo lắng.

Vừa mới mở cửa ra liền bị ném thẳng một cái chụp đèn vào mặt, sau đó là một tiếng thét:

“Cút đi.”

Nàng sợ hãi dùng tay che mắt, chụp đèn cắt vào tay đau điếng, nàng liền meo máu vì bàn tay bị chảy máu.

Hắn bắt chợt quay lưng lại hét:

“Nàng đi đâu cả ngày nay vậy hả?”

Nàng mấp má định nói gì rồi lại thôi.

Vì tóc ướt nên nàng không búi tóc lên mà xoa tóc, tóc nàng không dài cũng không thẳng, chỉ có chút bông bênh mềm mại.

Hắn thoáng trông tay nàng bị chảy máu liền bảo:

“ Vào đây!”

Trước khi thể tức giận ngút trời của hắn, nàng chợt bậm môi không dám cãi lời, lẳng xẵng đi đến cạnh hắn.

Nàng vừa lo lắng vừa sợ hãi, chưa bao giờ nàng chịu thua trước một ai, thế mà hôm nay lại răm rắp nghe lời hắn, để hắn nạt nộ mình.

Nàng đến trước mặt hắn, dường như hắn không ý định nói gì cả.

Sau lại bỗng dừng hỏi:

“Cả ngày nay nàng đi đâu...”

“Hắt xì.”-Hắn còn chưa hỏi hết câu nàng đã liên tục hắt hơi khiến hắn không thể không bận tâm.

Nàng lí nhí đáp:

“Ta đi ra ngoài cung.”

Hắn kéo nàng lại gần, lấy thuốc bôi lên tay cho nàng, sau đó dùng khăn trắng băng lại, dùng giọng điệu tra hỏi tiếp tục hỏi nàng:

“Đi cùng ai?”

Nàng sợ hắn bắt tội Tử Luân nên lắc đầu:

“Ta đi một mình!”

Hắn thuận thế kéo nàng ngồi vào lòng, không nặng không nhẹ nói:

“Nàng cùng Tử Luân trốn ra khỏi cung, hai người cải trang thành chủ tử và người hầu. Suốt dọc đường lê la quán xá, nàng ăn năm xiên kẹo hồ lô, mua mấy món đồ và ó ghé lại một quán ăn bên dưới phường lụa.

Ở nơi này nàng và Tử Luân dạy dỗ lũ cầm thú một bài học nhớ đời. Đúng lúc nàng gặp được Lâm Dịch Xuyên, có đúng không?”

Nàng giật mình vì hắn nói không sai một điều gì, ngay cả năm xiên kẹo hồ lô.

“Sao người biết?”-Nàng hỏi.

Hắn đáp:

“Vậy là đúng, ta cho chém đầu Tử Luân.”

Nàng đứng phắt dậy, hét toáng lên:

“Không!”

“Được, tất nhiên là được! Ta muốn, không gì là không thể. Ta nói nàng không được xuất cung, nàng tuyệt đối không được xuất cung.”

Nàng ảm ức:

“Chẳng lẽ suốt đời ta phải sống cô đơn trong hoàng cung này hay sao? Bệ hạ, từ lúc người phong ta làm quý phi, ta chưa gặp lại cha mẹ lần nào!”

Nghe nói hắn tỉ thí cùng các cấm vệ, ai không đánh tử tế liền bị hắn dùng quốc pháp xử trí, cho nên không ai dám kháng chỉ, thân thể hắn cũng bị thương rất nặng.

Hắn đặc biệt nói lớn:

“Vậy nàng cải trang thế này để đi gặp lễ bộ thượng thư Vương Duật hay sao?”

“Ta...”

Nàng bỗng đứng cứng họng.

Hắn lại hét:

“Không được xưng ”ta“, xưng là ”thiếp“! “

Trước nay nàng vẫn luôn xưng “ta”, có bao giờ hắn trách nàng đâu? Bây giờ lại...

Nàng cương quyết:

“Không!”

Hắn tức giận đến đỏ cả mặt, môi mím chặt.

Hắn đưa tay lên cổ nàng, bóp chặt:

“Nàng nói lại xem!”

Bàn tay hắn lớn bóp ngạt nàng, đôi mắt hiện lên một tia tà ác.

Xem ra lần này nàng không thể khước từ liền nói:

“Thiếp...thiếp...”

Hắn vừa ý buông nàng ra, tay trái bắt eo nàng giữ lại, kẻ sát tai nàng phả hơi nóng.

Trong khi nàng cố gắng tham lam hít từng ngụm không khí hắn liền hôn lên gáy nàng, nói nhỏ:

“Từ nay trở về sau không được trốn khỏi đây nữa, khi nói chuyện với trẫm phải tự xưng là ” thiếp“. Mặc nhiên gọi trẫm như thế nào tùy ý nàng.”

Nàng vừa run sợ vừa gật đầu, cảm của nàng vì gật quá nhiều mà như rơi xuống đất.

Hắn dường như vừa ý nên không nói gì nữa cả, tiêu sái đi về phía giường rồi ngồi xuống.

Nhất thời nàng không biết nên nói gì cho hợp lí, cũng không biết nên làm gì, cứ đứng như trời trồng.

Đúng lúc đó hắn lại gọi nàng đến bên cạnh, nàng tuân mệnh nghe theo.

Vừa mới lại gần đã bị hắn kéo xuống hôn lấy.

Đôi bàn tay cũng không yên vị mà tháo dần đai lưng của nàng.

Đai lưng vừa bị tháo xuống hắn liền ghé môi xuống xương quai xanh cắn cắn.

Nàng giật mình tránh ra xa, ấp úng:

“Thiếp...thiếp...”

“Hửm?”

Nàng đỏ bừng mặt, nàng phải nói dối thế nào mới được.

Một tia sáng vụt qua...

“ Thiếp đang trong kì nguyệt sự!”

Nhìn khuôn mặt vừa hoảng hốt vừa lo sợ của nàng hắn đột nhiên cười lớn, cười cũng đặc biệt sáng khoái:

“Nàng đâu cần phải nghiêm túc thế?”

Nàng âm thầm đánh giá hắn, quả nhiên hắn không tầm thường, vừa mới nổi giận dùng dùng bây giờ lại có thể thoải mái như thế, hoàn toàn không tầm thường.

Tổng Ngạn thấy nàng thù người ra, liền hỏi:

“Nàng sao vậy?”

Nàng giật mình, lắc đầu.

Hắn ngã lưng xuống giường lớn, thuận tay kéo nàng nằm xuống bên cạnh.

Nàng đương nhiên không thể thích nghi, bờ vai run run thấy rõ, trong lòng hắn lại dao động, xem ra lần này hắn dọa nàng khiến nàng sợ chết khiếp.

Thật vậy, nàng rất sợ hắn, chỉ cần không ngoan ngoãn nghe lời, hắn lại quay ra muốn lấy mạng nàng. Thật sự là vô cùng nguy hiểm.

Cả đêm nàng vẫn không ngủ được, cứ tưởng tượng nhắm mắt lại thì không biết hắn sẽ làm gì.

Cứ trần trọc lẩn qua lẩn lại, cứ nhiên khiến hắn không thể chớp mắt.

Bất giác hắn mở mắt, phả vào tai nàng luồng khí nóng khiến nàng rợn người, giọng nói ám muội cất lên:

“Nếu nàng còn chạm trúng ta nữa, ta không kiềm chế được đâu đấy!”

Nàng như bị trúng một chưởng, nằm yên không nhúc nhích.

Hắn thật ra không tàn nhẫn như nàng tưởng, chỉ là điều cho phép thì cho phép, điều không cho phép mà vi phạm thì tất phải phạt, không kể nàng là người hắn cưng sủng hay không.

Nàng hắt hơi liên tục, sau hắn lại để ý.

Cho người điều tra xem nàng rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu chuyện.

Biết được thái phi phạt nàng từ lời của Lâm tướng quân:

“Hồi hoàng thượng, ngay lúc quý phi vừa hồi cung đã bị thái phi cho người đến bắt đi, người bắt quý phi là thần.”

Lâm Dịch Xuyên trông thấy bức tranh họa hình A Tịch sau lưng Tống Ngạn lòng hắn như lịm đi, đã rất lâu, hắn đã quên đi cái tên A Tịch.

“Ngâm trong bao lâu?”

“Hồi hoàng thượng, gần một canh giờ.”

Trong mắt Tống Ngạn dường như không có chút biểu cảm, nói:

“Lui ra đi!”

Lâm Dịch Xuyên lui ra ngoài, để lại trong phòng một cỗ âm trầm khó tả. Lúc hắn đi ngang qua phòng ngủ của hoàng thượng vừa kịp trông thấy dáng hình bé nhỏ nằm trên giường đắp chăn kín, duy chỉ lộ ra vai trắng, khuôn mặt đáng yêu dưới ánh sáng lại càng khả ái hơn, thoáng trông thấy đai áo của nàng trên nền đất, hắn nheo mắt rời đi, nàng là quý phi, hắn nhất định không được mơ tưởng tới nàng.

Hôm sau...

Lúc nàng tỉnh dậy Tống Ngạn đã rời đi, cung nữ của hắn rất tôn trọng nàng, có lẽ vì nàng là người gần gũi với hoàng thượng, ít nhất cũng nên câu nệ.

Họ thay y phục đẹp cho nàng, hầu nàng mang giày, có điều không ai dám nói câu gì, còn có vẻ run.

Nàng đảo mắt nhìn họ, tự hỏi không lẽ nàng đáng sợ đến thế sao?

Bất quá không thể nhịn nổi mà hỏi:

“Ta thật sự đáng sợ đến thế sao?”

Họ đúng là đã giật bản mình, run rẩy mà trả lời:

“Hồi quý phi, không có.”

Nàng lại giãy nảy, bộ dáng trẻ con:

“Vậy sao các người không chịu nói chuyện với ta?”

Họ liền vội vã quỳ xuống, nói:

“Hoàng thượng căn dặn chúng nô tì hầu hạ người thật tốt, chúng nô tì thật không dám bắt chuyện với người vì sợ ăn nói vụng về làm phật lòng quý phi nên...” “- Một cung nữ mặc y phục màu hồng, mặt mũi sáng sủa nói.

Nàng liền thở hắt ra:

“Ta thật ra không có gì khó chịu cả, tất cả đều là người một nhà, các người mau giới thiệu cho ta biết tên đi!”

Họ quay ra nhìn nhau, sau đó một người đứng ra giới thiệu:

“Tiểu nữ là Tiểu Mai, đây là Trương Xuân, đây là Hồng Diệp...”

Sau một hồi làm quen nàng cảm thấy thoải mái vô cùng.

Nàng tuân mệnh hần đi theo Trương Xuân, đến bàn đá giữa hoa viên.

Từ xa nàng đã nhìn thấy hần, hôm nay hần không mặc long bào mà mặc thường phục đơn giản, tay chấp sau lưng, quay lưng về phía nàng.

Nhất thời nàng bị choáng ngợp trước hần, hần rất cao, so với nàng thật không thể tả, hiếm khi nàng có cơ hội nhìn hần tĩnh lặng như vậy.

Hần đột nhiên quay lại nhìn nàng, trên môi ẩn hiện ý cười, sau đó hần mới gọi nàng lại.

Nàng và hần cùng ăn trưa, hần có hỏi nàng cổ có đau hay không, nàng cứ nhiên lắc đầu, cho là nếu có đau nàng cũng không dám nói.

Tháng chạp mùa đông rét thấu xương, chỉ còn một tháng nữa thì đến tết âm lịch. Tuy nhiên Vương Uyển vẫn đi thỉnh an thái phi và hoàng hậu đều đặn. Có lẽ nàng đã quen với cuộc sống như thế này. Thỉnh thoảng nàng cũng thăm hỏi các phi, tần. Họ cũng là những cô nương xinh đẹp hiền đức, vì thế mà nàng rất quý mến họ. Đặc biệt là cô công chúa ngoại quốc tên Gia-Rét, nhưng nàng lại quen gọi là Gia Hạ, thật ra đó cũng là tên Trung Nguyên của nàng ấy.

Gia Hạ là người thích vẽ tranh hệt như Vương Uyển nhưng cách vẽ lại hoàn toàn trái ngược. Vương Uyển tạo nét lu mờ, Gia Hạ lại vẽ rất rõ ràng, rõ đến từng chi tiết, khiến ta thấy chúng đều giống như hiện thực.

Có lần nàng đến Nhân cung thăm Gia Hạ bắt gặp Gia Hạ đang ở trong thư phòng vẽ tranh, lúc nhìn tranh mới biết là người trong tranh không ai khác chính là hoàng thượng.

Gia Hạ từng nói người duy nhất mình tôn sùng chính là hoàng thượng, ánh mắt xanh ngọc của Gia Hạ khiến Vương Uyển lo lắng cùng chột dạ.

Sau lần đó nàng cũng nhìn lại bản thân, nàng không đẹp như Gia Hạ, cũng không có cao quý như hoàng hậu, thật tâm không có gì để quyến luyến, Tổng Ngạn thật ra không có yêu thương nàng gì cả, có lẽ là do chưa chiếm được nàng cho nên vẫn chưa từ bỏ, sau này hần sẽ không quan tâm đến nàng nữa. Nghĩ đến đây thôi nàng cũng đã thấy đau lòng rồi.

Lâu lắm rồi hần không hỏi thăm tới nàng, nghe Mặc Nhiên úc hầu hạ nàng nói gần đây hần và hoàng hậu quan hệ rất tốt, hần còn mua tặng cho hoàng hậu một con mèo lông vàng, hoàng hậu rất yêu quý nó.

Nàng nghe xong cho là chuyện bình thường nên không nói gì, sau đó một thời gian hần cho Tiểu Mai mang tới tặng cho nàng một con hồ ly trắng đáng yêu, đuôi trắng chẻ hai, vì cái đuôi đáng yêu đó nên nàng đặt tên cho nó là Đô Đô. Con hồ ly này được hần mua từ Tây Vực xa xôi, chú có bộ lông ấm mềm, cùng với sự quý hiếm không tả xiết.

Con mèo của hoàng hậu cũng là loại vô cùng hiếm có, dù có trăm bạc vạn tiền cũng chưa chắc mua được, hình như tất cả đều là cống phẩm của Tây Vực.

Đang ôm Đô Đô trong tay nàng liền giật mình vì tiếng đẩy cửa. Vừa quay lại đã bắt gặp bóng dáng của Tống Ngạn, bắt giắc lên tiếng:

“Bệ hạ!”

Trong lúc hoảng loạn nàng thả tay, Đô Đô chạy đi, không ngờ ra tới cửa liền leo tót lên người hắn.

Hắn không nói lời nào đi thẳng vào trong, nắm cổ tay nàng kéo lại sát người, dựa lên hõm cổ nàng mà nói:

“Có nhớ ta không?”

Thật ra vấn đề này là vô hại, hắn trong lòng nhớ nàng nhưng lại không nói, vô thức ra câu hỏi như vậy.

Nàng không trả lời.

Tùy hứng hắn, nàng không thể quyết định được.

Rời khỏi lòng hắn nàng bỗng dưng cảm thấy rất mất mát, phải chăng...nàng... hầy...nàng không có nhớ hắn mà.

Hắn cúi xuống nhìn nàng trong khi nàng thờ người ra suy nghĩ vấn vợ. Lúc nàng nhận ra đã thấy một đồng y phục và vàng bạc trang sức giăng trước mặt, quá bất ngờ nàng không nói nên lời.

Hắn ngồi trên ghế nhìn đồng y phục, hai tay đặt trên thành ghế, tướng ngồi ngạo nghễ, mắt lơ đãng chỉ chú ý sắc mặt của nàng.

“Có thích không?”

Nàng nhìn y phục bằng vải gấm mà rằng:

“Thích!”

Hắn liền cười:

“Mỗi ngày mặc một bộ, tuyệt đối không tiếc mà để dành!”

Nàng gật gật đầu.

Bỗng dưng Mặc Nhiên từ bên ngoài chạy vào báo với nàng hoàng hậu ngất xỉu, nàng và hắn ngay lập tức đến Liên cung.

Chuyện là con mèo của hoàng hậu mất tích mấy ngày nay, bỗng dưng hôm nay khi đi vào giường để ngủ tròn g thấy xác con mèo đã mục rữa hoàng hậu hoảng quá liền ngất đi.

Vương Uyển chạy theo sau hoàng thượng, vào trong thì thấy quá đông người nhất thời nàng lại không dám vào. Thấy chiếc hộp màu trắng liền nổi tính tò mò đã mở ra xem, bên trong không ngờ lại là chính con mèo kia. Thấy xác mèo mục rữa nàng hét toáng lên, lùi ra sau mấy bước lại trượt ngã.

Nàng cứ tưởng lần này nàng thật sự không xong rồi, không ngờ nàng lại được đỡ lại, cảm giác cứ như người đỡ nàng chính là hoàng thượng, khi quay lưng lại mới biết người đó không ai khác chính là Lâm Dịch Xuyên. Nàng thật tâm thấy hơi thất vọng.

“Quý phi nương nương, thật là thất lễ.”

Lâm tướng quân câu nệ nói.

Nàng lắc đầu:

“Không sao!”

Hắn lui ra ngoài, Vương Uyển đi vào trong, trong lòng hỗn độn vô số cảm xúc.

Thật là khó hiểu, nàng lại thấy tâm tình mình rất tốt. Lúc bước qua bậu cửa mới nhìn thấy hoàng hậu chồm tới ôm Tống Ngạn, mắt trong ẩn chứa tia hoảng sợ, môi run rẩy nói:

“Bệ hạ, thần thiếp thật sự rất sợ.”

Mặc dù Vương Uyển biết hoàng hậu đang rất sợ hãi, hành động đó cũng là bình thường, tuy nhiên trong lòng lại cảm thấy cảm phần, mà cũng không phải duy nhất cảm thấy cảm phần không thôi, mà còn là ghen tức, bỗng chốc khóe mắt nàng đã cay cay.

Nàng nhìn thấy thái phi liền vội hành lễ:

“Thần thiếp tham kiến thái phi...”

Nói rồi nàng quay sang phía hoàng hậu “...tham kiến hoàng hậu.”

Thái phi gật đầu, hoàng hậu buông hân ra, nghiêm chỉnh:

“Miễn lễ.”

Đột nhiên thái phi nhíu mày, nhìn Vương Uyển nói:

“Quý phi con hôm nay ăn vụng hay sao mặt mũi lại trở nên như vậy?”

Vương Uyển bị một phen ngớ người, nàng lại sức nhớ tới trước lúc hoàng thượng tới chỗ nàng thì nàng và Đô Đô đang chơi trong thư phòng, nàng mài mực vẽ tranh, nghe tin báo liền chạy ra ngoài, không hề soi qua gương lần nào. Nhưng mà...hắn chưa một lần nhắc nàng.

Tống Ngạn hân vốn đã quen thấy nàng nhem nhuốc, hôm nay cũng là bình thường, nhưng lúc này vì quá vội vã mà hắn không nhớ nhắc nàng lau mặt đi.

Hắn ngay tức khắc đứng dậy, đi về phía nàng trong lúc nàng đang hóa đá, thân hình cao lớn của hắn vừa vịn che đi tầm nhìn của thái phi và hoàng hậu, dùng khăn của hắn lau lau vết mực, miệng thầm nhắc nhở:

“Lần sau nàng phải chú ý hơn một chút!”

Ánh mắt hắn ân cần lau sạch vết mực cho nàng. Nàng chớp mắt hai cái, chẳng phải hắn vừa mới ôm hoàng hậu thăm thiết đấy thôi?

Hắn nhìn bộ dáng nàng đáng yêu như vậy không khỏi khiến hắn động tâm.

Bỗng dưng nàng nắm tay hắn lên, tức giận mà cắn nghiến thật mạnh, cắn đến bật máu, hắn vẫn yên lặng.

Nàng xả giận xong liền quay mặt không chịu nhìn hắn.

Nàng lại không hề biết hắn đang cố bảo vệ mình, nàng đụng vào người hắn chính là tội mạo phạm, cắn hắn chảy máu chính là tội khi quân, đem ra xử thì chỉ có tru di tam tộc.

Đúng lúc đó Thái phi lên tiếng:

“Bệ hạ!”

Hắn liền quay lại nhìn thái phi, giấu bàn tay vào trong áo.

Thái phi ngồi trên ghế, nhìn Vương Uyển rồi quay sang phía hoàng thượng rồi nói:

“Có người đã thấy Mạc Nhiên ném con mèo vào giường của hoàng hậu, con nghĩ xem nên xử lý chuyện này như thế nào?”

Hắn ngay lập tức nhận ra Mạc Nhiên là người kẻ cận Vương Uyển, đề cập đến chuyện này chẳng khác nào ám chỉ Vương Uyển sai người mang xác con mèo ném vào giường của hoàng hậu. Nghĩ vậy hắn liền quay sang nói với Vương Uyển:

“Nàng về trước đi!”

Vương Uyển nghe nói tới Mạc Nhiên hơi hốt hoảng nói:

“Bệ hạ, Mạc Nhiên tuyệt không có làm, thiếp hiểu muội ấy mà, muội ấy không làm.”

Đúng! Có thể người làm không phải là Mạc Nhiên, nhưng chắc chắn người bị nghi ngờ chính là nàng.

Thái phi gần giọng:

“Ngạn nhi!”

“Người đâu! Mau đưa quý phi về cung!”

Hắn thét lớn, ra vẻ tức giận lắm, thấy vậy thái phi cũng phải kiêng nể vài phần.

Vương Uyển cũng có chút bối rối, rõ là nàng rất muốn ở lại nhưng bị oai phong của hắn dẹp bỏ ý định đó ngay, đành theo Lâm tướng quân trở về Nhật Lệ cung.

Đợi Vương Uyển vừa đi khỏi hắn mới cất giọng:

“Như lời thái phi nói, mèo chết là chuyện do Mạc Nhiên làm, ả có tội mạo phạm, thân lại là tì nữ, theo luật thì phải chém.”

Thái phi đã phần nào nhìn thấu tâm ý của hắn nhưng lại không dám bài xích, chỉ cặn kẽ thăm dò:

“Vậy người không thử điều tra sao?”

“Mọi chuyện đã quá rõ ràng, xem như đến đây, việc gì trăm cũng không muốn truy cứu!”

Hoàng hậu lại ầm ục:

“Nhưng hồi bệ hạ, Mạc Nhiên tuy là cung nữ ở chính cung nhưng thần thiếp lại chưa từng gặp qua, không gây thù chuốc oán, hà tất ả lại làm như vậy, điều này thật sự vô lí. Người này dùng xác mèo chết chung quy ra cũng là uy hiếp đến thần thiếp...”

Hắn giữ nét mặt bình tĩnh, nói:

“Khi nào người đó nói sẽ giết nàng ta nhất định không tha cho kẻ đó, nàng cứ yên tâm.”

Thái phi nghe vậy không kìm được bực tức trong lòng mà nói:

“Con dung túng cho nó bao nhiêu ta lại càng căm ghét nó bấy nhiêu. Con là thiên tử, ít ra cũng nên có chút phân minh “chuyện đã quá rõ ràng” ư? Rõ ràng hay không trong lòng con hiểu rõ, ta tuyệt không nhiều lời!”

Hắn không quan tâm đến lời của thái phi, mắt lơ đãng nhìn về hướng tây, mặt trời bắt đầu xuống núi, lát sau mới đáp:

“Trong cung làm sao có công bằng, chuyện năm xưa, thật sự người thấy công bằng...”

Nói rồi hắn quay sang hướng cửa chính có cấm y vệ gác, ra lệnh:

“Bắt Mạc Nhiên vào ngục chờ ngày hành quyết.”

Chuyện năm xưa chính là lúc hắn lên ngôi, mẫu hậu ruột của hắn lúc ấy được thăng làm thái hậu, phụ hoàng hắn sinh thời chỉ có duy nhất hắn là nhi tử, cư nhiên đã chắc chắn trở thành vua, nhưng phi tần sau khi thái thượng hoàng băng hà đã rất đông, một số đã bệnh mà chết, một số còn lại chính là bị thái phi hiện giờ bức chết,...tuy nhiên người bị bức chết trong lúc hắn chinh phạt Mông Cổ chính là thái hậu chính là mẹ ruột của hắn.

...

Lại nói tới Vương Uyển.

Từ lúc bị ép trở về Nhật Lệ cung nàng không ngừng lo lắng về Mạc Nhiên.

Nhưng ít lâu sau cấm y vệ đã tới bắt Mạc Nhiên đi, thấy vậy nàng liền cản lại:

“Sao lại bắt Mạc Nhiên đi?”

Cấm y vệ quỳ xuống, đáp:

“Hồi quý phi, mệnh tướng tuân lệnh hoàng thượng tới bắt cung nữ Mạc Nhiên vào ngục chờ ngày hành quyết, nếu lỡ làm kinh động tới quý phi, xin người tha tội.”

Từ đầu tới cuối Mạc Nhiên không nói câu nào, bên trong Tử Luân và Vĩ Nương lo lắng mặt xanh tái.

Nàng thơ thẩn nhìn theo cấm y vệ, sau đó tức tốc chạy tới Hoàng Lạc điện.

Sớm biết nàng sẽ tới hấn đã mở sẵn cửa, nàng vừa chạy đến thư phòng hấn đã hét toáng lên:

“Bệ hạ, việc này không phải Mạc Nhiên làm?”

Hấn ngồi yên tĩnh trên bậc cao, trên tay cầm ly rượu, mắt lơ đãng nhìn về hướng nàng, y phục trên người hấn lại rất xốc xếch, phỏng chừng là hấn say rồi.

Thế nhưng câu nói của hấn nghe lại không say chút nào:

“Lại đây.”

Nàng giẫm chân xuống nền đi về hướng hấn, ngồi xuống chờ câu trả lời của hấn.

Lát sau hấn mới nói:

“Nàng cần gì phải lo, trừ phi...chuyện đó do nàng làm.”

Nàng không biết nên như thế nào, hấn rõ ràng là người mà nàng cho là không ghét nàng, vậy mà một chút tin tưởng nàng hấn cũng không có.

“Người không tin tưởng thần thiếp hay sao? ”

Hấn chạy mày:

“Mạc Nhiên là tâm phúc của nàng, người bị nghi ngờ sau chuyện này cũng chính là nàng. Nàng nghĩ ta nên giải quyết thế nào?”

Lúc nàng mới vỡ lẽ, mũi tên thật ra đang hướng về nàng, nhưng nàng vẫn nghĩ không thông một chuyện:

“Vậy nên người không tin tưởng ta?”

Hấn đang không vui, nàng lại đổi cách xưng hô không dịu dàng như vậy khiến hấn tức giận, ném cho nàng một cái liếc lạnh thấu xương:“Vớ vẩn.”

“Người quá là độc đoán, ta rõ ràng chỉ muốn bảo vệ một cung nữ nhỏ bé, xin người điều tra xem sự tình không lẽ người thật tâm không muốn làm hay sao?”

“Điều tra hay không cũng là một kết quả, chỉ là những việc nhỏ nhặt này không phải ta cũng cần phải đích thân đi xử lý?”

Nàng uất ức đứng lên đi ra ngoài, hấn biết ý định của nàng hấn ngay lập tức hành động nhanh hơn, vung tay y níu nàng lại. Lần này nàng lại rút

kinh nghiệm tránh khỏi hấn, nhanh chân chạy ra cửa, nói vọng lại:

“Ta và người đoạn tuyệt.”

Hấn gọi với theo:

“Tiểu Họa Tử!”

Nhưng lời chưa kịp lọt vào tai nàng thì nàng đã đi mất.

Hôm đó chuyện nàng và hấn cãi nhau ai ai cũng biết.

Thời gian đó hấn cũng có tới chỗ nàng. Mạc Nhiên quả thật bị chém đầu.

Nghe nói Mạc Nhiên đã nhận tội với lí do là trả tư thù.

3. Chương 3: Về Xuân Sắc Ngập Trời Xanh

Nàng khóc đến ngã bệnh, Vĩ Nương và Tử Luân vì lo lắng cho nàng mà gầy rạc đi.

Nàng bệnh cả tháng trường không khỏi, thái y đến chẩn bệnh rồi kê thuốc, mỗi lần một loại thuốc khác nhau nhưng bệnh nàng không thuyên giảm. Đây chính là tâm bệnh, nàng rất muốn về Mãn Châu, thăm cha mẹ, thăm lại cố hương.

Sau đó đỡ bệnh mấy ngày thì đã là hai tám tết. Nàng cũng phải cố mà ngồi dậy.

Những ngày nàng bị bệnh ngoài Tử Luân và Vĩ Nương chăm sóc ra thì còn có Gia Hạ thường xuyên lui tới.

Ngày mùng một tết theo phong tục nàng phải đi dự đại lễ tế trời, buổi chiều đi chúc tết. Trong sự long trọng của đại lễ, nàng phải cùng tất cả phi tử cung chúc an khang cho thái phi, hoàng thượng, hoàng hậu. Cũng như bao đại lễ khác, quỳ xuống đứng lên không biết bao nhiêu lần.

Trải qua ba ngày tết nàng không đã quỳ bao nhiêu, nói câu “miễn lễ”; “tạ ơn” bao nhiêu lần, có điều lại thấy vô cùng chán ghét kiểu cứng nhắc như thế.

Đến mùng chín tết, Gia Hạ được chính thức sắc phong làm Hiền phi. Dù sao Hiền phi vẫn là ngũ phẩm, Vương Uyển là tam phẩm, nàng ta phải quỳ trước Vương Uyển trong đại lễ.

Trong phút chốc sự quan tâm chăm sóc của Gia Hạ làm nàng cảm thấy tất cả đều là sự lừa dối mà thôi.

Đại lễ diễn ra giữa chính điện cao rộng. Nhiều quan đại thần ca ngợi đức hạnh của vị công chúa ngoại quốc như Gia Hạ.

Còn quý phi nàng dù được hoàng thượng sủng ái rất lâu, tuy hạnh của vị công chúa ngoại quốc như Gia Hạ.

Còn quý phi nàng dù được hoàng thượng sủng ái rất lâu, tuy nhiên lại không có động tĩnh.

Nàng nghe được lại thấy tâm tình tiến triển tốt, hẳn đường đường không có làm gì nàng, cho nên không có động tĩnh cũng đúng thôi.

Trong lúc đại lễ diễn ra, nàng ngồi yên trên ghế mắt đảo lên bậc Thượng thang(3), trông thấy hần mắt không chớp nhất thời chợt dạ, né tránh lãnh ý trong đôi người của hần.

(3): Thượng Thang là bậc thang nam vàng chuyên dùng cho việc đi lên xuống của hoàng đế. Có thể nói, bậc Thượng Thang càng cao thì càng tỏ rõ uy quyền của bậc đế vương.

Vĩ Nương bên cạnh nàng nàng đứng hồi lâu, sau mới hít một hơi nói:

“Nương nương, lát nữa khi Hiền phi dập đầu trước người người nhớ phải đỡ nàng dậy.”

Phải nói là Hiền phi với ta như tử muội, cho nên không cần đa lễ.

Nàng nheo mắt hỏi:

“Sao ta phải làm như vậy? Cung quy cũng không có ghi điều này. Gia Hạ...”

Vĩ Nương nói:

“Nghe nói Hiền phi đang mang thai.”

Câu nói đó khiến nàng thoáng bất ngờ, thảo nào mà quan lại ai ai cũng ca ngợi. Nhưng mà nàng thật tâm không thấy tủi thân, lại hỏi:

“Mang thai thì không nên dập đầu?”

Vĩ Nương cười khẽ, ôn nhu nói:

“Không phải cái dập đầu đó to tát, mà chính là ở lòng người, còn phải tỏ ra nhân từ trước mặt quần thần. Còn việc mang thai không được làm việc nặng lại là vấn đề mà nữ nhân nào cũng biết.”

Đây chỉ là câu nói vô tình nhưng dường như lại khiến cho nàng tâm tư bất định.

Đúng là nữ nhân nào cũng biết, chỉ có nàng là không biết.

Nàng lại thiết nghĩ, Vĩ Nương nói đúng, nếu để Gia Hạ đập đầu quá nhiều lại động thai thì thật là nàng có tội quá.

Nghĩ vậy đúng lúc Gia Hạ đập đầu nàng vội đứng lên đỡ lấy cánh tay của Gia Hạ, vừa mở miệng chưa kịp nói câu nào thì đầu óc lại choáng váng, thân thể mềm nhũn ngã xuống sàn.

Hắn vừa rời mắt khỏi nàng một chút nàng đã ngất đi.

Bất quá hắn đi xuống Thượng Thang đến bên cạnh nàng, sững sốt. Hồi lâu nhìn nàng, đã rất rất lâu hắn không có quan tâm tới nàng, cũng đã xuất không nhận ra nàng so với một tháng trước đã gầy đi. Hơn nữa, ánh mắt nàng nhìn hắn là sự xa cách và oán giận.

Nàng giận hắn ư?

Ngay tức thì hắn bế nàng lên, tiêu sái bước đến Hoàng Lạc điện, ngoái đầu lại nói:

“Truyền Dương thái y!”

Mọi người đứng sau xì xào, họ cho là quý phi thất sủng lâm bệnh nặng, lần này biết chuyện Hiền phi mang thai liền quá sốc mà ngất đi.

Gia Hạ ngóng theo bóng hình Tống Ngạn, dòng lệ chực trào.

Nàng sùng bái hắn như vậy nhưng hắn không hiểu sao? Hắn tuyệt nhiên không hiểu lòng nàng.

Tống Ngạn đẩy cửa, đi vào trong, đặt người trên tay xuống giường.

Vĩ Nương đứng bên ngoài Hoàng Lạc điện, cứ bước vào một bước lại bị trúng một đòn, nếu không phải là chụp đèn thì cũng là nghiến mực.

Tử Luân nghe tin quý phi ngất xỉu trong đại lễ rất gấp gáp mà chạy đến Hoàng Lạc điện, chạy đến liền mở cửa, không ngờ bị ăn ngay một cuốn sách trúng thẳng lên trán, tạo ra cục u to bự trên đỉnh đầu...

Đầu óc bưng bưng tức giận, rút kiếm ra đe dọa Vĩ Nương:

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, thân thể quý phi vốn gầy yếu, gặp lạnh thì bệnh. Người vừa bệnh dậy lại bị buộc phải dự đại lễ này, bà lại không chăm sóc tốt cho người, ta chém chết bà!”

Vĩ Nương hoảng hồn tím tái:

“Nào có nào có, Tử Luân, người đừng nóng như thế. Rõ là ta đã mặc ấm cho nương nương nhưng không phải người không biết quý phi người hay bệnh, lạnh một tí là cảm ho, mấy ngày trước đã khỏi, hôm nay vì đến đại lễ mà nhất thời ngất đi.”

Tử Luân buông kiếm, quả thật là sức khỏe Vương Uyển “thảm hại” vô cùng, nhưng mà không ngờ nàng lại ngất xỉu như thế.

Đến chiều tối, nàng đột nhiên tỉnh lại.

Chuyện trong đại lễ sắc phong đã kinh động đến cả cung. Nhưng ai đến thăm hỏi đều bị hoàng thượng đuổi ra ngoài hết thảy.

Nàng tỉnh lại, miệng khô, cố gắng mở miệng thốt lên từ “nước”.

Tống Ngạn liền lấy chén nước đưa cho nàng, gần giọng:

“Uống đi.”

Nàng vẫn bướng bỉnh không chịu uống, hành động kia thu vào tầm mắt hắn.

Hắn liền chế trụ nàng trên giường, một tay giữ nàng, một tay bưng chén nước ép nàng uống hết. Vì nàng giãy giụa mà một phần nước đổ ra ướt đầm phần y phục.

Hắn thấy nàng uống hết mới thả ra.

Vương Uyển khịt khịt mũi, quay đầu nhìn ra cửa sổ, trời đã tối mất rồi. Không lẽ hắn định giữ nàng lại ở đây hay sao?

Hắn sau đó liền trút bỏ hoàng bào, thay vào đó là bộ y phục bằng vải lĩnh, đi về phía ghế, ngồi xuống, bên cạnh ghế có một cái bàn, trên bàn là một ấm trà có hoa văn tinh xảo.

Nàng đương nhiên hiểu được hắn là đang vô cùng tức giận nên mới chẳng buồn nói câu nào. Lúc này nàng mà lên tiếng thì chẳng phải là rất ngốc sao?

Nàng bèn túm lấy áo gấm khoát kín người bước xuống khỏi giường, tự ý đi ra cửa.

Vừa đi được vài bước đã nghe tiếng hắn:

“Nàng bước thêm một bước, ta chặt đứt một chân nàng!”

Nghe vậy nàng bủn rủn tay chân, nếu nhớ hắn nói là làm, nàng chỉ có hai chân, chỉ bước được hai bước thôi sao?

Hắn lại quay ra hỏi nàng: “Không có chuyện gì để nói sao?”

Hắn nhìn nàng khá lâu, sau đó lại không ngồi yên, đứng lên đi về phía nàng.

Nàng cư nhiên đáp: “Không có.”

Đã rất lâu hắn không ôm nàng như thế, sau khoảng thời gian nàng bị bệnh hắn không tới thăm là điều hắn không thể nói ra, cho nên nàng tất sẽ có mặc cảm.

Nàng yên lặng một hồi mới nói: “Bệ hạ, người bỏ ra đi.”

Nói xong nàng liền giằng tay hắn ra nhưng hắn nhất quyết không buông, nàng lại hét toáng lên:

“Bệ hạ rõ ràng đã làm cha, tại sao lại còn như thế? Gia Hạ đang mang thai, người có quan tâm đến nàng ấy không?”

Hắn quay người nàng lại, hai tay bóp chặt bả vai nàng, nghiến răng nói:

“Không được nhắc đến Gia Hạ!”

“Không nhắc đến thì người xem như không có sao?” - Nàng hét lớn, dường như đem hết uất ức trong lòng nói ra, lại không ngừng nói tiếp:

“Người cho là ta cũng như những nữ nhân khác, trông chờ sự bố thí tình cảm của người hay sao? Người có thể tự do trong lục viện tam cung, Nhật Lệ cung cũng không ngoại lệ, nhưng mà mong người tôn trọng cốt cách của nữ tử. Người là cha của đứa trẻ đó, người phải quan tâm nó, quan tâm mẹ của nó. Vậy mà ngay cả một chút quan tâm người cũng không...ưm.”

Hắn tức giận kéo nàng lại gần, chế trụ mà hôn, cắn môi nàng, bao nhiêu tâm tư của hắn đều dồn vào nàng, nàng có thể không hiểu hắn, không tha thứ cho hắn nhưng nàng không được ngăn cản hắn, không được can thiệp vào chuyện của hắn, xem ra hắn đã quá chiều chuộng nàng rồi.

Nàng nghiêng đầu tránh né hắn, hắn lại càng siết chặt hơn.

Bàn tay hắn vội cởi áo gấm xuống, thả rơi trên nền đất, tay kia lại chạm lên ngực nàng.

Bất giác nàng hoảng hốt lùi ra sau mấy bước, lắp bắp: “Bệ hạ...Người.”

Hắn buông nàng ra nhưng lại nheo mắt hỏi:

“Không thích hợp sao?”

Câu nói đó rõ ràng là muốn áp đặt nàng.

Nàng mặc kệ hắn vội quay lưng bỏ chạy nhưng bộ xiêm y dài khiến nàng không có cách nào chạy nhanh được, lại giẫm phải tà váy ngã xấp xuống đất, trong lòng khẩn trương vội vã đứng lên.

Hắn đi tới, bế nàng lên. Nàng vừa giãy giụa vừa đâm lên người hắn, hét lớn:

“Người mau bỏ ra, bỏ ra đi, hoàng thượng!”

Hắn bế nàng đến bên giường, thả nàng rơi xuống, điên cuồng xé y phục nàng ra.

Hắn dọa nàng sợ đến phát khóc, giằng tay hắn ra, nắm cổ tay hắn nói:

“Người...đừng mà.”

Hắn thở hắt ra, một tay đỡ lưng nàng cao hơn mặt giường một chút, cuối người hôn xuống cổ nàng, hạ dần xuống nơi mềm mại, khéo léo mở dây trên ngực ra, giọng nói mang đầy dục vọng lại vang lên:

“Ta muốn nàng.”

Hắn ngay tức khắc hôn lên ngực nàng.

Cảm giác ướt át lạ lẫm khiến nàng không khỏi rùng mình tránh né. Nhưng hai tay hắn đã chặn ở hai, có muốn thoát cũng không thoát được, hắn lại càn quấy chạm tới đùi nàng, tiến lên trên, kéo kéo chiếc quần nhỏ.

Hắn đang vờn nàng sao?

Đôi môi lại không ngừng hôn nàng triền miên.

Nhưng không lâu sau hắn lại kéo quần nhỏ của nàng xuống khiến nàng choàng tỉnh, níu tay hắn hét toáng lên:

“Không được!”

Vừa cởi y phục của bản thân ra, vừa cuối xuống cắn nhẹ lên vành tai nàng nói:

“Được.”

Nàng sợ cử chỉ của hắn, sợ bản thân bị cuốn theo. Nỗi sợ khiến nàng không ngừng run rẩy. Hắn cuối sát nàng, cơ thể mềm mại của nàng cọ sát vào hắn khiến hắn không khỏi vui thích mà nàng lại kịch liệt run rẩy làm hắn mấy phần mê loạn.

Nàng bị tiếp xúc thân mật làm cho lo lắng, lần đầu tiên sẽ rất đau, mà nàng chịu đau không giỏi...Không được, nàng đang nghĩ gì vậy? Nàng tuyệt đối...không được.

“Hoàng thượng, không...”

Hắn nhìn đôi mắt xinh đẹp kia, cất giọng:

Ta muốn, chưa có gì là không thể cả.”

“Nhưng...”

Hắn không để nàng nói hết câu đã vội đẩy nàng nằm xuống giường, mạnh bạo giắt đai áo nàng đi, lộ ra cả người.

Nàng bỗng thấy xấu hổ vô cùng, tránh né cánh tay hắn, nức nở mắng:

“Sắc lang!”

“Ta là hoàng thượng, nàng là phi tử, cái gì gọi là sắc lang? Còn mạnh miệng?”

Nàng nghiêng răng cắn phập lên vai hắn, tranh thủ lúc hắn bị đau mà nhảy xuống khỏi giường, chạy biến ra khỏi phòng.

Vừa chạy ra khỏi cửa đã nghe tiếng cười của hắn. Phải nói là hắn cười rất lớn, có vẻ rất sảng khoái.

Nàng lại nhìn y phục trên người đang vô cùng xốc xếch, bất giác ngược lên liền bắt gặp ánh mắt của bao cung nữ nhìn mình, giống như nhìn sinh vật lạ, một quý phi chạy ra từ tấm cung của hoàng thượng với bộ xiêm y xốc xếch đai ngực mất, đai áo cũng mất, tưởng chừng như chỉ thả tay ra là bộ xiêm y kia ngay tức khắc rơi xuống, lộ ra cơ thể.

Thoáng chốc nàng ngượng chín cả mặt. Nhật Lệ cung cách đây một đoạn dài. Hôm nay lại là ngày Ngọc Thường ma ma tập hợp cung nữ ở Vân Đồng phủ(4) nếu nàng cứ như thế mà đi thì...

Nàng bất giác thở dài, lại phải quay vào rồi.

Hắn ngồi trên long kê phóng ánh mắt lơ đãng nhìn nàng, thấp giọng:

“Chạy trời sao khỏi nắng?”

Nàng nhả mặt đi đến bên giường, nhặt đai áo rồi đi vào trong thay lại y phục. Hắn là đang cười nhạo nàng, dồn hết tâm tư vào việc khác, nàng cảm thấy như thế nào cũng không là điều ảnh hưởng tới hắn.

Nàng nhất quyết im lặng cho tới cùng bởi vì trong lúc này đây nàng cực kì ghét hắn, hắn là hoàng thượng nhưng phải biết rộng lượng một chút.

Hắn thấy nàng im lặng nhất thời chợt dạ, hắn dường như đã hơi quá đáng, làm như vậy với nàng thật ra là có phần bạo ngược.

Bất giác hắn không biết nên làm gì, nhất thời cảm thấy vô cùng bối rối Sự áy náy kia nhanh chóng chiếm lĩnh hắn, môi nhếch lên vội giải bày:

“Ta thật sự...không cố ý.”

Lần đầu tiên hắn lại chịu khó xin lỗi một người, hơn nữa là phi tử của hắn chứ không ai khác, nhưng cảm giác lại vô cùng chân thật như vậy.

Chẳng qua là một lỗi nhỏ mà thôi nhưng lại khiến cảm thấy áy náy, nhìn vào mắt nàng bỗng dưng khiến hắn cảm thấy như nàng thật sự vô cùng giận dữ, như là đang tố cáo hắn, tố cáo hành động của hắn.

Nàng bỗng dưng khựng lại, lát sau không nói gì, quay lưng ra tới cửa.

Hắn vẫn không chịu dừng lại, bước theo nắm lấy đai áo kéo kéo, giọng có đôi chút nũng nịu:

“Ở lại đây đi!”

Bỗng dưng nàng lại thấy mát lòng thế nào, nhưng mà tạm thời giận hắn cũng không có sao, hắn lại có thể đùa giỡn như vậy với nàng, thật không thể tin được là hắn lại...

Hầy, không còn cách nào, hắn lại phải chịu thêm “uất ức” vậy. Nàng vẫn tiếp tục tránh né hắn:

“Hôm nay cũng đã muộn rồi, hoàng thượng đi nghỉ đi, ta về trước.”

Hắn lại không giống trong suy nghĩ của nàng, nói sang vấn đề khác:

“Vì sao không xưng là ”thiếp” nhỉ?”

Nàng lắp lửng:

“Thì...là...là nó...”

Hắn tiếp lời:

“Vậy thì trao đổi, ta không bắt nàng xưng ”thiếp” đổi nàng phải ở lại đây!”

Nàng lại thấy dường như mình bị lừa, nàng trước giờ vẫn xưng là “ta” hoặc đôi lúc đối mặt trước thái phi mới xưng “thần thiếp”, bây giờ hắn xá cho nàng vẫn không là điều gì to tát vì khi gặp thái phi nàng vẫn phải xưng như cũ. Thật ra, điều này vô cùng bất lợi.

Cho nên nàng đòi thêm một yêu cầu khác:

“Người phải thêm một yêu cầu khác đó là phải chấp nhận một thỉnh cầu từ ta.”

Hắn gật đầu. Nàng bỗng dưng nhớ ra một điều...

“Nhưng ta ở lại đây để làm gì?”

Hắn xoay người nàng lại, cuối người xuống nói:

“Tất nhiên là trẫm muốn thị tẩm.”

Nàng trở mặt:

“Cái gì...?”

Lời còn chưa nói hết thì đã bị hấn đẩy ngồi xuống giường, tay nhanh thoăn thoắt tháo y phục ra.

Nàng thấy hơi choáng, hấn thật là rất muốn cơ thể nàng hay sao? Không có thương yêu nàng?

Bất giác trong mắt nàng nhìn ra được rằng bản thân đã quá đa tình rồi

Hấn vội vã hôn lên má, mà dường như trên má hấn cũng có chút đỏ hồng, còn có mồ hôi.

Đập vào mắt hấn là đôi người thất thần của nàng, ẩn chứa đôi chút bi thương liên hồi:

“Sao?”

Nàng ngược lên nhìn hấn, tại sao nàng lại có cảm giác thấy hấn rất thân quen, tình cảm dành cho hấn lại vô cùng sâu đậm. Ngay lúc này đây nàng lại cảm thấy tình cảm đó trở nên thật đê hèn.

Bất giác bật cười:

“Không biết nữa.”

Hấn nhìn nàng khó hiểu, ánh nhìn của nàng ngày một giống với ánh nhìn của A Tịch năm xưa, có chút gì đó lưu luyến, cũng có chút nghi ngờ.

Duy chỉ là A Tịch đã chết rồi, hấn dường như chỉ là đang cố tìm kiếm hình bóng của A Tịch trong Vương Uyển mà thôi. Nhất thời hấn cảm thấy bản thân thật vô dụng, buông thõng tay sau đó lùi ra sau mấy bước, nói:

“Mau nghỉ ngơi đi.”

Hấn đi đâu đó và cũng không quay lại. Nàng không ngủ được, nửa đêm ngồi dậy uống chén trà rồi ra ngoài tản bộ.

Đầu xuân không khí còn ẩm lạnh, nàng đi quanh quần một hồi lại có nhã hứng ngồi xuống căn nhà nhỏ giữa hoa viên, tỉ mỉ vuốt lòng bàn tay.

Nàng tự dừng lại thấy lòng mình tê cứng, mỗi khi tiếp xúc với hấn dường như nàng lại cảm nhận được vô vàn cảm xúc bi ai.

Rõ ràng nàng chưa từng gặp hấn.

Sáng hôm sau.

Nàng mở mắt đã nhìn thấy hấn bên cạnh nhìn mình thì không khỏi hoảng hốt mà hét:

“Người...”

Sau đó đầu óc trở nên ổn định hơn mới nhớ ra rõ ràng đêm hôm qua ở hoa viên, sao bây giờ lại ở đây?

Như thấu được suy nghĩ của nàng, hấn bật cười thành tiếng nói:

“Đêm hôm qua ai nằm dài ngủ giữa hoa viên, ngay cả ta bế về đây cũng không biết, nếu nhờ sau này ai đó bế nàng đem đi giấu thật xa chắc nàng cũng không biết gì. Xem ra ta phải phái người trông nàng thật kỹ mới được.”

Nàng mà hét cả hồn, bật dậy:

“Vậy ra là thần thiếp ngủ ở hoa viên luôn hay sao?”

Nàng đưa hai tay lên che mặt, là nữ tử lại nằm đâu ngủ đấy, thật là xấu hổ chết được.

Hấn bỏ quay ra cửa, có tiếng gọi vọng vào:

“Hồi hoàng thượng, đã tới giờ thượng triều.”

Hấn cư nhiên là thở dài một tiếng, quay sang phía nàng nói:

“Tối nay Lâm tướng quân sẽ đưa nàng đến Bình Huyền phủ, ta ở đó.”

Nàng gật đầu, trầm nghĩ: Hấn triệu mình đến Bình Huyền phủ là để làm gì không biết nữa.

Đến tối, đúng là Lâm Dịch Xuyên tới đưa nàng đi.

Nàng trước giờ vẫn chưa biết cái gì là Binh Huyền phủ, chỉ lẳng lặng đi theo hắn ta.

Mãi đến khi nàng trông thấy tấm bảng Binh Huyền phủ nàng mới biết Binh Huyền phủ hóa ra là một bãi đất trống, trung tâm là một đám củi lớn.

Nàng đảo mắt tìm Tống Ngạn giữa đám đông nhưng không thấy, ngược lại lại trông thấy Tử Luân trong bộ dạng như một nữ hiệp đang vẫy vẫy tay với mình, gọi:

“Nương nương!”

Nàng nhanh chóng bước tới, không quên nói:

“Ta đi cùng Tử Luân một lát.”

Nói rồi chăm chăm phía trước mà đi.

Tử Luân đưa cho nàng bộ y phục khác rồi thay ra, đưa nàng tới một căn phòng kín để chăm phía trước mà đi.

Tử Luân đưa cho nàng bộ y phục khác rồi thay ra, đưa nàng tới một căn phòng kín để thay bộ y phục kia, còn bản thân đứng bên ngoài cửa nghêu ngao kể:

“Lần này hình như là đang tổ chức ăn mừng sau trận chiến ở Nam Bắc hải. Còn có đốt lửa, diễn ca múa...rất tưng bừng. Nhưng mà trước nay chưa từng có tiền lệ nữ tử được tham gia cả, hoàng thượng đặc cách cho nương nương đến đây, thật là khó hiểu.”

Nàng cũng rất khó hiểu vì sao hắn lại đột nhiên triệu nàng tới.

Thay y phục xong nàng cùng Tử Luân đi ra ngoài.

Bên ngoài rất đông người, nàng chỉ nhìn quanh xem thật sự Tống Ngạn đang ở đâu mới trông thấy hắn đang ngồi ở trại lớn, chính giữa khu đất rộng lớn này, nàng đi về phía hắn.

Hình như hắn cũng nhận ra có người đang đi về phía mình nên thuận mắt mà ngược lên nhìn xem, lúc nhận ra nàng mới cười, vẫy tay gọi nàng.

Bất giác nàng thoáng trông thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc nhưng lại tự cho là bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Đi tới chỗ hắn sau đó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hắn, bỗng dưng trên nền trời vang lên mấy tiếng “bụp bụp”, tiếp sau là một màn pháo hoa mãn nhãn, màu sắc vô cùng lung linh.

Nàng vốn vô cùng nhạy cảm với màu sắc, trực tiếp xem pháo hoa như thế này thật sự là vô cùng đẹp mắt.

Ở giữa khu đất trống là một đội ca kịch đang diễn, xung quanh binh tướng ăn uống vô cùng nhộn nhịp. Nàng lại trông người bên cạnh mình đang cười rất tươi, trong lòng lại thấy rất dễ chịu.

Hắn đang cười sảng khoái dường như nhận ra có người nhìn mình đắm đuối liền quay sang phía nàng. Ngay tức khắc nàng quay sang hướng khác, còn đánh trống lảng:

“Kịch hay quá!”

Hắn không khỏi bật cười, kéo nàng gần bên cạnh mình, nhẹ giọng:

“Có thích như thế này không?”

Nàng không ngần ngại gật đầu. Xung quan là tất cả tiếng reo hò, tiếng cười sảng khoái của binh lính, cùng ánh lửa sáng lập lòe.

Lâm Dịch Xuyên từ trong đám đông đứng lên, bắt đầu đưa một ngọn đuốc cho Tống Ngạn, nàng vừa định hỏi dùng ngọn đuốc để làm gì đã bị hắn chặn lại:

“Dừng hỏi.”

Sau đó cả khu đất chìm vào trong bóng tối, nàng thật không thể hiểu nổi tắt hết lửa như thế để làm gì, duy nhất lúc nhận ra Tống Ngạn đang đốt cháy một sợi dây dài. Sợi dây bắt lửa rất tốt, cháy rất nhanh, một đường thẳng chạy ngang cháy sáng tiến thẳng về phía đồng củi lớn kia, bùng cháy.

Nàng không khỏi giật mình trước sự đẹp đẽ của đồng lửa, đồng lửa bùng lên cao, càng cháy càng sáng, vô cùng rực rỡ, binh lính xung quanh tụ thành hình tròn la hét cổ vũ, tiếng trống dồn dập náo nức. Cột lửa cháy rực rỡ chiếu sáng khắp mọi nơi, hắt quay sang hỏi nàng:

“Có thích không?”

Nàng cư nhiên là gật đầu vồn vã, sau đó cười đến không ngừng, đây là lần đầu tiên nàng trông thấy một cách đốt lửa đẹp đến vậy, cột lửa cháy không ngừng, soi ánh sáng đẹp đẽ kia lên khuôn mặt đẹp như điêu khắc của hắn khiến cho ánh mắt của nàng càng trở nên rực rỡ.

Tử Luân ở đằng sau bỗng đứng trông thấy một người giống như biểu ca của mình liền chạy tới gọi với:

“Biểu ca, biểu ca.”

Hôm ấy nàng trở về rất muộn, lúc trở về thì Vĩ Nương đã ngủ mất, Tử Luân thì ngồi trong phòng mình hồi tưởng về cảnh lúc tối nhìn thấy, cột lửa thật là rực rỡ, khiến cho tâm tình của Tử Luân cũng rần rồ bỗng nhiên lại trở nên đáng yêu, phải thú nhận là người biểu ca của Tử Luân không ai khác chính là Lâm Dịch Xuyên, cả hai cũng là thanh mai trúc mã từ nhỏ, có cùng một sư phụ dạy võ công.

Tuy nhiên vì Tử Luân là nữ tử, binh sự không thể can dự nên chỉ có thể hậu hạ bảo vệ các vị phi tử này thôi. Trong tâm trí của Tử Luân chỉ tồn tại hình bóng của Lâm Dịch Xuyên, chỉ là rất khó nói, một tướng quân như hắn ta nhất thiết không được tự chọn phu nhân cho mình, chỉ có thể chờ chỉ thị của hoàng thượng mà thôi, về việc đó Tử Luân đã hiểu từ lâu, chỉ là tình cảm đậm sâu, không quên được. Vương Uyển đến lúc leo lên giường đi ngủ vẫn chưa hết vui thích vì hình ảnh vừa rồi, lại không ngủ được, cứ thoảng chốc lại bật cười.

Ngày hôm sau Vĩ Nương báo cho nàng hay Hiền phi bị bệnh, cả hậu cung cứ nháo nhào cả lên. Ngay cả hoàng hậu cũng tới đó. Đương nhiên là vì Gia Hạ đang mang thai, là đứa trẻ đầu tiên của hoàng thất.

Vĩ Nương không biết lời đâu ra cả đồng sách Nữ huấn ra cho nàng đọc, nói là học tập một chút tránh điều tiểu thị phi.

Nàng vẫn kiên nhẫn đọc hết mấy cuốn nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy một điều bất hợp lý. Nữ nhân phải xem phu quân mình là trời. Việc trở thành phu thê nhất quyết nên dựa trên tình cảm, nếu đã có tình cảm thì vẫn nên tôn trọng nhau, tại sao phải phân biệt giữa nương tử và tướng công.

Tư tưởng của nàng, Vĩ Nương không hiểu được, vậy thì vẫn nên im lặng.

Gia Hạ vừa khỏi bệnh cũng vừa đúng dịp tết Nguyên Tiêu.

Người Trung Nguyên xưa nay câu nệ tiểu tiết, lễ nghĩa chu toàn, mà lễ quan trọng nhất chính là Nguyên Tiêu này đây.

Khi nàng còn ở Mãn Châu năm nào cũng nghe nói ở kinh thành làm lễ long trọng lắm nhưng nàng vẫn chưa có dịp đi.

Năm ấy nàng lúc nào cũng thả Quy Giáp đẳng (5) để cầu cha mẹ được sống lâu.

(5): Đèn con rùa cầu cha mẹ thọ trăm nghìn tuổi.

Mặc dù Mãn Châu không nhộn nhịp như ở đây nhưng đến tết Nguyên Tiêu cũng rất vui vẻ.

Nhưng mà...

Năm nay nàng có thể sẽ không được thả hoa đăng nữa.

Buổi trưa Thái phi triệu nàng tới Nhân Thọ cung, nàng vội vã đi tới. Tuy nhiên ấn tượng lần trước của nàng về thái phi thật không hay một chút nào.

Đến nàng bước vào trong, nghiêm chỉnh hành lễ, bên trong vẫn có nhiều người khác, có hoàng hậu, Hiền phi, Hà Quý tần, Lưu phi, Hồi quý tần, Lâm phi,... Nàng nhận ra thái phi dường như có điều quan trọng muốn nói, thấy nàng hành lễ cũng phẩy tay cho qua.

Sau thái phi mới cất lời:

“Nguyên Tiêu năm nay chúng ta phải tiếp đón người Hung Nô. Về mặt chính trị hậu cung không can dự, tuy nhiên phi tử nên tránh tiếp xúc với người lạ tránh điều đàm tiếu. Theo tục mọi năm thì hoàng thượng sẽ diễu hành cùng hoàng hậu và một phi tử, phi tử thì cứ để Hiền phi đi!”

Hồi phi lại lên tiếng:

“Hồi Thái phi, Hiền đang mang thai, e là lên cao không tiện, chi bằng để quý phi...”

Vương Uyển nhận ra Hồi phi không ai khác là Hồi Phi Yến mỹ nhân sắc nước hương trời. Hôm tuyển tú nữ Phi Yến có biểu diễn một bài múa đẹp tuyệt trần.

Rời khỏi quá khứ, nghe xong câu nói của Phi Yến khiến nàng giật mình.

Vừa định mở miệng bác bỏ thì thái phi đã nói trước:

“Hiền phi có thể đi được? Đúng không?”

Ánh mắt thái phi quét qua Gia Hạ, kia rõ là một câu hỏi nhưng ý tứ thì rất rõ ràng: Thái phi không muốn nàng đi.

Phi Yến cơ hồ cũng nhận ra điều đó.

Sau cùng Gia Hạ gật đầu. Trong lòng Vương Uyển không mấy bận tâm tới việc đó.

Suốt buổi trưa thái phi vừa mời trà, vừa trò chuyện, duy chỉ Vương Uyển không biết nói gì nên đàn im lặng từ đầu cho tới cuối.

Lúc trở về Gia Hạ nói mời nàng đến Nhân cung. Nàng cũng nhận lời.

Vĩ Nương và Tử Luân từ đầu tới cuối vẫn đi cùng nàng đến Nhân cung.

Mặc dù trước đây nàng cũng từng tới đây nhưng cách bài trí khác xa bây giờ.

Trước cửa có để hai chậu cây, càng đi sâu vào trong thì mới thấy một vòm hoa, sau lại mở ra cả khu vườn đẹp đẽ. Tiếp nối sự kinh ngạc của Vương Uyển là giọng nói đầy hoạt bát:

“Tỉ thấy khu vườn này thế nào?”

“Rất đẹp.”

Gia Hạ dắt nàng càng vào sâu bên trong, có hoa cắt tía nhiều hình thù kì lạ, có khi còn tía hình người nữa.

Nàng bị hấp dẫn bởi sự lạ lẫm đó mà không rời mắt đi.

Gia Hạ ngồi xuống bàn ghế đá, đợi Vương Uyển ngồi xuống mới rót trà ra, nói:

“Ở quê của muội phổ biến nhất là những khu vườn như thế này, đến Trung Nguyên đã rất lâu nhưng chưa lần nào được trở lại cố hương, thấy rất nhớ.”

Vương Uyển gật đầu, sau đó mới hỏi:

“Nghe nói muội bị bệnh vừa mới khỏi, chú ý tốt bảo vệ sức khỏe cũng là bảo vệ đứa con trong bụng.”

Nói đến đây bỗng Gia Hạ tái mặt, ấp úng nói:

“Thật ra là...đứa bé đó...vốn không có.”

Nàng giật mình hét toáng lên:

“Không có?”

Gia Hạ miễn cưỡng gật đầu:

“Là một sự nhầm lẫn tai hại. Lúc ấy muội bị bệnh ngắt đi, thái y không biết vì sao lại chẩn mạch là mang thai. Muội lại thấy rất lạ. Sau lễ sắc phong muội lại mời Dương thái y tới, chẩn mạch thì nói không mang thai. Muội thật sự rất hoang mang.”

Vương Uyển vừa nghe đã vô cùng lo lắng:

“Dương thái y rất nổi tiếng chẩn mạch giỏi, làm sao có chuyện chẩn mạch sai.”

Ngẩn ngơ một hồi Gia Hạ mới nói tiếp:

“Muội phải làm sao đây?”

Vương Uyển lại đáp:

“Hay là nói ra đi, thời gian trôi qua thế nào cũng bị lộ tẩy. Thà là thú nhận. Vả lại đây cũng không phải là lỗi của muội.”

Gia Hạ thật ra là lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, muốn nói mà thể nói. Việc này sẽ làm cho cả hậu cung náo loạn, chưa biết chừng thái phi sẽ rất tức.

Vương Uyển còn đang lo lắng thì Vĩ Nương từ bên ngoài đi vào, nói hoàng hậu triệu kiến nàng đến Liên cung.

Nàng đành gác lại mọi chuyện ở Nhân cung mà đi đến Liên cung.

Vừa đến nơi đã bắt gặp hoàng hậu từ Liên cung đi ra, chưa kịp nói câu nào thì hoàng hậu đã nói:

“Đi cùng ta đến Diêm Hoa phòng!”

Nàng đi theo sau hoàng hậu một đoạn dài, sau khi đến nơi mới biết Diêm Hoa phòng là nơi mà các mỹ nhân ca múa cung đình.

Thấy nàng và hoàng hậu tới họ đều nhất mực hành lễ, sau đó bắt đầu múa thử cho nàng và hoàng hậu xem.

Cấu trúc bao gồm một bài múa mở màn gồm mười người, một bài độc tấu đàn tì bà do Huyền Nhan đàn, sau là một bài múa kiếm của Diệu Đan, nghe nói Lâm Dịch Xuyên cũng có một bài múa giáo, cuối cùng là kết do Chi Mỹ độc diễn múa, tất cả đều vô cùng hoàn hảo.

Múa xong hoàng hậu nói:

“Lần này Hung Nô đến không biết là vì điều gì nhưng thái phi có vẻ rất thận trọng trong đón tiếp.”

Vương Uyển gật gù đầu, biết chắc là thái phi giao phó nên không nói gì nhiều.

Hoàng hậu còn nói với thượng quan:

“Ngọc Thường, những việc này bà phụ giúp quý phi nương nường quản lý, ta phụ trách phần thực đơn.”

Việc đón tiếp này lại do chính tay thái phi và hoàng hậu phụ trách, quả nhiên không phải là lễ đón tiếp bình thường.

4. Chương 4: Uống Rượu Luận Tình Ái

Nguyên Tiêu...

Sáng Nguyên Tiêu cả cung cứ nháo nhào, Ngự Thiện phòng cũng tất bật làm bánh trái, hoàng hậu cho làm rất nhiều bánh đậu xanh để nửa đêm đem ban cho tất cả cung nữ thái giám.

Cũng may mà Vương Uyển cũng biết làm bánh đậu xanh nên cũng xoắn tay áo làm chung với Ngự Thiện phòng.

Vì lí do đó Tống Ngạn đi tìm nàng mà không thấy.

Cả ngày loay hoay nhiều việc nên nàng quên cả ăn uống, đến tận tối, khi sứ đoàn từ Hung Nô tới thì cũng vừa lúc kinh thành mở cổng cho người dân vào tham gia Nguyên Tiêu.

Trong cung là lễ đón tiếp sứ đoàn Hung Nô náo nhiệt, sau sự cung phụng của hai bên, bắt đầu tổ chức ăn uống.

Các món ăn được bày lên đều đặn, Vương Uyển ở bên trong chuẩn bị cho phần mình phụ trách, mấy tiết mục trước đều đã rất thành công, tuy nhiên đến cuối cùng lại không tìm thấy Diệu Đan đâu cả, mà trong cả mấy mươi người chẳng ai biết điệu múa kia cả.

Vương Uyển mấy lần trò chuyện với Diệu Đan mới học được một phần trong bài múa, có ý định nhưng sợ bản thân lại làm hỏng việc nên im lặng.

Ngọc Thường Thượng quan cứ đi qua đi lại lo lắng, hoàng hậu biết tin cũng cấp tốc mà đi tới, gấp gáp hỏi: “Có người thay thế chưa?”

Ngọc Thường lắc đầu.

Hoàng hậu quay sang phía Vương Uyển, nói nhỏ:

“Muội hằng ngày vẫn cùng Diệu Đan trao đổi qua lại về đoạn múa này, hôm nay Mỹ Mỹ biến mất, muội thay thế lên múa, có được không?”

Nàng vừa lo vừa sợ, đừng nói là múa, đứng trước nhiều đàn ông như vậy, thật bất tiện.

Nhưng hoàng hậu đã đích thân lên tiếng, nàng không nên nhất nhất cãi lời.

Nàng đành phải tự mình đồng ý.

Thay xong y phục nàng mới nhận ra y phục này có chút không tiện vì cổ áo hơi rộng, vai áo hơi trễ ra, thật là rất khó chịu. Vừa định đề nghị với hoàng hậu thay bộ khác thì Ngọc Thường đã vội buộc khăn che mặt lên cho nàng rồi nói:

“Dù sao vẫn không nên để hoàng thượng nhận ra.”

Nàng bước ra tới nơi, ai cũng dán mắt vào nàng, đặc biệt là hấn.

May thay tấm khăn vuông vức kia vừa che đi gương mặt nhỏ nhắn của nàng nên hấn không thể nhận ra.

Còn một người khác vẫn nhìn nàng chăm chăm, khi nhìn vào mắt hấn khiến nàng có cảm giác thân quen.

Điệu múa mà Chi Mỹ định múa tên là Xuân Trác Hiên, có đời vua Thuần Vũ, chính là điệu múa của Xuân quý nhân múa chờ hoàng thượng dưới Trác Hiên. Điệu múa này rất dài nhưng lưu truyền trong nhân gian chỉ là một đoạn ngắn.

Đoạn múa rất uyển chuyển lại chất chứa bi thương, tiếng nhạc lại càng náo nức.

Chỉ có di chuyển nhanh nhẹn của nàng trên tấm thảm kia mới là kiệt tác vì sau mỗi bước đi đều để lại một đóa điệp tử.

Thì ra những người khác không lên múa không phải là không biết múa, mà là kẻ không danh phận khi đứng trên tấm thảm này bàn chân sẽ có cảm giác như muôn vàn cây kim đâm vào, đau đớn tột cùng. Còn Chi Mỹ từ sớm đã là đệ nhất ca kĩ của kinh thành, thân phận cũng xem như là có chút tiếng tăm.

Đang chìm vào suy nghĩ của bản thân thì nàng mới nhớ ra. Dấu tích kia chắc chắn khiến Tống Ngạn nhận ra nàng.

Nàng thật sự là không ngờ tới điều này.

Hình như hấn đã nhận ra rồi, ánh mắt nhìn nàng có chút khó chịu. Nhưng sau đó lại đảo mắt, nhìn sang phía khác.

Nàng liền thở hắt ra.

Không ngờ, gió thổi qua, khăn bay mất, dung nhan ngay lập tức lộ ra.

Nàng vẫn cố giữ bình tĩnh cho tới khi tấm khăn rơi vào tay Tống Ngạn.

Hắn lại quét ánh mắt lạnh lẽo qua những tên háo sắc kia, khiến cho bọn họ mất đi một nửa mạng, sau đó mới cất giọng:

“Quý phi, lại đây!”

Trác Nhiên từ dưới chếp miệng giễu cợt:

“Hóa ra là quý phi của hoàng đế Trung Nguyên, ta vẫn cho là có thể bề về làm tiểu thiếp.”

Nàng đi về phía hắn, hắn ngồi lơ đãng trên thảm, dáng ngồi ung dung bề vệ, thoát tục vô cùng.

Nàng vừa đến gần đã bị hắn kéo vào lòng, bàn tay siết mạnh khiến nàng không khỏi đau đớn.

Chưa kịp hoàn hồn đã nghe hắn nói:

“Được thôi! Hậu cung ta không nói hậu cung ta đông đúc, nhưng lại toàn là mỹ nữ. Nhường một người cho người cũng không hề gì. Có điều...” Nói rồi hắn quay sang phía nàng, bàn tay khẽ vuốt cằm Vương Uyển, đôi mắt thâm tình nói:

“Tiểu Quý phi của ta xưa nay rất khó nuông chiều, chỉ sợ đại tướng quân không lo nổi.”

“Người...”

Trác Nhiên định đứng lên thì bị người bên cạnh giữ lại. Hắn vô cùng tức giận, quý phi gì chứ, thật ra nàng là ai hắn đều hiểu rõ, có điều vẫn nên giữ kín.

Tống Ngạn vẫn giữ yên nàng ngồi trong lòng, còn cổ tình dùng áo của mình khoác lên người nàng che đi mấy phần lộ liễu.

Hắn cứ mãi trò chuyện chuyện, đêm xuống trời lại trở lạnh, nàng nhìn quanh vẫn không thấy có thứ gì ấm ngoài hắn, trà cũng đã nguội, bên cạnh còn có một ly gì đó rất giống sữa liên bưng lên uống hết. Uống vào rồi lại thấy càng ấm bụng bên rót thêm ly nữa. Chừng ba bốn ly nàng bỗng thấy đầu choáng, nhìn một thấy hai.

Đúng lúc cung nữ bưng lên một đĩa hạt hạnh nhân, nàng thấy tò mò liền lấy một hạt đem lên miệng mà cắn. Khổ nỗi cắn thế nào nó vẫn không chịu tách vỏ.

Hắn đột nhiên chú ý thấy nàng đang loay hoay, mặt mũi nhăn nhó nhíu mày liền tò mò hỏi:

“Tiểu Hoạ Tử, đang nghiên cứu cái gì vậy?”

Nàng liền ngước lên nhìn hắn, tay nắm hạt hạnh nhân, nhú mồm chu môi nói:

“Cái này...nó đóng cứng miệng, không cắn ra được!”

Hắn nhìn hạt hạnh nhân trên tay nàng mà bật cười, sau đó mới nói:

“Tất nhiên là cắn không vỡ rồi.”

Nói rồi thuận tay lấy một hạt, nhẹ nhàng bóc ra, đưa cho nàng.

Nàng lại cho là đây là thứ hạt quái gỡ, lém lỉnh nói:

“Cái hạt xấu xí này mà cũng biết phân biệt nam tử nữ tử. Cái hạt người vừa cắn chắc chắn là nữ, thấy người liền động lòng nên mới dễ dàng bóc vỏ như vậy.”

Sau đó gơ hạt trong tay mình lên, nói:

“Còn hạt này cũng là nữ, thấy ta là mỹ nữ nó liền ganh ghét, không cho ta bóc nó ra!”

Nàng vừa nói vừa gãi đầu, lại ngáp ngáp, má hây hây đỏ, có đôi chút giống...say.

Hắn xem lại bình rượu, đúng là cạn thật. Đây là rượu của Hung Nô mang tới, rượu rất nặng.

Nàng mà uống thật chắc chắn không biết nàng sẽ còn quậy phá đến mức nào.

Ai cũng tập trung cao độ vào việc của mình.

Hắn đang thờ dài nhìn Vương Uyển đang nghiên cứu hoàng bào của hắn, xem chừng rất tỉ mỉ, quan sát đến gấu tay áo nữa kia mà.

Nàng bỗng dừng lại hít một hơi rồi thở ra, sau đó liền nhào tới ôm lấy thắt lưng hắn, nũng nịu hỏi:

“Sao lúc Tiểu Họa Tử bị bệnh người không đến thăm?”

Hắn giật mình.

Hóa ra nàng vẫn còn giận hắn việc này.

Nàng không nghe thấy câu trả lời của hắn, nháy mắt vài cái sau đó dựa vào lòng hắn ngủ thiếp đi.

Hắn vẫn ngỡ nàng còn thức nên vỗ nhẹ nhẹ lên lưng, sau đó mới đau lòng nói:

“Quên đi!”

Nhưng vừa nói xong thì biết nàng đã ngủ mất rồi.

Hắn gỡ hai tay nàng ra, bế lên.

Bế về đến Nhật Lệ cung thì Vĩ Nương chạy ra, thấy tình trạng của Vương Uyển liền chạy đi mang chậu nước ấm tới, lau người cho nàng.

Nhưng mà đến cuối cùng vẫn đỡ nàng đi tắm.

Hắn vừa quay định rời đi thì nàng đã la hét đòi giữ hắn lại, hắn đành đứng lại một chút xem lát nữa tỉnh rượu rồi sẽ nói gì.

Ít lâu sau nàng từ trong lao ra, vội nói:

“Xong rồi!”

Nhưng mà dường như vẫn chưa tỉnh rượu như đứa trẻ chạy khắp phòng.

Hắn quay sang phía Vĩ Nương:

“Ta ở lại đây!”

Thay xong y phục vừa trở về phòng đã thấy nàng ngủ trên bàn, nhất thời lắc đầu, cười nhẹ. Sau đó bế nàng lên.

Vừa đi được hai bước thì nàng đã mở mắt, cười nói:

“Ta đang bay đúng không?”

Hắn siết tay chặt hơn, không nói gì đi về phía giường, vừa đặt nàng xuống định đứng lên đã bị nàng kéo lại, nói:

“Hoàng thượng, người nói xem, Tiểu Họa Tử phải làm gì thì người mới không nghiêm khắc với ta nữa?”

Nói xong nàng lại ôm thắt lưng hắn mà rưng rức khóc.

Câu hỏi của nàng bỗng khiến cho hắn chột dạ.

Hắn đối với nàng có quá nghiêm khắc sao? Nhưng lát sau nàng đã ngủ mất, hắn để nàng xuống giường, đắp chăn lại, mau chóng tắt đèn, chìm vào giấc mộng.

Đến nửa đêm cả hai bị đánh thức.

Thì ra là đã đến giờ hoàng thượng phải xuất cung.

Hắn vội vã xuống giường.

Hắn đi một lúc đột nhiên nàng thức dậy.

Nàng mở cửa ra, khung cảnh đèn lồng lộng lẫy, ánh sáng chiếu xuống rực rỡ, ánh trăng sáng như ban ngày đẹp đẽ vô cùng.

Nàng và Tử Luân đi đến cuối phố dịu dàng ánh sáng, xung quanh người qua lại tấp nập, giai nhân qua lại mặt hoa da phấn, ai ai mặt mày đều hơn hử.

Tử Luân đảo mắt nhìn quanh, sau đó quay ra nói với nàng:

“Nương nương, tiểu nữ định...”

Nàng hiểu ý gật đầu nói:

“Muội đi đâu thì cứ đi, ta tự lo được mà!”

Tử Luân gật đầu, sau đó lại nói:

“Muội đi tìm cha muội.”

Nàng đi thêm vài bước nữa thì tới bờ sông Ngưu Tinh.

Lầu Ngưng Bích thật ra chỉ là một căn nhà nổi trên mặt nước, chỉ có một con đường gỗ để ra đến lầu. Tuy nhiên con đường này lại hỏng rất lâu mà không tu sửa, duy nhất muốn qua tới lầu chỉ có một cách là đi thuyền qua mà thôi.

Đứng chờ trên bờ hồi lâu mới có một ngư phủ chèo thuyền đi tới, nhìn nàng rồi hỏi:

“Tiểu thư đi đâu?”

Nàng lễ phép thưa:

“Nhờ ông chở cháu tới lầu kia!”

Ngư phủ gật đầu, sau đó giúp nàng lên thuyền.

Trăng tròn lên tới đỉnh, vùng trời bị một sắc bạc sáng, sao bắc đẩu cũng không thấy.

Nàng thoáng trông xuống mặt nước, sau đó ngẩng vòm trời. Cảnh sắc như hòa điệu, trên có vàng trăng tao nhã, dưới có mặt sông sáng như gương, đúng là mỹ cảnh.

Gió hiu hiu thổi, mặt nước lặn tẩn, tầm mắt xa không thấy bờ bên kia, xa xa ánh trăng được nước phản chiếu như vô vàn vì tinh tú.

Ánh trăng bạc đổ xuống mạn thuyền, phủ một lớp trắng ngà xuống người ngồi trên thuyền, mờ ảo và mê hoặc.

Ngư phủ vừa chèo thuyền vừa ngâm nga hát, tiếng hát như lời thì thầm của ánh trăng, hoa, cỏ:

“Tình ý nào đâu lỡ đêm hẹn.

Một mình đóa Tử Lăng yên thâm.

Nào ngờ đâu đêm rằm trăng sáng tỏa, soi bóng nước giọt lệ yên chi.

Cỏ nào xanh, hoa nào nở?

Bê bàng nhận ra điều tình ý.

Tình ý cô đơn tựa dáng hình.

Đèn lồng bay bóng muôn màu sáng.

Soi khắp nhân gian vạn cổ sầu.

Bọt sóng dội ngang.

Mặt trăng mỉm cười.

Trăng trong mắt soi khắp nhân gian

Chỉ chờ người, ta bên bến Ngu Tình.

Chờ đến khi...

Trăng tàn, hoa rơi, người lỡ hẹn.”

Lời hát vừa ai oán, vừa thê lương lại vừa giống như một lời tâm tình buồn bã.

Không khỏi tò mò, nàng hỏi:

“Ông ơi, bài hát từ đâu mà có, ca từ nghe rất hàm súc?”

Lão ngư phủ đáp:

“Chắc là tiểu thư ở xa đến nên không biết thôi, ở chỗ chúng tôi có một điển tích rất hay. Năm xưa, có một tiên nữ hạ phàm đã phải lòng một tướng quân tài giỏi. Trước đây trên bờ sông có rất nhiều hoa Tử Lăng và Điệp Tử nên lúc nào bờ sông cũng thoảng hương thơm.

Trước trận chiến ở Tân Cương, tướng quân hứa lấy nàng tiên làm thê tử, hẹn gặp nhau bên sông vào ngày lập xuân.

Đúng hẹn, nàng tiên ra bến sông chờ tướng quân tương phùng. Chờ rất lâu, đến Nguyên Tiêu, nàng đột ngột nghe tin báo tướng quân đã tử trận, nàng quá bàng hoàng, ngã quỵ xuống thắm hoa điệp tử mà chết, thân xác tan biến thành muôn vạn cánh hoa điệp tử.

Chỉ là sau đó hoa điệp tử không mọc ở đây nữa.

Sông Ngu Tình chảy dài từ bắc xuống nam, thượng hà ở Mông Cổ, hạ hà ở Nam Kinh. Dòng nước cũng vì thế mà mặn ngọt(6) khác nhau.”

(6): Ý nói dòng sông đi qua bao hỉ nộ ái ố, cho nên tùy tâm trạng lại nếm thấy nước sông có vị khác nhau.

Nàng gật đầu, thuận tay vịn vào mạn thuyền.

Hoa đăng nàng cũng có, đèn lồng nàng cũng có nhưng người cũ vật cũ đã biến mất từ lâu.

Nguyên Tiêu đèn giăng khắp lối, trên tháp Lưu Ly, cầu Lâu Mộng hay tiểu miếu Ưu Ưu đều đầy người. Người lễ vái, người cầu an, người thả Đào Hoa đăng hình hoa đào lấp lánh.

Có nhóm người đứng trên bờ sông Ngu Tình thả hoa đăng, thả đèn lồng màu sắc.

Lão ngư phủ lại hỏi nàng:

“Tiểu thư ra đây có một mình thôi sao?”

Nàng gật đầu rồi nói:

“Lão thấy không, người mua người bán trên phố đông không thấy lối. Chẳng qua là ta muốn yên tĩnh một lát mà thôi.”

Ngư phủ gật đầu.

Đưa nàng ra tới lầu lão lại quay về, nói một lát quay lại đưa nàng về, còn đặc biệt tặng cho nàng một bình rượu Nhị Oa.

Nàng ngồi xuống mặt nền, có ai đó trồng một loại hoa leo trong một chậu cây sau đó đặt ở đây. Thời gian trôi qua, cây leo lớn dần, bò quanh bắt lên mái lầu, lẫn lộn bò trên mặt nền cứng nhắc quấn vào nhau như một tấm lưới.

Nàng mở nắp bình rượu, phóng tầm mắt về nơi náo nhiệt kia, người đứng trên cao, dưới có hai con voi kéo đi chậm chậm. Dân chúng quỳ rạp tung hô: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Nàng nhếch môi, hớp một ngụm rượu, rồi lại dõi theo bóng hắc.

Hôm nay nàng rất buồn, nàng múa, hắc chướng mắt, đến nhìn nàng hắc cũng không thèm.

Mùi vị rượu nóng rất rót vào cổ họng, càn quấy tâm can.

Từ ngày đặt chân vào cung, ngoài lần đến Binh Huyền phủ ra, được mấy lần nàng vui vẻ.

Không giống như ở nhà, lúc nào cũng vui vẻ.

Nàng đánh mất chính mình rồi, con người nàng vốn không nhút nhát như vậy, làm việc gì cũng lo nghĩ trước sau, sợ người kia lại sợ người khác.

Bên cạnh hẳn còn có hoàng hậu và Hiền phi, đi cùng như vậy, xứng tầm như vậy, người có thân phận như nàng sao có thể với tới?

Nàng lại tu một ngụm rượu.

Lấy hoa đăng ra, thấp nhen, thả xuống dòng nước.

Lại nói đến chiếc đèn lồng màu trắng kia nàng mua từ một tiểu cô nương gần tháp Lưu Ly, lúc viết lên đèn lại không biết nên viết gì, sau đó viết duy nhất một câu: “Ngu Tình Điệp Tử hóa.”

Bây giờ thả đèn lên rồi, dòng chữ kia cũng hiện ra. Đèn lồng của nàng bay lơ lửng trên nền trời xanh đen, sáng nhưng càng lên cao thì càng nhỏ như một vì tinh tú.

Không biết uống bao nhiêu rượu, nàng thấy đầu choáng mắt hoa, rồi trước mắt xuất hiện một người, hẳn ta rất quen, nhưng nàng không nhớ tên hẳn ta, miệng không khỏi bật ra câu hỏi:

“Người là ai?”

Hắn ta mỉm cười, nói:

“Mới đó đã quên, chẳng phải chúng ta đã gặp nhau lúc nãy sao? Ta và muội là bằng hữu rất lâu rồi mà, muội ta rồi sao?”

Nàng nhìn kĩ hẳn, sau đó mới thốt lên:

“Người Hung Nô!”

Hắn lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh nàng, giắt lấy bình rượu trên tay nàng rồi uống một ngụm, phát tiết:

“Ta tìm muội hai năm nay lại không thấy tung tích muội đâu, muội lại ở đây làm quý phi chuyên sủng!”

Nàng nhăn mày:

“Trả rượu lại cho ta! Mà ta nói cho người biết, ta không quen biết gì người cả.”

Hắn lại cười hả hê:

“Muội đùa ta đấy hả?”

Nàng lại nghiêm mặt:

“Không quen!”

Trác Nhiên như không tin vào tai mình, lắc lắc đầu:

“Không thể nào! Muội đang đùa, chúng ta mới xa nhau hai năm, muội thật sự không biết huynh?”

Nàng gật đầu:

“Thật sự ta không quen!”

Hắn nói tiếp:

“Chắc chắn là muội vô tình quên thôi! Vậy chúng ta làm quen lại, ta họ Trác, tên Nhiên, không phải là người Hung Nô.”

Hắn đặt bình rượu xuống.

Nàng đáp:

“Ta nhớ ra rồi, người là tướng quân Hung Nô lúc đại tiệc tiếp đón diễn ra.”

“Còn muội là quý phi đó, người múa đoạn cuối cùng!”

Nàng lúc này đã ngà ngà say, lúc tỉnh lúc mơ, đôi khi còn nói chuyện mộng lung.

Nhưng đến khi ngư phủ tới thì nàng phát hiện ra hắn không còn ở đây nữa.

Trên phố đã thưa thớt người, người bán thì ngồi lại bán hết số hoa đăng còn lại, hai bên đường giăng đèn lồng khắp lối nhưng không khí lại yên ắng hẳn đi.

Không biết Tử Luân đã về chưa, nhưng nàng vẫn cứ theo lối cũ mà đi vào cung.

Ngày hôm nay người trong cung ra vào rất đông, hiện giờ đã tới nửa đêm vậy mà còn rất nhiều người qua lại, lén vào trong vô cùng dễ dàng.

Đi một lát thì vừa tới Liên cung, ở trong vắng vắng tiếng đàn thê lương, nhất thời giữ nàng đứng lại.

Hậu cung này tám phần buồn tẻ, hai phần còn lại là lễ tiết câu nệ.

Chỉ là một chút yếu lòng, nàng tiếp tục đi về Nhật Lệ cung.

Mấy ngày tiếp theo không có việc gì cả, nàng chỉ yên vị chăm sóc tiểu hồ ly Đô Đô. Hắn tuy không có đến thăm nhưng thấy nàng yên vị thì rất vừa ý.

Hôm nay lại tới thăm nàng.

Nàng đang ngồi luyện chữ trong thư phòng, cứ luyện qua luyện mà chữ vẫn không đẹp được.

Hắn vừa vào tới cửa thì tiếng thông báo của thái giám đã vang lên:

“Hoàng thượng giá lâm.”

Nàng nghe xong giật mình đứng dậy, hắn vừa vào đã vội hành lễ.

Dường như tâm trạng hắn hôm nay vô cùng vui vẻ, thấy nàng viết viết trên bàn đã vội nắm tờ giấy lên mà đọc.

Qua lại mấy vòng hắn mới hỏi nàng:

“Đang luyện chữ sao?”

Nàng gật đầu, nói:

“Luyện mãi vẫn không luyện được.”

Hắn cười, nói:

“Ta giúp nàng luyện chữ.”

Giúp luyện chữ của hắn chính là nắm tay nàng chỉ viết từng từ.

“Viết chữ ”khẩu“!” - Hắn nói.

Giọng nói của hắn tuy có khàn nhưng không lạnh lẽo, bên tai nàng vẫn quẩn quanh giọng nói của hắn. Vừa ngược lên đã chạm phải gò má hắn, bất giác có chút ngượng ngùng liền cúi mặt xuống.

“Năm nay nàng bao nhiêu tuổi rồi?”

Nàng thoáng giật mình nhưng vẫn đáp:

“Mười bảy tuổi.”

Hắn gật đầu rồi không nói gì cả.

Nàng cũng rất muốn biết lí do vì sao hắn lại muốn biết tuổi của nàng.

Nhưng mà thấy hắn yên lặng nàng cũng không tiện hỏi thêm, đứng lên đi ra ngoài lấy nước.

Lúc trở đã thấy hắn ngồi trên ghế dài, tay chống lên thái, một tay lại để trên đầu gối. Nhìn hắn ngủ thân thể lại có chút dễ phòng nhưng là hoàn toàn vô hại.

Nàng đặt ly nước xuống bàn, quỳ xuống trước mặt hắn, nhìn ngấm khuôn mặt hoàn mỹ kia.

Hoàng đế trên thế giới này ai cũng đều đẹp như hắn thì không uống công hậu cung tranh đấu rồi.

Nhất là cái mũi...Vừa cao vừa thẳng, khiến cho khuôn mặt hắn càng thanh thoát.

Nhất thời khiến nàng mê mẩn.

Nàng ngước lên, hôn lên mũi hắn.

Bỗng dưng thời gian như dừng lại.

Nàng bỗng thấy lòng đau như cắt.

Nước mắt từ đâu rơi xuống, nàng lại có cảm giác chia ly đau đớn. Khi đó có ánh trăng, có một dòng sông.

Nàng hôn lên mũi hắn, nói: “Hãy nhớ, bảo trọng. Khi nào chàng trở về hãy lấy ta, được không?”

Nỗi đau đớn như dần xé tâm can.

Nàng bỗng dưng khóc rất nhiều.

Hắn mở mắt, đỡ lấy eo nàng kéo nàng vào lòng, dỗ dành:

“Ta khiến nàng bất an rồi!”

Nàng thấy lòng mình vô cùng đau đớn, bi thương.

Hắn nắm chặt vai nàng, mắt nhìn nàng, hỏi:

“Sao nàng lại khóc?”

Nàng lại lắc đầu, ôm lấy thắt lưng hắn, vội hôn hắn.

Nàng vụng về, hắn bao dung.

Chỉ có ôm hắn như vậy nàng mới cảm thấy yên bình, mới cảm thấy có thể giữ được hắn.

Đến khi không thể thở nữa nàng mới buông hắn ra.

Hắn lấy khăn tay vội lau đi nước mắt trên má nàng, nói:

“Nàng đói rồi phải không?”

Nói rồi hắn cho người mang thức ăn lên.

Kéo nàng ngồi vào bàn, gấp thức ăn cho nàng.

Nàng ăn rất chậm.

Hắn lại chăm chú nhìn nàng khiến nàng thật bất tiện.

Sau không chịu được mà nói:

“Sao người không ăn đi?”

Hắn vội gấp một miếng đậu hũ cho vào chén rồi nói:

“Ăn đi!”

Bỗng dưng thấy hắn phiền vô cùng, nàng ăn không được mấy miếng đã vội đứng dậy.

Hắn thấy nàng đứng lên cũng đứng lên, ôm Đô Đô nói:

“Đô Đô mau nói với Tiểu Họa Tử bảo nàng ấy đi xem kịch với ta, đi mà, đi mà.”

Nàng nhìn đáng vẻ của hắn mà không khỏi bật cười, nói:

“Xem kịch thôi mà, đi thôi!”

Hắn vui vẻ kéo nàng đi xem kịch, phục dựng lại vở Đậu Nga Oan.

5. Chương 5: Sáng Tổ

Đầu tháng hai, tiết trời bắt đầu nóng lên, mặt trời cũng mọc sớm lặn trễ.

Trưa Vương Uyển tắm cho Đô Đô, hồ ly nhỏ xe chường rất thích nước, cứ lặn trong chậu nước không chịu ra ngoài.

Vĩ Nương bỗng đứng từ bên ngoài chạy vào nói:

“Nương nương, Hiền phi không...mang thai!”

Nàng giật mình, hét toáng lên:

“Sao bà biết?”

Vĩ Nương nói: “Hiền phi quỳ ở Hoàng Lạc điện thú tội với hoàng thượng...”

Vĩ Nương chưa kịp nói hết câu Vương Uyển đã chạy đi.

Vừa tới Hoàng Lạc điện đã trông thấy Gia Hạ cùng hai cung nữ quỳ trước cửa.

Tiểu Mai và Tiểu Hồng thấy nàng đi tới thì tỏ ý e dè, họ cũng không cách nào đuổi Gia Hạ đi.

Nàng thấy Gia Hạ quỳ cũng sốt ruột, đi đến gần chỗ Gia Hạ rồi ngồi xuống, nói:

“Hay là muội cứ đứng lên trước đi, không phải là lỗi của muội đâu!”

Gia Hạ từ lúc nào đã khóc sừng cả mắt:

“Muội thật sự không muốn mọi chuyện trở thành như thế này đâu! Tỉ giúp muội đi, trong sách của Trung Nguyên nói đã là nữ tử thì phải chân thật, muội như thế này có phải là giả hoạt hay không?”

Vương Uyển còn nhớ, thái phi từng nói với Gia Hạ là: “Nhập gia tùy tục.”

Gia Hạ mặc y phục Trung Nguyên, ăn thức ăn Trung Nguyên, học tất cả về Trung Nguyên, cố quên đi gốc gác của bản thân.

Đến bây giờ, dường như đã “thanh tẩy” đi một công chúa Gia - rét.

Nàng lắc đầu nói:

“Không có, muội không có giả hoạt. Ta sẽ xin hoàng thượng xem xét lại chuyện này, hoàng thượng sẽ xem xét lại.”

Nàng chạy vào trong Hoàng Lạc điện, nhìn thấy hắc đang ngồi tĩnh lặng đọc sách trên ghế nhất thời hóa đá.

Hắn nói:

“Nàng có chuyện gì?”

Nàng bị câu hỏi của hắn kéo về thực tại, đáp:

“Hoàng thượng, chuyện của Gia Hạ thật sự muội ấy không muốn như vậy đâu. Người có thể xem xét lại...được không?”

Hắn rời mắt khỏi cuốn sách, nhìn nàng gắt:

“Được không? Đây không phải là vấn đề được hay không mà đây là tội khi quân, không thể xem nhẹ. Ta cho qua, thái phi có cho qua không?”

Nàng bỗng vỡ lẽ, thật ra, chuyện này vô cùng lớn, thái phi nhất định không cho qua.

“Mời Hiền phi vào đây!”

Nàng quay ra cửa đã thấy thái phi đi vào liền hốt hoảng hành lễ.

Thái phi nhìn thấy nàng liền nói:

“Đúng lúc, quý phi cũng có ở đây!”

Gia Hạ đi vào trong, gương ánh mắt tức giận nhìn nàng, nhất thời nàng như bị lạc vào mê cung, chẳng hiểu điều gì đang xảy ra.

Thái phi ngồi xuống ghế, điềm đạm nói:

“Chuyện của Hiền phi ta đã biết từ lâu nhưng đợi điều tra xong mới giải quyết. Hiền phi không can hệ trong việc này. Dương thái y, ông nói xem...”

Dương thái y từ bên ngoài đi vào, hành lễ các thứ mới nói:

“Hồi hoàng thượng, hồi thái phi, theo lời của tiểu thái giám ở Ngự Dược phòng vào hôm chẩn mạch cho Hiền phi thì có người tới lấy Hoán Mạch tán đi.

Hoán Mạch tán có tác dụng đảo mạch từ mạch tượng bình thường thành mạch tượng thai phụ. Ngày hôm ấy tiểu thần đã rất nghi ngờ, tuy nhiên lại không có chứng cứ khẳng định. Hoán Mạch tán không phải là độc dược nhưng người đã uống loại dược này đúng hai mươi ngày sau sẽ phát sốt trong ba ngày mới khỏi. Vừa rồi đúng vào ngày thứ hai mươi mà thần tính toán Hiền phi đã bị sốt, cũng ba ngày thì khỏi. Thần khẳng định Hiền phi đã trúng Hoán Mạch tán.”

“Thì sao?” - Hoàng thượng hỏi.

Dương thái y nói:

“Hồi hoàng thượng, chứng tỏ Hiền phi bị người khác hãm hại.”

Thái phi quay sang phía hoàng thượng nói:

“Thời gian qua Ai gia đã điều tra rất kỹ, ngày hôm ấy có người nói chính mắt thấy quý phi tới Ngự Dược phòng.”

Nàng nghe xong mới hiểu ra, đây là ý nói nàng là người hãm hại Gia Hạ.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt không có chút cảm xúc, chờ đợi câu trả lời từ nàng.

Bất giác nàng lạnh người, nàng run run nói:

“Không phải thế! Thần thiếp ngay cả ngày Dương thái y chẩn mạch cho Hiền phi ngày nào ta còn không biết. Hơn nữa trước tết nguyên đán ta đang bị bệnh, sao có thể?”

Thái phi triệu hai cung nữ của Ngự dược phòng vào, họ đều nói là trông thấy Quý phi vào Ngự Dược phòng.

Nàng thật tâm chỉ muốn một người tin tưởng nàng nhưng người đó lại không liếc nhìn nàng lấy một lần. Bị bài xích giữa cả đám người khiến nàng thấy như ngạt thở, không nói được câu nào.

Bỗng...

“Ra ngoài!”

Không ai khác chính là hắn hét lên.

Nàng giật bắn mình, sau đó cũng đi theo sau mọi người ra ngoài.

Đi được nửa đường thì bị hắn gọi lại đành quay vào.

“Ngồi xuống.”

Nàng nhanh nhẹn tìm cho mình ghế để ngồi.

Hắn cư nhiên là không nhìn nàng mà hỏi:

“Nàng không có làm, đúng không?”

Nàng nhất quyết lắc đầu:

“Ta thật là không có làm.”

Hắn gật đầu, hỏi:

“Nàng có tin ta không?”

“Tin.”

“Người đâu, bắt Quý phi mang tới Tôn Nhân phủ, chờ ngày xử tội.”

Nàng tin hẳn, vì thế nàng đi đến Tôn Nhân phủ chờ hẳn điều tra rõ ràng, đến lúc đó hẳn chắc chắn sẽ tới đón nàng trở về.

Nàng tin như vậy, chắc chắn là như vậy.

Nàng bị nhốt vào nhà lao.

Khi đêm xuống, không khí vô cùng giá lạnh, tiếng chuột kêu khiến nàng không cách nào ngủ được.

Mới sáng sớm bỗng dưng bị tạt xô nước vào người, quan nha vừa lôi vừa kéo nàng ra ngoài.

Ngô đại nhân ngồi vắt chân lên bàn lơ đãng nhìn nàng rồi lôi từ tay áo ra một tờ giấy rồi nói:

“Thật ngại quá, mời quý phi điểm chỉ vào tờ khai này.”

Nàng cầm lấy tờ khai, đọc xong không khỏi cười trừ, nói:

“Là Ngô đại viết bản khai này ư? Phải khen người rất có tài đấy!”

Tờ khai ghi là nàng thừa nhận việc hãm hại Hiền phi. Nực cười! Nàng không điểm chỉ gì cả.

Hắn cười nửa miệng:

“Không điểm? Thừa nhận việc hãm hại Hiền phi. Nực cười! Nàng không điểm chỉ gì cả.

Hắn cười nửa miệng:

“Không điểm chỉ? Lại thêm một người cứng đầu nữa? Ta nói cho người biết, trước nay phi tử như người vào đây rất đông, cũng chưa có kẻ nào được hoàng thượng cứu ra cả, ở đó mà hy vọng hảo huyền.”

Quan nha ngay tức thì trói nàng vào ghế.

Mặc dù là nàng khẳng khái gan to nhưng không biết chúng định làm gì lòng sinh ra lo lắng mà hét toáng lên:

“Thả ta ra! Thả ta ra!”

Hắn lôi ra hình tra khảo kẹp tay chân, bắt giắc nàng lạnh người.

Nỗi đau truyền từ tứ chi lên tới não đã hóa thành vô số nhức nhối, lan ra khắp người, nàng nhất quyết không la một tiếng.

Tên Ngô đại nhân đắc ý ra mặt, nói:

“Có trách thì trách bản thân ngu muội không chịu điểm chỉ, đau ngắn còn hơn đau dài. Điểm chỉ!”

Nàng lại cười to:

“Điểm cái đầu người.”

Hắn ta cứng họng, tức giận đá vào cạnh bàn:

“Rượu không uống lại muốn uống rượu phạt.”

Lời vừa nói hết thì một phi tiêu đã bay thẳng trượt ngang qua mũi ông ta.

Ông ta vừa nhăn nhó quay sang hướng mũi phi tiêu liền hốt hoảng quỳ xuống:

“Lâm tướng quân!”

Quan nha cũng buông lỏng tay, quỳ xuống.

Lâm Dịch Xuyên tiến lại phía nàng, nói:

“Hoàng thượng lệnh thần đến đón nương nương.”

Nàng hít hít mũi vài cái, muốn đứng lên nhưng lại ngã xuống.

Lâm Dịch Xuyên cúi xuống nói:

“Mạn phép.”

Sau đó bế nàng lên, đi ra ngoài.

Nàng trông ánh mắt trong vắt của hắc bổng dường như cảm kích vô cùng nhưng vẫn không nói gì.

Đi khỏi Tôn Nhân phủ thì đã có sẵn kiệu chờ.

Hắc đế nàng ngồi trên kiệu còn mình đi tới trước leo lên ngựa dẫn đầu. Nàng nhìn về phía lưng hắc đế, ngập ngừng hỏi:

“Lâm tướng quân...người đưa ta đi đâu?”

Hắc đế ngựa đi chậm lại một chút, nói:

“Hồi quý phi, người đến Viên điện trước.”

Nàng gật đầu.

Nàng đến Viên điện đã thấy một số cung nữ của Ngự Dược phòng.

Đi vào trong đã thấy thái phi cùng một số phi tử, còn có Tổng Ngạn.

Nàng nén đau quỳ xuống hành lễ, nàng ngược lên đã bắt gặp đôi mắt như nước của hắc đế khiến ai nhìn vào như vấy vùng trong vô số tinh thể đẹp đẽ. Bất giác nàng thần thờ.

Thái phi liếc nhìn nàng, vết thương trên người thật khiến người ta khó hiểu.

Thái phi cất giọng:

“Quý phi, mời kể về những việc mà người biết.”

Nàng cúi đầu, bắt đầu nói:

“Trước tết Âm Lịch còn chỉ nghe nói Hiền phi có tin vui, ngoài ra không biết những việc khác. Gần đây, chính là trước Nguyên Tiêu Hiền phi mới tâm sự với ta về việc này. Cũng là một việc quan trọng, ta không dám tự mình nói. Dù sao đây cũng là việc của Hiền phi, vẫn nên để nàng tự giải quyết.”

Hai cung nữ lúc này cũng thất thần một hồi.

Vừa lúc Vương Uyển nói xong thì thái phi quay đầu nhìn hắc đế.

Hắc đế nói:

“Triệu Ngô phi vào.”

Ngô phi đi vào trong, hành lễ.

Hắc đế cất giọng buộc tội, giận ý dường như lấn áp tất cả những người ở đây:

“Ngô phi...dám cả gan hãm hại Hiền phi và Quý phi. Còn không mau nhận tội.”

Ngô phi giật thót mình, xuyết chút nữa thì đã nhận tội, nghĩ lại từ đầu đã “dọn dẹp” rất kĩ lưỡng, vốn là không để lại bằng chứng, nếu không có bằng chứng thì hoàng thượng không thể buộc tội.

Nghĩ vậy, nàng ta nói:

“Hồi hoàng thượng, thần thiếp không làm thì sao phải nhận?”

Hắn cho hai cung nữ kia vào, thấy Ngô phi liền cầm phẫn mà nói:

“Ngô phi, thật không ngờ ngươi lại sai người diệt khẩu chúng ta. Hồi hoàng thượng, Ngô phi đúng là người đã hãm hại Hiền phi và đổ tội Quý phi.”

Hắn tựa lưng ra ghế, dáng vẻ thoải mái nhưng lại khiến người ta bất an vô cùng.

Ngô phi vội đáp:

“Không phải, không phải, thần thiếp không làm...”

Lâm Dịch Xuyên ngay tức khắc kẻ dao lên cổ ả khiến cho ả ta sợ tái mặt.

Tổng Ngạn khinh miệt nhìn ả, nói:

“Mang ra ngoài đánh ba mươi trượng, tống vào quân kí.”

Nàng ta nghe xong mặt cắt không còn giọt máu.

Vương Uyển nghe tới hai từ “quân kí” thì đã xuyết hét lên thành tiếng nhưng lại bắt gặt ánh mắt của hắn liền sợ sệt cuối đầu. Đây là hình phạt vừa nhục nhã vừa đau đớn, hắn thật... nhẫn tâm đến thế sao?

Lâm tướng quân theo lệnh đem Ngô phi ra ngoài.

Tất cả đều ra ngoài, nàng lại đứng lên thì bàn chân đau nhói, chập vệt một lúc mới đứng lên được.

Lúc vừa đứng lên đã bắt gặp hắn đứng trước mặt nhất thời giật mình té ngã ra sau, hắn sao lại đi không tiếng động như thế?

Hắn thấy nàng ngã nhất thời khó chịu, nàng thấy hắn lại sợ hãi thế sao?

Hắn cúi người ngồi xuống, nhìn nàng, nói:

“Không đi được à?”

Nàng bị hắn nhìn đến phát sợ, không dám nói câu nào.

Ánh mắt trông rất dịu dàng nhưng lại tỏa ra tư chất khiếp người. Hắn nhanh tay bế nàng lên, cho truyền thái y. Không hiểu sao nàng lại thường xuyên gặp thái y như thế?

Dương thái y từ bên ngoài vội vã đi vào trong, nhìn vết đỏ hằn trên tay nàng nói:

“Vết thương này chưa chảy máu, không nặng, chỉ cần bôi thuốc sẽ nhanh khỏi.”

Mấy ngày sau.

Chân vừa hết đau nàng đã vội đi lung tung, thật ra là mấy ngày nay không đi khỏi Nhật Lệ cung nên thấy vô cùng bức bối.

Nàng đi lung tung không biết bao lâu lại tới trước Bình Huyền phủ.

Nhất thời nàng sững lại hồi lâu, sau đó chạy đi đâu mất.

Tiết Độ phủ.

Trác Nhiên trong Tiết Độ phủ, ngồi trên nóc phủ thấy nàng chạy ngang nhất thời nhớ tới A Tịch lúc trước nhanh nhẹn, chạy qua chạy lại, thấy cũng có chút đáng yêu.

Nàng chạy tới Hoàng Lạc điện tìm Tổng Ngạn bảo hắn dạy nàng kiếm thuật.

Tiểu Mai thấy nàng hốt hải chạy tới mà nói:

“Hồi nương nương, hoàng thượng đang nghỉ ngơi trong tẩm điện, không cho phép ai vào. Nương nương, hay là người chờ đến chiều, tiểu nữ tâu với hoàng thượng sau vậy.”

Nàng tiu ngưu gật đầu, thoáng quay người đã nghe tiếng hắn nói:

“Cho vào!”

Tiểu Mai nghe xong mà thở phào nhẹ nhõm. Quý phi nương nương hoạt bát vui vẻ, không ai nỡ ngăn cản nàng ấy cả, rất may là bên trong hoàng thượng cũng nghe thấy.

Bất kể như thế nào, Vương Uyển cho là vẫn nên vào xem thử.

Nàng bỗng thấy hần nằm im trên giường không hề động đậy thế là dương dương tự đắc tiến về phía hần, trong đầu hiện lên ý nghĩ tầm tối rằng sẽ dọa hần.

Mon men đi đến bên giường, nàng chuẩn bị tâm thế dọa hần.

Chưa kịp dọa thì hần đã mở mắt khiến nàng bất thành linh giật mình té ngã ra sau.

Hần uể oải ngồi dậy, thấy nàng ngả sông soài trên mặt nền liễn hoa khan mấy tiếng, nói:

“Sao? Có chuyện gì mà phải tìm ta?”

Nàng đứng lên, nói:

“Bây giờ mà người còn ngủ, mặt trời đã lên tới đỉnh rồi!”

“Nàng nghĩ trẫm là đang ngủ thật sao? Chỉ là thấy có chút mệt nên muốn nghỉ ngơi đôi lát, nàng lại tới đây quấy rầy trẫm?”

Nàng lại lắc lắc đầu nói:

“Không cần, không cần nữa. Ban đầu chính là muốn đến chỗ này tìm người vận động cơ thể một chút, nhưng nếu bệ hạ mệt thì ta không làm phiền người nữa.”

Nói rồi nàng định đi ra cửa.

Chưa kịp đi đã bị hần kéo xuống ngồi trên giường, mắt đối mắt nói:

“Nếu có thể vận động ở đây cũng thật là rất tốt.”

Ban đầu nàng thật tâm là không hàm ý của hần, nhú mảy đáp:

“Vận động ở đây là gì?” Hần không trả lời, chỉ thuận tay kéo nàng lại gần, hôn xuống.

Nàng trong giây lát hóa đá, gai ốc lại buốt lên, đẩy hần ra, đứng lên nói:

“Bệ hạ, hình như người bị sốt rồi, ngôn từ cũng đều dùng sai hết cả.

Hần cười nhẹ, nói:

“Không sốt đến nổi loạn trí ấy chứ?”

Nàng quay phắt lại nhìn hần, nhún vai:

“Loạn trí, đúng là loạn trí.”

Nhưng mà nàng lại quan sát thấy mặt hần đỏ bừng, sờ tay lên trán thì thấy nóng thật, nhất thời khẳng định: Hần sốt thật rồi.

Nàng gọi thái y tới chẩn mạch.

Hần lao lực và nhiễm phong hàn rất nặng.

Nàng nghe nói thật ra thì...ừm...có chút thấy lo lắng.

Nhưng mà ai cũng tập trung chỗ hần, từ các phi tử cho tới thái y, thái phi và hoàng hậu.

Nàng nhất thời thấy chán vô cùng, dứt áo trở về Nhật Lệ cung.

Nàng về tới nơi đã leo lên giường ngủ.

Không ngờ nàng ngủ quên đến tận tối muộn.

Vĩ Nương nhắc nàng đến chăm sóc hoàng thượng.

Nàng lại cho rằng chỗ hần tất nhiên có rất đông người, thái phi cũng ở đó cơ mà.

Sáng hôm sau

Nàng không kịp ăn uống gì mà chạy đến chỗ hấn. Thật ra nàng cũng không có tuyệt tình, chỉ là nơi đông người quá khiến nàng thấy ngột ngạt, nhưng mà lo cho hấn, vẫn cứ đi đến.

Quả nhiên là mới sáng sớm đã có thái y tới.

Nghe nói là cả đêm qua hấn hôn mê bất tỉnh, không tỉnh lại. Nàng lòng như lửa đốt, lo lắng ở bên cạnh hấn.

Duy chỉ trong ngày hôm đó không có ai đến khiến nàng thấy có chút thắc mắc. Hấn lại đổ mồ hôi rất nhiều, cũng uống rất ít thuốc.

Thái y lo lắng cứ tình trạng này ngày mai hấn sẽ không tỉnh lại.

Nàng bên cạnh hấn hết một ngày vẫn không thấy biểu hiện gì là sắp tỉnh lại.

Nàng ngồi lâu thành chán, ngủ quên mất.

Đến tối nàng tỉnh lại đã không thấy hấn đâu, nhất thời hoảng hốt chạy đi tìm hấn.

6. Chương 6: Say Gió Xuân

Nàng vội vã mở tung cánh cửa đầu tiên mình nhìn thấy, chạy vào trong.

Đập vào mắt nàng là hồ tắm nước nóng trông quen.

Đi thêm bước nữa mới thấy hồ nước động tĩnh, vừa nhìn đã thấy bóng hấn trên mặt nước. Nàng hoảng hốt quay lưng, không ngờ mặt sàn trơn trượt khiến nàng nghiêng ngã.

Nàng ngã phịch xuống nền.

Hấn nghe thấy tiếng động liền quay đầu, nói:

“Ai?”

Nàng vừa bê mông vừa thuận miệng trả lời:

“Không có ai cả!”

Nàng đột ngột nhận ra mình chính là đang nói điều vô lí. Không có ai vì sao lại có tiếng trả lời, nàng đứng là gốc thật mà.

Nghĩ thì nghĩ thế thôi nhưng nàng lại gấp gáp chạy khỏi đó.

Hấn cư nhiên là không biết ai, cho đến khi hấn nhặt được túi nhỏ thêu hoa của nàng.

Nàng chạy ra ngoài, thấp thỏm không yên, chỉ sợ hấn phát hiện nàng.

Cánh cửa đột nhiên bật mở cũng là lúc hai hàm răng của nàng liêu tục va vào nhau.

Mắt nhắm tịt không dám nhìn.

Hấn vừa bước ra, mũi chân vừa chạm lên tấm thảm đã thấy nàng ngồi trên kệ gỗ, co chân lên ghế.

Nàng đang thu lu ngồi trên kệ lóng tai nghe ngóng mà vẫn không nghe thấy động tĩnh gì khiến cho nàng tò mò hơn cả.

Vừa hé mắt ngược lên môi đã bị ngậm lấy, nhất thời hoảng loạn đẩy hấn.

Vì sao hấn bước đi lại không vang lên tiếng gì cả?

Nàng vừa đẩy vừa cố ý bảo hấn bỏ ra nhưng lời thoát ra khỏi miệng thì chỉ còn chữ đứt quãng. Đến khi nàng không thở được hấn mới buông.

Nàng vừa thở hồng hộc vừa giãy nảy, toan giơ tay đánh hấn, không ngờ vừa quay sang phía hấn đã bắt gặp đôi mắt mê muội khiến nàng bất giác buông lỏng tay.

Không gian yên lặng tới mức có thể nghe thấy nhịp thở dồn dập của hấn, hơi thở kia dường như cũng ác ý trối nàng lại chỗ này, không còn sức lực để đứng lên.

Chuyện mà nàng từ lâu đã lường trước được cũng đến.

Dù là y phục long bào kia có nhả nhui đến mức nào cũng bị hấn giặt phăng, vò nhàu nát.

Hấn xé rách bộ y phục của nàng.

Cả ngày hôm qua nàng không có ăn gì cả, bây giờ đến cầu xin hấn nàng còn không có sức, chỉ cứng nhắc một hồi.

Những va chạm thân thể lần trước dường như đã là một nhưng lần lại khác hoàn toàn. Cơ thể hấn nóng rực, hoàn toàn chủ động khiến nàng không cách nào kháng cự. Đau đớn khiến nàng bưng tỉnh, cắn răng khóc không thành tiếng. Hấn giống như là cưỡng đoạt nàng, chiếm giữ hết như tính cách ngày thường, chỉ cần hấn muốn, không gì là không thể.

Không biết bao nhiêu lần thái giám nhắc hấn thượng triều, hấn quát lớn bảo cho nghỉ, vậy mà thái giám vẫn không ngại nhắc nhở khiến hấn hét ầm lên:

“Cút!”

Nàng bị hấn vật vã không biết bao nhiêu lần, cuối cùng, hấn tha cho nàng.

Đầu óc nàng trống rỗng, tay chân đau nhức. Hấn khoát áo vào người mình, dùng chăn dày quấn cho nàng. Ở Hoàng Lạc điện tất nhiên là không có y phục nữ nhân, cho nên chỉ tạm bợ thế này.

Hấn gọi cung nữ vào dọn dẹp thay nước tắm.

Tiểu Mai vừa vào đã thấy tấm trải giường nhòe máu, bất giác liệu được việc gì đã xảy ra bèn nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ. Tiểu Mai lại nghĩ, Quý phi đến bây giờ mới thất thân, hoàng thượng không phải là quá kiên nhẫn rồi đấy chứ?

Vương Uyển bị hấn bế trên tay đau tới tận lúc này. Sau này mỗi lần như thế sẽ đau hay chỉ có lần này nàng đều không biết, lúc này chỉ muốn yên tĩnh mà thôi.

Cung nữ ra ngoài hết hấn mới đặt nàng lên giường. Hấn vừa định cúi xuống nói gì đó nàng đã quay đi. Hấn không nói gì nữa, đứng lên đi tắm rồi thay phục long(7) thượng triều.

(7): Ý nói là y phục riêng cho hoàng thượng, cũng có thể hiểu như hoàng bào hay long bào

Việc hoàng thượng muộn đường như khiến cho ai cũng bức xúc nhưng không ai có ý kiến gì cả.

Hấn vẫn lạnh tanh như chưa có việc gì xảy ra.

Tới tháng ba tuyết trên núi tan hết, đổ nước về hạ nguồn giúp cho hoa màu tốt tươi, Trung Nguyên quả nhiên là vô cùng thịnh vượng.

Hấn vừa bãi triều đã ngay lập tức quay về Hoàng Lạc điện mà không nán lại Viên điện như ngày thường.

Hấn vừa đẩy cửa đã nhìn thấy nàng nằm im trên giường, thở đều đều.

Khuôn mặt nàng tái xanh khiến hấn vô cùng lo lắng. Hấn cho người tới Nhật Lệ cung mang y phục nàng tới, còn tự mình bế nàng đi tắm rửa rồi thay y phục. Có điều chỉ là nàng ngay cả tiếng phản nản kêu đau cũng không có.

Đến cuối mới mơ màng nói một câu:

“Lạnh quá!”

Hắn sờ trán nàng, hóa ra là nàng bị sốt, thảo nào thân thể lại nóng đến vậy.

Hắn cho truyền Thái y, sau khi chẩn mạch các thứ cũng tóm lại là do nàng không ăn gì mà suy nhược cơ thể, tâm lí hoảng sợ mà thành nóng, nên để nàng thoải mái đầu óc và ăn uống đầy đủ sẽ nhanh khỏi.

Hắn tất nhiên là không nói gì, tự mình bón thuốc cho nàng, dường như cũng thấy đôi chút có lỗi.

Lúc nàng tỉnh lại không thấy hắn đâu, xung quanh vắng lặng một mảnh, nàng bất chợt đứng lên, bỗng dưng bên dưới đau nhói, đổ mồ hôi từng bước đi khỏi Hoàng Lạc điện.

Về đến Nhật Lệ nàng đi thẳng vào trong.

Vĩ Nương vừa thấy nàng đã nghe nàng báo đói liền tới Ngự Thiện phòng tìm cháo cho nàng.

Không biết có phải trùng hợp hay không mà ở Ngự Thiện phòng đã có sẵn cháo nấu riêng cho nàng.

Nàng đói quá ăn hết cả tô cháo bào ngư, sau đó đi vào thư phòng. Nàng lấy cuốn sách bắt đầu đọc, vừa dựa vào thành ghế đã thấy đầu choáng váng, bất giác trời đất đảo điên, bụng quặn đau, nôn tất cả những gì ăn được ra ngoài.

Tổng Ngạn vừa đi một lát thì nàng đã trốn mất. Thái giám từ bên ngoài chạy vào, gấp gáp nói:

“Hồi hoàng thượng, nghe nói...nghe nói quý phi bị đau bụng quặn quai...”

Chưa nói hết câu hắn đã đi mất.

Nàng bị đau tới đổ mồ hôi ướt hết y phục. Vĩ Nương lo sợ run cầm cập.

Hắn tung cửa đi vào, tra hỏi hồi lâu mới biết bát cháo kia là do Vĩ Nương đem lên liền nổi trận lôi đình, giơ tay bóp cổ Vĩ Nương, giọng nói như tiếng gầm của mãnh thú:

“Hạ độc quý phi.”

Vĩ Nương lắc đầu, giọng nói dồn dập, ngắt quãng:

“Hồi...hoàng thượng...không phải...không!”

Không gian bỗng trở nên lắng đọng. Vương Uyển sau khi uống bát thuốc mà Dương thái y đưa cho đã đỡ hơn một chút, nằm ngay trên giường.

Hắn buông Vĩ Nương ra, ném bà vào một góc, sau đó đi về phía Vương Uyển, ngồi xuống kệ giường, lo lắng không yên, quay sang hỏi Dương thái y.

Dương thái y chỉ nói là do nàng mới bệnh, ăn đồ mát nên xảy ra sự việc như thế.

Hắn ở đó đến nửa đêm thì nàng vừa tỉnh lại, thấy hắn nàng tiu nghỉu, quay đầu không muốn nhìn hắn. Hắn cho người mang một bát cháo trắng đến.

Nàng trong bụng đói cồn cào nhưng vẫn chính là không thích ăn cháo trắng.

Hắn cho là nàng không thể tự ngồi dậy nên đỡ nàng, để dựa vào lòng. Hắn bưng tô cháo lên thổi thổi, đưa ra trước mặt nàng, nói:

“Mau ăn đi!”

Nàng nhìn bát cháo, uất ức từ đâu vậy tới:

“Không ăn!”

Hắn vẫn giọng bình thản:

“Tiểu Họa Tử!”

Nàng giãy nảy:

“Đã nói là không muốn ăn!”

Nàng vô tình khua tay trúng bát cháo, bát cháo bị hất đi vỡ toang trên nền đất. Nàng thật sự là không cố tình làm vậy, nghe hần im lặng khiến nàng càng sợ hãi hơn.

Hần bắt lấy cổ tay nàng kéo về đối diện hần, tay còn lại siết chặt eo nàng, ngăn chặn tất cả những con đường trốn thoát khác của nàng. Hần gần giọng:

“Nàng dám!”

Nàng đối diện với ánh mắt của hần liền cảm thấy sợ hãi chạy dọc sống lưng, lắp bắp:

“Khô...ng! Ta...không...”

Hần thả tay ra, cho đem lên một bát cháo khác, bắt nàng ăn hết.

Trong đầu vô tình hiện lên tình cảnh lúc sáng, nhất thời đề phòng ngồi cách xa hần một chút.

Nàng ăn xong, vừa định đứng lên đã bị hần kéo xuống, ôm chặt lấy rồi nói:

“Tối nay ta ở lại đây!”

Nàng im lặng, cơ hồ chỉ nghe thấy tiếng hần thở đều bên tai.

Sau mấy ngày, hần triệu Dương thái y tới.

Ngày ông ta chẩn mạch cho Vương Uyển, thật ra chỉ mới nói một nửa.

Trong người của Quý phi vẫn còn một loại độc nhẹ, sẽ tự giải hết qua một thời gian, nhưng biểu hiện của ba ngày sau khi trúng độc thật sự không thể lường trước được điều gì.

Đầu tháng ba hoa lê nở rộ, trắng phều phều như đàn sếu, lại tỏa hương thơm ngát một vùng.

Trong không khí thoảng hương mùa hè, nàng đi dạo cùng một số phi tử khác.

Ai nấy đều nói chuyện rôm rả, có Hôi phi cùng phi tử khác đều rất câu nệ và có phần e dè nàng.

Đi dạo vài vòng thì ngồi xuống Ngũ Lâu giữa trung tâm hoa viên.

Hôi phi là người câu nệ nhất, một tiếng Quý phi nường nường, hai tiếng cũng Quý phi nường nường, thật ra nàng cảm thấy như vậy đúng là rất xa cách.

Hoàng hậu không biết vì lí do gì lại không thấy đến.

Nàng cùng các phi tử khác ăn bánh uống trà, vừa ngồi xuống ghế không lâu Đô Đô đã cấn cấn tà váy nàng kéo đi.

Bất quá nàng phải đứng lên, đi theo nó. Nó dẫn nàng đi một đoạn, nàng chợt thấy giữa sân một quả tú cầu tròn tròn thì nhất thời tay chân ngứa ngáy, tung cầu lên đá vài cái.

Các phi tử khác cũng thấy rất hay liền cùng tham gia, trở thành một nhóm đá tú cầu vui vẻ.

Nàng lại vui vẻ không ngớt, cứ cười mãi. Đô Đô đúng là thông minh, chỉ cho nàng quả tú cầu giúp nàng mua vui.

Đến trưa, tất cả mọi người ở lại ăn trưa ở Nhật Lệ cung.

Có điều Hoàng thượng bỗng dưng đến khiến cho Nhật Lệ cung càng trở nên nhộn nhịp hơn, giống như một bữa tiệc nhỏ.

Nàng hôm đó rất là vui vẻ, còn đặc biệt phóng khoáng. Nghe nói hần đi săn cùng quan võ mấy ngày, nàng bỗng thấy tự do vô cùng. Cứ nghĩ tới việc không bị hần quản giáo đã là tốt rồi.

Hần vừa đi nàng đã chạy xuống Ngự Thiện phòng cùng ngự trù trao đổi về việc những công thức nấu ăn. Thật ra nàng ngay từ lúc nhỏ đã rất thích nấu ăn ngon. Nói như vậy đúng ra vẫn nên hiểu theo nghĩa là muốn tự mình nấu ăn ngon để ăn, nàng bẩm sinh không thích ăn đồ người khác nấu, cho nên cố gắng học nấu ăn cho thật tốt.

Sau cả một buổi sáng cố gắng nấu và để cháy. Hôm đó bỗngưng nàng tìm thấy trong ngăn tủ của Ngự Thiện phòng hai bình rượu vô cùng thơm, ngoài nhãn ghi tên Nữ Nhi Hồng. Nếu thử chất rượu mới thấy là ngon tuyệt hảo nàng liền chạy đi hỏi Đại Bảo - người đứng đầu nơi đây xem có thể mang về không, tất nhiên là một tiểu quan làm sao có thể cãi lời Quý phi nàng được, hai bình rượu đều rơi vào tay nàng.

Đang vui vẻ đi về Nhật Lệ, trên tay xách hai hũ rượu, tâm trạng vô cùng thoải mái. Về đến nơi không thấy Vĩ Nương và Tử Luân đâu nàng cũng xí xóa theo kiểu “tôn trọng tự do”.

Nàng thở hắt ra, ngồi vào bàn. Mấy tiểu thái giám vội bưng trà nước mang vào.

Đến trưa, vẫn không thấy bóng dáng Vĩ Nương và Tử Luân đâu, nhất thời sinh ra sốt ruột.

Cùng lúc hoàng hậu tới, nàng ra tận cửa đón, mấy tiểu thái giám vội vàng đi lấy trà nước.

Hoàng hậu ngồi xuống ghế, nhìn quanh nói:

“Bình thường vẫn thấy bên cạnh Quý phi có một cung nữ và một cận vệ kề cận không rời, hôm nay sao không thấy ai như vậy?”

Nàng vừa rót trà vừa nói:

“Đa tạ hoàng hậu quan tâm, bọn họ chắc là đi đâu đó. Vẫn nên cho họ có một ngày yên tĩnh mà làm việc của mình.”

Hoàng hậu gật đầu, sau đó nói điều gì đó vào tai cung nữ bên cạnh, cung nữ kia ngay tức khắc đi ngay. Cung nữ kia quay lại, trên tay bê khay phủ khăn lụa màu hồng nhạt, khiến nàng vừa nhìn thấy đã vô cùng tò mò.

Hoàng hậu giữ lấy hộp nói:

“Đây là loại phấn dưỡng da chế ở Đông Hải, đặc chế từ gần mười loại ngọc trai quý và thảo dược đặc thù dưỡng da. Những thứ này rất có tác dụng, phụ thân ta đặc biệt mua về hai hộp, một hộp cho ta, một hộp ta đem tặng muội, ta tặng Quý phi!”

Hoàng hậu đưa chiếc hộp về phía nàng, nàng lại thấy thứ này quá quý giá, không thể nhận liền từ chối:

“Hoàng hậu, món quà này thật sự là rất quý, ta không thể nhận nó, có tấm lòng của người là được rồi!”

Hoàng hậu vẫn dúi vào tay nàng chiếc hộp đó.

Thật ra, không nhận thì hơi quá, nhận cũng thấy hơi quá, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Đến tối nàng loanh quanh trong sân, bất chợt nhớ ra hai bình rượu bỏ dưới gầm bàn bèn lấy ra, chạy đi gọi Vĩ Nương và Tử Luân vào uống cùng.

Vĩ Nương nhìn thấy hai bình rượu mà hết hồn, vội ngăn cản:

“Nương nương người định uống hết hai bình rượu này sao?”

Nàng gật đầu, nói:

“Bà đừng có cản ta, ít nhất cũng phải nếm thử mùi vị hồng trần như thế nào, chẳng phải uống chút rượu cũng đâu có sao?”

Tử Luân ngồi xuống bàn, bật ngửa ly lên, rót rượu, bắt cần nói:

“Cứ uống cho hết ly này đã, uống xong hết rồi tính. Đời ta mấy mươi năm, bao lần uống được Nữ Nhi Hồng. Ta nói bà cứ yên tâm đi, uống vài ly, có ai chết được đâu mà!”

“Nhưng mà...”-Vĩ Nương ậm ừ.

Vĩ Nương liền kéo bà ta xuống ngồi bên cạnh mình, dốc ngược một ly vào cổ họng, nói:

“Thôi mà, hiếm có ngày hoàng thượng xuất cung, không quản giáo chúng ta nữa, không phải vẫn nên thoải mái một chút, đúng không?”

Chỉ mới mấy ly ai cũng đỏ mặt.

Tửu lượng của Vĩ Nương rõ ràng là vô cùng yếu, uống hai ly đã ngã nghiêng:

“Nương nương không có biết, nô tì đã vào cung vào năm tám tuổi, hỉ nộ ái ố nào cũng nếm qua, đã gặp nhiều chủ tử, từ lúc bắt đầu hầu hạ những phi tử tính cách trái chiều nhau, lần đầu tiên nô tì mới hầu hạ cho một chủ tử lạ thường như người!”

Vương Uyển nghe xong liền bật cười, quay sang nhìn Tử Luân. Tử Luân dường như không nói gì cả, uống cũng rất nhiều rượu, miệng lảm nhảm:

“Uống vì ngày tự do nhất của chúng ta, cạn!”

Không biết uống bao nhiêu ly rượu, Vĩ Nương cũng lơ mơ không nhìn thấy rõ phía trước, ai cũng ngà ngà say.

Nàng bưng ly rượu dốc ngược lên, mắt bỗng trông thấy bóng người đứng ở cửa nhưng mãi cho là bản thân hoa mắt, không quan tâm tới những gì đang tiếp diễn.

Bóng người ngày một tiến lại gần hơn, nàng dụi dụi mắt, giật mình vì người trước mặt là hoàng thượng, thất kinh tới mức buông lỏng tay làm rơi bình rượu xuống đất, bình rượu vỡ toang, vang lên tiếng sắc cửa chói tai. Tiếng vỡ kia khiến cho Vĩ Nương và Tử Luân giật mình mở mắt, thấy người trước mặt là hoàng thượng nhất thời bật dậy, sau đó lại quỳ xuống.

Nàng lắc đầu như không tin vào chính đôi mắt của mình, đầu óc choáng váng, bỗng nhiên giơ cánh tay vỗ vỗ lên vai hắn, nói:

“Bệ hạ về sớm quá!”

Vĩ Nương nhìn sang phía Tử Luân, nháy mắt đi nhanh ra ngoài.

Hắn nhìn đồng hồ độn trên bàn, bình rượu vỡ dưới đất, mảnh vỡ lăn lóc trên mặt đất.

Nàng lắc lắc đầu vừa đi lùi, vấp trúng tà váy ngã phịch xuống đất.

Hắn vừa có ý la nàng vài câu vì cú ngã kia mà bật cười, thuận tay lấy bình rượu trên bàn ngồi xuống bên cạnh nàng, nói:

“Ta uống cùng nàng.”

7. Chương 7: Giao Mùa

Cảnh báo: h nhẹ ở đoạn đầu chương

Hắn rất ít tới Nhật Lệ cung, đôi khi còn không quan tâm tới sự phá phách của Vương Uyển, đôi lần xuýt đốt cháy Ngự Thiện phòng, có điều may mắn vẫn chưa gây tổn thất. Với Ngự Thiện phòng, sự có mặt của nàng đôi khi còn là một việc tốt, chẳng phải hoàng thượng chỉ chuyên sủng mình Quý phi thôi sao?

Nàng vẫn hay cùng các tiểu thái giám đánh bài vào ban đêm, điều này cũng dễ hiểu vì cuộc sống chốn hậu cung này vô cùng nhạt nhẽo, nàng lại bị cấm túc chỉ được vây quanh bốn nơi: Nhân Thọ cung, Liên cung, Nhật Lệ cung và Hoàng Lạc điện, thế nên trừ phi các phi tử khác tới “thăm nuôi” nàng, ngoài ra nàng không thể đi nơi khác, ngay cả hoa viên.

Vì hắn không đến, Vĩ Nương cũng lơ là.

Vẫn như mọi đêm nàng cùng các tiểu thái giám, Tử Luân và Vĩ Nương chia phe phái đánh bạc.

Tiền xu bỏ đầy trên bàn, tiếng xóc bạc lạo xạo cùng tiếng đặt cược đỏ đen dường như đã lấn át mất tiếng bước chân của ai đó.

Hắn đi đến cửa mà không thấy ai, bên trong nhộn nhịp.

Hắn vừa đẩy cửa, bàn cờ bạc đã hiện ra, nàng ngồi quay lưng về phía hắn đã lơ là không phát hiện ra sự hiện diện này. Ngược lại, các tiểu thái giám nhanh mắt liền đứng dậy, Vĩ Nương và Tử Luân cũng đứng dậy theo, có điều không ai nói gì, Vương Uyển thấy họ đứng liền chau mày nói:

“Các người đứng lên làm gì? Ta thắng rồi, chung tiền đi!”

Nàng bỗng để ý thấy họ yên lặng liền thấy kì lạ quay ra sau lưng thì cả kinh té xuống ghế, sao hắn lại đến vào lúc này, tất cả đều làm cho nàng vô cùng ngạc nhiên.

Tất cả đều dọn đi chiếc bàn hỗn độn kia, để lại trong phòng chỉ còn có hắn và nàng.

Nàng cư nhiên là khùng hoảng tới mức không kịp đứng lên, hắn liền cúi người, nhắc nàng lên rồi nói:

“Đã muộn rồi còn chơi bạc hay sao?”

Hắn để nàng ngồi lên ghế.

Nàng tắm rửa xong chỉ mặc độc một chiếc áo ngủ rồi bị đẩy ra, đứng mặt hắn lại ngậy ngốc một hồi. Mặc ít như thế này...nàng cũng thấy ngại đấy, nhưng mà Vĩ Nương nói nàng nhất định phải mặc bộ y phục này.

Đang trong hồi suy nghĩ bỗng hắn lên tiếng:

“Lại đây!”

Nàng giật mình bước ngắn bước dài tới, tới nơi liền lùi ra sau lưng hắn đánh trống lảng:

“Muộn rồi, ngủ thôi!”

Nàng vừa nói vừa định kéo chăn thì chăn đã bị đoạt lấy, liền thấy hắn lấn tới nâng người nàng vừa trợn đặt một nụ hôn lên môi nàng rồi nói:

“Trẫm muốn thị tắm!”

Hắn muốn, nàng không muốn chút nào, lần trước đau đến chết đi sống lại, nàng sợ như thế.

Có điều trong mấy cái lắc đầu của nàng, cái nào cũng không vừa mắt hắn.

Hắn liền nhanh tay bắt lấy áo gấm mỏng kéo xuống, tham lam cắn lấy da thịt non mịn trước ngực, lần lượt tháo đi từng mảnh vải, lộ ra thân thể mảnh khảnh.

Nàng vài phần hiểu được hắn, càng ngoan ngoãn nghe lời thì càng tốt, cho nên cam tâm thỏa mãn hắn.

Hắn tháo ra mảnh vải cuối cùng, đôi gò nhỏ nhỏ bằng nắm tay lộ ra. Không cần khuếch trương căng tròn, đối với hắn, nàng là chuẩn mực.

Mỗi nơi hắn chạm qua đều để vết hằn đỏ chói mắt. Váy cũng bị tháo ra từ lúc nào, quần nhỏ màu đỏ là thứ duy nhất sau cùng bị tháo ra.

Y phục trên người hắn cũng xóc xếch vô cùng, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, hắn vẫn kiên nhẫn tránh làm đau nàng.

Hắn vừa đi vào trong nàng đã nhăn mày kêu đau hắn liền đổi tư thế để nàng nằm xuống giường, nhẹ nhàng ra vào, lo ngại làm tổn thương nàng như lần trước.

Nàng dần thích nghi được hắn, thỏa mãn hắn.

Hoa lê trắng tỏa hương thoang thoảng, cảnh xuân này diệu đẹp bao nhiêu cảnh xuân trong phòng lại nồng nhiệt bấy nhiêu.

Tờ mờ sáng, nàng mở mắt thức dậy đã thấy thân thể nằm gọn trong người hắn, lưng mềm tựa vào bờ ngực rắn chắc của hắn, cánh tay dài vắt qua vai bàn tay nắm chặt hai cổ tay nàng không buông, hơi thở của hắn đều phả lên nàng, hai thân thể khăng khít không một khe hở.

Nàng lách khỏi bàn tay hắn, vừa đỡ cánh tay hắn ra hắn đã tỉnh giấc, vươn tay ôm nàng kéo sát lại gần, giọng nói khàn khàn vào buổi sớm cất lên:

“Đừng động!”

Câu nói kia lọt vào tai nàng lại trở thành ám muội vô cùng.

Có điều nàng không nằm yên mà thoát khỏi tay hắn, lấy y phục khoát vào người. Không ngờ chưa kịp khoát vào đã bị hắn níu lại ngậm lấy bờ môi nhỏ, bàn tay xoa xoa đôi gò trước ngực tùy ý thích. Nơi tư mật cũng bị chạm tới khiến cho nàng bất giác run rẩy.

Hắn liền thừa cơ lúc nàng không ngờ nhất tiến vào.

Cảm giác này khiến nàng không khỏi bật ra những tiếng ngâm nga, bất chợt lại nghĩ tới những người bên ngoài liền bặm môi kiềm nén từng đợt xuân triều đi qua.

Cơ thể dưới thân động lòng như vậy có chút khiến hắn mất kiểm chế. Nàng vừa mềm mại, vừa đáng yêu, bộ dáng nhẹn nhục kia chính là đang giết hắn đây mà, luật động thân thể ngày một nhanh, mang đến xuân triều như cuồng phong bão bão táp.

...

Nàng không biết hắn đi từ lúc nào, lúc thức dậy đã rất muộn.

Đáng nhẽ giờ này Vĩ Nương đã xuất hiện trong phòng này như mọi ngày, hôm nay vẫn chưa thấy đúng là kì lạ.

Nàng vào Loa phòng(8) thấy đã có sẵn thùng nước tắm, nghĩ là của Vĩ Nương chuẩn bị nên dùng tắm rửa ngay.

(8): Ý nói là phòng tắm đấy ạ.

Thay y phục xong vừa bước ra cửa cũng vừa lúc Thái phi tới. Nàng chạy ra cửa đón tiếp.

Thái phi đi vào phòng chính, ngồi lên kệ cao, nàng ngồi ở ghế thấp, câu nệ nói:

“Thái phi đến thăm thần thiếp thật là một vinh dự rất lớn.” Thái phi gật đầu.

Tiểu thái giám bưng trà lên dâng cho thái phi, sau đó lui xuống.

Thái phi chờ lúc tiểu thái giám lui xuống mới nói:

“Ta đến đây vốn là không có việc quan trọng, chỉ là muốn nhắc nhở con một chút. Hoàng thượng dung túng con, ta chấp nhận để vương cũng có lúc yếu lòng trước nữ nhân. Nhưng mà vẫn nên nể mặt bà già này. Con mấy lần xuýt đốt cháy Ngự Thiện phòng, rốt cuộc là làm cái gì?”

Nàng nửa ngờ vực không có nên nói câu này không, sau vẫn cho là nên nói:

“Hồi thái phi, con đang học làm món Hỏa Hoa Thiên, vì món này quan trọng về lượng lửa nên con mới quá “chú tâm” mà xảy ra cố sự xuýt thiêu cháy Ngự Thiện phòng.”

Thái phi thở dài.

Nàng lại nói tiếp:

“Hồi Thái phi, con đã nấu được món này, xin cùng với các ngự trù nấu một tiệc nhỏ cho cả hậu cung.”

Nàng cho là nấu được bữa tiệc Thái phi sẽ cho qua việc nàng mấy lần xuýt thiêu cháy Ngự Thiện phòng.

Thái phi vẫn ậm ừ.

Nàng không biết lấy đâu ra dũng khí đi về phía Thái phi, ngồi xuống cạnh chân kệ, nắm lấy tay Người lay lay, giọng điệu làm nũng:

“Đi mà, thái phi, đi mà!”

Thái phi vì bộ dạng đó mà phì cười, nếp nhăn trên mí mắt nheo lại, nói:

“Được rồi, Quý phi con đấy, liệu không được làm mất mặt ta đâu!”

Nàng gật gật đầu, cười tươi như hoa nói:

“Con sẽ cố gắng, người cứ yên tâm.”

Thái phi thăm nghĩ: Lễ Bộ Thượng Thư đúng là khéo dạy dỗ con trẻ, mặc dù Vương Uyển ham chơi nhưng cũng biết trên biết dưới, xây dựng mối quan hệ thân thiết giữa các phi tử với nhau. Điều này rõ ràng là vô cùng tốt đẹp.

...

Sự cho phép của Thái phi truyền đi rất nhanh, nàng bắt đầu chuẩn bị cho phần việc của mình.

Tổng cộng hết trong hậu cung có hơn mười mấy phi tử, tần và quý tần có hai mươi mấy người, xem như là bốn mươi người, cả lục viện có thêm hơn ba mươi người, cộng hoàng thượng, hoàng hậu và thái phi, gần như tám mươi người. Ngự trù rất đông, họ phụ giúp nàng nấu rất nhiều.

Để tránh việc những món nấu trước mất ngon trong thời gian chờ, nàng chia ra làm bốn nhóm tính theo cấp bậc, sau đó lần lượt bưng món lên.

Hì hục từ sáng tới chiều nàng mới nghe một vài ngự trù nói rất nhiều người khen Hỏa Hoa Thiên nấu ngon. Sau cùng là bậc cao nhất, chỉ có Hoàng thượng, Thái phi và Hoàng hậu.

Các món ăn đã chuẩn bị sẵn, không ngờ tiểu ngự trù mười lăm tuổi đọc qua sổ tay ghi chép mới thấy ghi Hoàng thượng dị ứng Trì Môn Thảo, món Hỏa Hoa Thiên này hẳn không dùng được.

Vì thời gian cấp bách nàng không kịp nấu món gì phức tạp chỉ kịp nấu một món đơn giản hơn là Canh Mộc Đông, lúc mang chính là tự mình mang lên mời.

Trong lòng có chút lo lắng, nàng chỉ nói nấu món Hỏa Hoa Thiên, người ngoài không biết cứ tưởng nàng vì muốn lấy lòng hẳn mà nấu riêng Canh Mộc Đông, thật ra điều này cũng dễ hiểu.

Thái phi thấy nàng mang lên hai món khác nhau liền thấy kì lạ, bèn hỏi:

“Chẳng phải con nói chỉ nấu Hỏa Hoa Thiên thôi sao? Bây giờ lại có cả canh Mộc Đông nữa!”

Nàng gãi gãi đầu, đáp:

“Con đã nấu Hỏa Hoa Thiên rồi nhưng lại phát hiện ra hoàng thượng không thể ăn Trì Môn thảo liền vội nấu một món khác, không biết phải làm sao!”

Hoàng hậu cười nhẹ rồi nói:

“Quý phi cũng thật là nhanh trí, nấu trúng ngay món mà bệ hạ thích nhất!”

Hóa ra hẳn lại thích ăn món canh đơn giản như vậy. Cũng chỉ là một số loại rau củ được ủ chua đem nấu lên, giữ độ giòn và rất...cay.

Lúc nàng nếm nếm thật sự là rất ngại vì số ớt bột trong đó, cơ hồ muốn bồng cả lưỡi.

Sở thích vẫn là sở thích, nàng cũng đủ làm tròn bổn phận.

Lát sau hẳn mới tới, tâm trạng vô cùng thoải mái, ngồi xuống ghế, nói:

“Ta đến muộn rồi!”

Nàng lắc đầu, nói:

“Mọi người vẫn đang chờ bệ hạ!”

Mọi người đều bắt đầu ăn, nàng quên ăn lo quan sát biểu cảm của tất cả mọi người, không ngừng hỏi:

“Món Hỏa Hoa Thiên có ngon không ạ? Còn nữa, canh Mộc Đông như thế nào ạ?”

Ai cũng gật đầu, nói tầm tầm. Nàng sốt ruột quá mới thử ăn xem, thật ra sợi mì cũng rất mềm, thịt cũng chín đều, nước canh cũng vừa miệng, xem ra cũng thành công đấy chứ?

“Xem như mấy lần phóng hỏa của con cũng có tác dụng đấy!” - Thái phi nói.

Mấy ngày này tâm trạng của nàng vô cùng cao hứng, cũng tham gia nhiều lần cờ chơi với các phi tử khác, cuộc sống êm đềm cứ thế trôi qua.

Nàng thường thức dậy sớm, cùng Đô Đô ra ngoài chăm sóc mấy giàn hoa Tử Đằng, cuộc sống vô cùng nhàn rỗi.

Nàng gần đây cảm thấy bụng hơi khó chịu nhưng không triệu thái y. Nàng ăn điểm tâm sáng xong thì Tử Luân cũng vội vã đi vào, nói:

“Nương nương, người nhất định phải bình tĩnh!”

Nàng giật mình, ngược lên hỏi:

“Tử Luân, có chuyện gì, mau nói đi!”

Tử Luân nói:

“Nương nương người phải thật bình tĩnh, đêm qua, ở Vương phủ có người hạ sát phụ mẫu của người, trên dưới tôi tớ đều bị giết sạch, đến bây giờ vẫn chưa tìm ra kẻ hung thủ.”

Nàng nghe xong lặng người, không nói câu nào chạy đi.

Nàng phải quay về nhà, cha mẹ vô duyên vô cớ bị hãm hại, nàng tất thấy đều cảm thấy vô cùng căm phẫn.

Nàng chạy đến Hoàng Lạc điện, nghe nói chỉ cần có sự cho phép của hoàng thượng, nàng sẽ có thể xuất cung ngay. Nhưng nàng tìm khắp vẫn không thấy, bất chợt lại nhớ tới Viên điện. Nàng ngay tức đi nhanh tới đó, trước cửa Viên điện đứng là cung nữ của hoàng thượng, thấy vậy nàng mới cả gan xông vào.

Hắn ngồi chễm chệ trên long kê, tay cầm một cuốn sách, bộ dáng thư thái đó của hắn khi ến nàng cứ ngỡ hắn chưa biết gì. Nàng quá bất ngờ về tin tức kia, nhất thời thất thần đến lúc này vẫn chưa hết kinh sợ.

Nàng từ ngày tiến cung chưa lần nào quay về thăm cha mẹ, báo hiếu cho họ cũng không. Mặc dù theo lời họ nàng vì một lần ngã xuống cầu thang mà quên đi kí ức lúc nhỏ.

Nghĩ đến đây nước mắt đã chực trào liền dập đầu:

“Hồi hoàng thượng, xin người cho ta xuất cung trở về Mãn Châu.”

Hắn không nặng không nhẹ nói:

“Không được!”

Nàng vẫn kiên trì:

“Chẳng phải là người không biết phụ thân mẫu thân ta đã qua đời rồi sao?”

Nàng vừa lo vừa sốc mà nước mắt từ đâu chảy dài, một giọt, hai giọt... Nàng dường như nhận ra hắn có phần khác lạ.

Nàng dập đầu cầu xin hắn vậy mà hắn không bận tâm, vẫn là không đồng ý cho nàng xuất cung.

Nàng chính là không hiểu vì sao hắn không đồng ý, trong lúc nghĩ ngợi mới nhớ ra lúc trước hắn còn nợ nàng một thỉnh cầu liền nói:

“Người lúc trước còn nợ ta một thỉnh cầu, bây giờ chỉ cần người cho ta xuất cung, tất cả đều xóa sạch.”

Hắn nhíu mày:

“Nàng là đang bắt ép ta sao?”

Nàng nghiêm túc nhìn hắn:

“Không phải bắt ép mà là thỏa hiệp!”

Hắn nhìn nàng, đôi mắt sáng trưng nhưng không chút đề phòng, nói:

“Nếu trẫm không thỏa hiệp?”

Nàng im lặng.

Hắn phẩy tay:

“Trở về Nhật Lệ cung.”

“Không!”

Hắn có vẻ dường như hơi tức giận nhưng vẫn nhẹ giọng nói:

“Người đâu, tiền Quý phi!”

Nàng bị lôi đi ngay trước mắt hắn, ra tới gốc mai trước cửa nàng liền quỳ xuống, nói lớn:

“Bệ hạ, ta sẽ không đi đến khi nào người cho ta xuất cung.”

Nàng quỳ bên cạnh gốc mai, nhất định bức hắn cho bằng được. Nhưng mà hắn lại không có động tĩnh. Nàng quỳ ở đó rất lâu, chờ hắn ra. Tiểu Mai thấy nàng quỳ lâu cũng thấy đau lòng liền quỳ xuống bên cạnh nàng nói:

“Nương nương mau trở về đi, hoàng thượng...”

Nàng lắc đầu, tủi thân cúi mặt, hắn không cho nàng xuất cung trong lúc này rõ ràng là vô cùng khó chấp nhận.

Nàng lắc đầu, Tiểu Mai im lặng đứng lên, để lại nàng bơ vơ.

Cả ngày không ăn gì cả khiến cho nàng vô cùng mệt mỏi lại quỳ cả ngày, ê ẩm khắp người.

Đến tối hắn vẫn không ra khỏi Viên điện, nàng quỳ dưới gốc mai đến lúc các cung nữ trở về phòng nghỉ. Tiểu Mai nhìn nàng ái ngại, có điều hiểu được tâm ý của nàng nên im lặng đi khỏi.

Nàng ngược nhìn lên bầu trời đầy sao sáng, nước mắt không thể không rơi, hắn lại có thể khiến nàng tuyệt vọng đến mức này.

Hoa mai sau một mùa xuân nở rộ, hoa bắt đầu tàn lụi, cánh hoa lả tả rơi, làm gốc mai ánh lên màu vàng rực, cánh hoa theo cơn gió bay bay khiến cho quang cảnh trở nên nao nức. Nền trời như chùng xuống, nàng vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi. Trong phút chốc đã dựa đầu xuống gốc mai lớn nhắm mắt.

Bên trong Viên điện, đèn đêm đều tắt, trong phòng tối không thấy được ngón tay, hắn hé cửa, trông thấy nàng ở bên ngoài, cánh hoa bay lả tả, hoa rơi lúc chậm lúc nhanh, vàng óng cả một vùng.

Không phải hắn không giữ lời mà là phụ mẫu nàng chết là do người ta hãm hại. Bây giờ nàng quay về cũng giống như thiêu thân lao vào lửa. Dù đường về Mãn Châu không quá xa nhưng không thể không đề phòng, nàng quay về ó không biết còn có thể quay về hay không?

Điều này khiến hắn đưa ra quyết định không cho nàng xuất cung. Cho dù nàng có trách hắn cũng đều không sao cả.

Chân tình thì sao? Không chân tình thì sao? Hắn cho rằng chỉ cần giữ nàng bên cạnh, không có chân tình của nàng cũng không sao. Nàng không cần hiểu hắn, chỉ cần bên cạnh hắn, nếu không đến cả lí trí hắn cũng không còn.

8. Chương 8: Mặt Trời Ngừng Chiếu Sáng

Sáng hôm sau, khi nàng thức dậy, đã ngủ trong một căn phòng nhỏ, nhận thức được mọi chuyện nàng mới vội vã chạy ra cửa nhưng cánh cửa đã đóng chặt, lúc này mới chua xót quỳ xuống đất.

Lát sau, cửa mở, người bước vào không ai khác là Tống Ngạn. Dường như nàng không còn muốn hành lễ gì cả, cứ thế im lặng.

“Đi cùng ta, mau!”

Nàng quay sang nhìn hắn, im lặng và không đứng lên.

Bất quá nàng làm cho hấn mới sáng ra đã nóng giận liền bắt lấy tay nàng, lôi đi.

Giao mùa, gió thổi bay cả lá khô, xoáy tung những cánh hoa còn lại vừa mới rụng. Những chiếc lá xanh trên cao rung rinh êm dịu như nhảy múa hân hoan.

Hấn bắt nàng ngồi bàn thức ăn rất nhiều món ngon bày biện đủ kiểu. Còn có cả một nhóm múa, hấn nói:

“Nàng mau ăn đi!”

Nàng cũng không thèm động đũa, thứ yên lặng như là khoảng cách giữa hai người càng kéo dài thêm.

Hấn thở hắt ra, phẩy tay, nhóm múa ngay lập tức lui về, cùng với sự yên tĩnh chốn thâm cung lạnh lẽo, tất cả như trở về quỹ đạo cũ.

Hấn gấp thức ăn vào bát của nàng, giọng nói nhỏ, nhẹ nhàng uy hiếp:

“Nếu còn không chịu ăn, tất cả những người từng hậu hạ nàng đều chịu tội!”

Nàng ngay lập tức ngẩng đầu lên, uất ức nói:

“Lại có thể vô lí như vậy sao?”

Hấn ngửa người ra ghế, nói:

“Nếu nàng còn tiếp tục không chịu ăn.”

Ánh mắt của hấn cảnh báo nàng những điều hấn nói không có điều nào là giả.

Nàng không muốn liên lụy đến nhiều người khác, nàng dù không muốn ăn đến mức nào vẫn bắt buộc ăn. Nàng chợt cảm thấy vô cùng hối hận vì lúc xưa lại tiến cung, còn nhận khấn lạy, có rất nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng có bao nhiêu chuyện nàng tự mình quyết định? Khắp chốn thâm cung này, nàng trốn đi đâu hấn cũng có thể bắt lại được.

Nàng vừa ăn vừa không kiềm được nước mắt, đến bây giờ cả việc ăn cơm nàng cũng phải nghe theo hấn, rốt cuộc đây là nàng đang sống hay là hấn đang sống?

Nàng vừa ăn xong hấn liền cho người đưa nàng về Nhật Lệ cung.

Nàng vừa về tới nơi Vĩ Nương và Tử Luân đã vội ra nghênh tiếp, đợi nàng đi vào trong phòng khách rồi hỏi:

“Quý phi, hôm qua...chúng nô tì có tới nhưng bị hoàng thượng đuổi ra ngoài! Người có sao không?”

Tử Luân lo lắng, sắc mặt gấp gáp, nói:

“Tiểu nữ đầu tiên vẫn là không nên nói cho nương nương biết.”

Câu tự trách kia lọt vào tai nàng nàng liền phản bác:

“Biết hay không là ta quyết, cha mẹ ta mất rồi, ta từ nay trở thành kẻ không cha không mẹ rồi.”

Sau một thời gian im hơi lặng tiếng, sóng gió lại nổi lên. Mạnh thái sư là đại thần dưới trướng của hoàng thượng là một trung thần tận tụy, vậy mà vừa tới hôm qua đã động binh. Đó chẳng phải là mưu đồ cướp nước hay sao?

Nhưng dưới hoàng thượng còn có một trung tướng Lâm Dịch Xuyên, nắm trong tay hơn mười vạn binh tinh nhuệ, chỉ cần có biến, ngay lập tức dấy binh, chuyện này thù ngoài giặc nội khiến cho lòng dân xôn xao vô cùng.

Mặc dù Mạnh thái sư bị xử chết tại chỗ nhưng hoàng thượng vẫn có nói một câu:

“Ta không phải là Từ Quân, cũng không phải là Thánh Quân, cho nên Mạnh thái sư tội không thể tha, tru di tam tộc.”

Bá quan quỳ xuống mà nói rằng:

“Tội bất trung là không thể tha, duy chỉ hoàng hậu là con gái duy nhất, chính là không thể tha hay sao?”

Hấn lắc đầu:

“Không tha.”

Chỉ mấy ngày sau dòng dõi ba đời nhà Mạnh bị tiêu diệt. Hôm ấy trời mưa rất lớn, mưa náo nê khiến lòng người cũng chùng xuống.

Con người ta vốn dĩ không có gì tuyệt đối vĩnh viễn. Nếu như “vĩnh viễn” là có thực vậy tại sao lúc nàng đến lầu Ngưng Bích lại được nghe câu chuyện từ lão ngư phủ, rõ ràng tướng quân đã hứa là quay về, cùng tiên nữ kia sống đến răng long đầu bạc. Nhưng sự thật thì vô cùng tàn khốc, bóng người xưa chẳng thấy, để tiên nữ kia tê tái lòng đau.

Mưa rơi nặng hạt từng cơn ngoài cửa sổ, trắng xóa tứ phương, làm nhoè đi tầm nhìn như màn nước mắt. Lá cây nghiêng ngã, không khí lạnh lẽo dần, kéo cô tịch lấp đầy trái tim trống rỗng của nàng.

Nếu như cứ sau mỗi cơn mưa trời sẽ lại sáng thì tối biết mấy?

Nếu như trăng mọc không bao giờ lặn đi thì tốt biết mấy?

Trái tim hần sẽ không lạnh giá mỗi khi trời không trăng, đóa hoa điệp tử sẽ không còn bay xa nữa.

Mỗi người một tâm trạng.

Hậu cung cũng lặng tiếng đi rất nhiều, hằng ngày đều trải qua một lần mặt trời mọc lặn.

Mới đó mà đã một tháng rồi, đúng một tháng nàng không gặp hần, hần cũng không có tới tìm nàng, nàng cũng dường như đã quen với việc hần không đến Nhật Lệ cung, mỗi khoảng thời gian trôi qua nàng đều tự mua vui cho bản thân. Nàng trưởng thành hơn rất nhiều, hiểu được bản thân muốn những gì, không muốn những gì, cũng biết tìm đến rượu để giải sầu, cũng biết tạo cho bản thân thế giới riêng, hần khiến nàng tự khép kín bản thân.

Đêm rằm tháng tư, trăng chiếu sáng như ban ngày, nàng treo người trên nhánh cây tùng lớn ở trước cửa cung Nhật Lệ, trên tay cầm bình rượu chốc chốc lại uống một ngụm.

Trong những hoài niệm đẹp nhất nàng còn nhớ trước cửa nhà nàng trồng một giàn hoa lan bò trên tường đá xếp chồng khít lên nhau, hoa lan nở hoa rất nhỏ. Lúc đó nàng mới mười hai mười ba tuổi rất thích ra ngoài giàn hoa lan để xăm xoi, có lúc phụ thân nàng còn ra cắt tỉa hoa lan. Không biết bây giờ hoa lan như thế nào?

Hần đi dạo quanh hoa viên, chợt nhớ tới nơi mà hần trước kia hay đến liền cất bước theo hướng Tây, trước cửa có cây tùng cao lớn, hần càng không ngờ người trên cây lại chính là nàng.

Hần phi thân lên thân cây bế nàng xuống.

Nàng nhận ra thân đang bị người khác giữ lấy liền phản kháng:

“Buông ta ra!”

Hần đem nàng vào trong, bỏ xuống giường rồi đứng lên, dặn dò Vĩ Nương chăm sóc nàng. Trước khi đi rõ là rất muốn ở lại nhưng sau lại quyết định ra về. nàng vẫn không chịu nhìn hần một lần, nàng thật sự đang không thể bao dung được.

Nàng đến chỗ Gia Hạ vào buổi sáng, đã rất lâu hai người không nói chuyện với nhau.

Gia Hạ cũng có thái độ gì là không vui, chỉ là như thế có một chút xa cách.

Gia Hạ mời nàng uống trà hảo hạng, giọng nhẹ nhàng nói:

“Quý phi lại khách sáo rồi, gần đây sức khỏe người có tốt không?”

Nàng gật đầu, nói ra một từ “tốt”, lòng còn nặng nề việc xưa cũ.

Gia Hạ cũng nghĩ về những việc hiểu lầm trước kia, mở miệng nói một câu:

“Chuyện cũ kia, ta xin lỗi Quý phi, hiểu lầm kia là do ta hiểu sai.”

Nàng xúc động nhìn Gia Hạ, lắc đầu:

“Từ nay, ta và muội là tĩ muội tốt của nhau được không?”

Gia Hạ gật đầu.

Nàng trở về cung, trong lòng đã nhẹ đi một chút.

Nghe nói trong cung vừa có thêm một mỹ nữ đàn hát, Vĩ Nương nói sẽ mời nàng ấy đến Ngũ Lầu ở trung tâm hoa viên đàn cho Quý phi nghe.

Buổi chiều nàng đến Ngũ Lầu đã thấy nữ nhân kia đợi liền đi nhanh tới.

Nữ nhân nhìn thấy nàng liền quỳ xuống hành lễ. Nàng cho miễn lễ rồi hỏi:

“Người tên gì?”

Nữ nhân cúi đầu đáp:

“Hồi Quý phi, tiểu nữ tên Mặc Tổ Tổ.”

Tổ Tổ có vẻ đẹp dịu dàng như nước, làn da trắng hồng, không giống như trong bản lí lịch(9) của nàng ta mà Vương Uyển từng xem qua. Tổ Tổ mồ côi cha mẹ từ nhỏ, sống cùng bà dì là chủ của một tửu quán, công việc làm ăn rất thuận lợi nên Tổ Tổ được đi học đàn ca hát, trở thành ngón đàn điêu luyện nổi tiếng ở Tô Châu, sau mới vào cung.

(9): Mỗi người dân vào cung phải có lí lịch rõ ràng, bản lí lịch chính là vì vậy.

Tổ Tổ hỏi:

“Nương nương đàn cho người nghe bài nào?”

Nàng cười mỉm:

“Bài nào thật là dài!”

Tổ Tổ hiểu ý ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

“Khúc Tiêu Tương, bài này.”

Tổ Tổ trông vô cùng hoạt bát vừa đàn, dù là khúc này có ảo não đến đâu thì trên môi nàng ấy luôn nở nụ cười.

Cổ cầm mang âm sắc thi vị cũng có chút rộn ràng, âm thanh ngắt quãng len lỏi vào trái tim khiến cho người nghe không khỏi động lòng.

“Trên trời có đám mây trắng

Mây bay gió thổi nhẹ

Người đi xa không quay về

Mưa phùn ngăn kín lối

Gió tắt mây tan

Hoa tàn lại...”

Lời hát nhẹ tênh như hoa trôi trên nước, chất đọng thành giọt nước mắt mặn đắng.

Nàng để Tổ Tổ lại Nhật Lệ cung, vì đàn hay hát giỏi nàng sẽ ban thưởng.

Không ngờ lúc quay lại đã trông thấy hoàng thượng không biết xuất hiện lúc nào đang vô cùng thân mật với Tổ Tổ khiến nàng thật sự không tin vào mắt mình, bất giác chưa xót ngồi bó gối xuống nền, nàng thật sự không ngờ mọi chuyện lại trở nên như vậy, đau lòng đứng lên chạy khỏi đó.

9. Chương 9: Năm Bắt

Hắn uống say bí tỉ, thật ra chính là không biết người kia là Tổ Tổ, bỗng nghe tiếng “xoảng” từ ngoài liền choàng tỉnh, buông Tổ Tổ ra, đi theo hướng tiếng động.

Nàng đau lòng nhảy theo hoang hoa viên ra đến nơi thì trời cũng chập tối. Mặt trời lại lặn xuống loang đổ cả một vùng. Sự yên tĩnh này khiến cho tâm can nàng như quặn thắt lại. Hắn vừa ra tới nơi thấy nàng liền ngồi xuống bên cạnh nàng. Hắn vừa ngồi xuống nàng đã vội đứng lên. Nàng vẫn nhất quyết quay lưng.

Dường như hắn rất không thích nữ nhân quay lưng lại với mình liền kéo nàng ngã vào lòng hắn.

Nàng chiều soi sáng rực cả mặt hồ giữa hoa viên. Ánh tà dương soi lên khuôn mặt anh tuấn của hắn bỗng trở nên thoát tục. Nàng thật sự bị dáng vẻ đó làm thất thần một lúc rất lâu, muốn đứng lên cũng không được, mà cũng không muốn ngồi trong lòng hắn. Bất đắc dĩ mà phải ngồi lại.

Hắn ôm lấy nàng, thân thể to lớn dường như bao trọn nàng mang đến một luồng ấm áp khó tả. Nàng tất nhiên không biết nên nói gì, lát sau hắn mới chính là người nói trước:

“Nàng không hiểu được lòng ta cũng không sao, nhưng nàng tuyệt đối không được lạnh nhạt với ta!”

Nàng vẫn không nói gì khiến cho hắn mất kiên nhẫn nắm xuất lấy bàn tay bàng chờ câu trên lời. Nàng bất quá chỉ muốn thoát khỏi hoàn cảnh này mà thôi. Bất luận như thế nào, nàng không có chút cảm tình gì với hắn cả, không hề có.

Hắn xoay người nàng lại, hỏi:

“Nghe không?”

Nàng gượng ép gật đầu. Đêm hôm đó hắn công nàng về tới tận Nhật Lệ cung, nàng dựa trên tấm lưng vững chắc của hắn vừa thấy yên bình vừa thấy bất an.

Dường như có thứ tình cảm nào đó nhen nhóm trong trái tim nàng. Thứ tình cảm này một phần dường như là tình yêu nam nữ, một phần nữa là sự thân thuộc quen như đã quen biết nhau từ lâu vậy. Chính là sự gắn bó, trải qua bao nhiêu lần nguy hiểm, sự tin tưởng đã được nhen nhóm vô cùng vững chắc.

Sáng hôm sau...

Nàng thức dậy đã thấy hắn để sẵn một tấm thảm trên bàn. Hoá ra hắn để thế xuất cung do hắn ban cho nàng. Bây giờ nàng trở về liệu có kịp không?

Đã một tháng rồi...

Bỗng cửa đột ngột bị đẩy ra, người bước vào không ai khác chính là hắn. Dường như hiểu được tâm ý của nàng hắn đã chặn ngay suy nghĩ của nàng lại:

“Không được trở về Mãn Châu, cùng Tử Luân đi ra ngoại thành, khi nào tâm trạng tốt hơn mới trở về.”

Nàng lại có chút gượng ép, cho nàng xuất cung nhưng lại không cho nàng trở về Mãn Châu, thật sự là rất bất đồng. Mặc kệ, chỉ cần thoát khỏi nơi này một thời gian thì đã rất tốt rồi.

Nàng cùng Tử Luân đi ra khỏi cung, mặc dù Vĩ Nương cũng rất muốn được đi cùng nhưng lại bị nàng cản lại, nói cho bà một chút thời gian về thăm gia đình. Nàng vừa đi tâm trạng cũng được cải thiện không ít, đến cổng thành thì dừng lại.

Ở trước cổng có một khu chợ, may mắn là ngày hôm nay là ngày họp chợ, người người nô nức đi mua những món hàng cần thiết cho những ngày không họp chợ sắp tới.

Nàng cùng với Tử Luân mua một vài món đồ. Cũng may nàng có chút ít biết cưỡi ngựa cho nên rất tiện việc đi đây đi đó. Nàng đến khách điểm thuê lấy hai phòng ở lầu ba.

Trên lầu ngồi bên cửa sổ có thể nhìn thấy sông Ngụ Tình cùng lầu Ngưng Bích nhỏ xíu chìm trong màu chiều.

Khách điểm nấu sẵn cơm nước chờ khách về phòng mới đem lên. Khách điểm Xuân Quan nằm gần bờ sông Ngụ Tình, khu tập nạo người mua kẻ bán, các loại thức ăn ở đây cũng đa dạng muôn hình vạn trạng, trên đường phố treo đèn kết phách rực rỡ soi lối.

Nàng một mình bên cạnh cửa sổ, cơm nước xong nàng cho Tử Luân trở về nhà, nhà của Tử Luân vốn là rất gần đây, nàng thật sự là không có nhiều nguy hiểm, bắt Tử Luân bảo vệ có phần dư thừa.

Tổng Ngạn cho người âm thầm đi sau nàng, vừa có thể theo dõi cũng có thể bảo vệ nàng. Ngồi trong phòng hồi lâu nàng lại thấy chán liền ra ngoài dạo một vòng.

Tuy không phải là khách điểm hạng cao cấp nhưng nơi này phong cảnh như tranh, trong vườn trồng rất nhiều cây đại thụ to lớn, mùa này đơm bông rực rỡ. Cây hoè rụng đưa cành lá theo từng nhịp gió thổi, chốc chốc dường như xà xuống thêm gần mặt đất.

Không hiểu từ đâu lại vọng ra tiếng hát nho nhỏ nhưng lạnh lót như sơn ca, giọng hát này còn rất động lòng người.

Nàng nhanh chóng chạy lên đỉnh cầu thang cao nhất, nhìn xung quanh. Từ xa nhìn lại chỉ thấy đang người nhỏ nhắn của nàng đang lắng nghe giọng hát kia, bộ dáng hoạt bát vẫn còn đó.

Thật ra nàng chưa từng đổi khác một chút nào, chỉ là một người khi đương đầu với khó khăn sẽ có chút biểu hiện, nhưng mà dù có như thế nào đi chăng nữa, tiềm chất vốn không thể thay đổi. Nàng lại nhớ tới mình trong quá khứ, lúc còn sống ở nhà của mình.

Người nhà bên cạnh là một cô nương xinh đẹp vừa hát vừa đàn ở dưới hiên nhà.

Nàng liền bị hình ảnh này cuốn hút, khẽ lên tiếng:

“Chào tiểu cô nương!”

Cô nương kia ngược lên nhìn nàng, ánh mắt có đôi chút bàng hoàng nhưng vẫn vui vẻ đáp:

“Chào tử tử, tử có việc cần nhờ sao?”

Nàng tất nhiên thấy thú vị ngay, vui vẻ nói:

“Tử mới từ nơi xa đến, thật sự rất “gà mù” không biết nên đi đâu...”

Nàng thật ra chính là không biết thật, Tử Luân mỗi năm chỉ ra đến đây một lần, cho là muội ấy biết đường, tiếc là bây giờ Tử Luân đã về nhà rồi, cũng mấy ngày mới trở lại. Nàng đoán hẳn cho nhiều người theo bảo vệ nàng, nên việc tự đi ra ngoài đâu còn tự do nữa, không có Tử Luân nàng cũng đâu có chết được.

Nương tử đáng yêu kia cười nhẹ, lát sau mới cất giọng:

“Ngày mai tử tử cần đi chơi ở đâu đó muội sẽ đưa tử đi, ở đây muội biết rất nhiều nơi tổ chức chơi tập trung cũng rất vui, dù sao ở đây vẫn là Tô Châu cơ mà.”

Vương Uyển gật gật đầu, sau đó mới nói: “Tử muốn đi một nơi có thật nhiều đồ ăn. Muội có biết nơi nào như thế không?”

“Tất nhiên rồi.” - Nương tử đáp.

Nương tử nhỏ gật đầu, tự giới thiệu:

“Muội là Trương Yến, cha muội là ông chủ Trương chủ của một phường lụa gần đây.”

Vương Uyển lúc này mới đáp:

“Ta tên Vương Uyển, là...cô nhi!”

Nàng có chút ngập ngừng.

Trương Yến cũng nhận ra điều đó mà nói: “Tử có quan trọng về xuất thân hay không?”

Nàng lắc đầu, đáp: “Không có!”

Trương Yến gật đầu:

“Mai muội chờ tĩ ở trước cửa khách điểm, muội đưa tĩ đến một nơi rất đẹp, cũng có rất nhiều món ăn ngon, vậy là tĩ sẽ không có rảnh rỗi được đâu đó!”

Sự lém lỉnh của Trương Yến không khỏi làm Vương uyển vừa thích thú vừa tò mò, cũng nhanh nhẩu đáp lại:

“Ta nhất định sẽ ra đúng lúc!”

Nói rồi hai người chia tay tại đây, nàng quay về phòng, nằm lên giường bắt chân chữ ngũ mà nghĩ:

“Ngày mai chắc chắn sẽ rất vui!”

Sáng hôm sau nàng đã không nhịn được mà thức dậy rất sớm, thay sẵn y phục chờ Trương Yến.

Trương Yến này sở hữu giọng hát vô cùng cuốn hút, lại thêm dung nhan diễm lệ, vì tối qua trời khá tối nên nàng không nhìn thấy rõ, bây giờ mới phát hiện nhan sắc của Trương Yến mới đúng là nữ nhân dịu dàng u buồn.

Trương Yến đem tới một chiếc xe ngựa, cho nên tiểu Mã Mã của Vương Uyển đã được nghỉ ngơi. Sau khi ăn uống lân la nhiều góc ở Tô Châu, nàng cùng đi với Trương Yến đến một nơi mà tiểu nương tử này nói là “thế giới khác”.

Đi lâu, mà thật ra cũng không lâu lắm, nàng cùng Trương Yến xuống khỏi xe ngựa, phía trước là một thảo nguyên rộng lớn, có xanh tít chân trời, gió đập vào người mát rượi.

Nàng tự đi chạy thật nhanh trên nền cỏ xanh, ngoảnh đầu lại nói như hét:

“Thật sự cảm ơn muội, rất lâu rồi ta không có cảm giác tự tại này, rất tự do, rất tự do!”

Trương Yến cũng chạy theo, nói trong tiếng cười:

“Muội đã đoán tĩ là người thích phiêu diêu tự tại mới đưa tĩ đến đây! Tĩ có thích không?”

Vương Uyển gật đầu như chày giã thóc:

“Rất thích, rất thích!”

Sự thanh thản này nàng ao ước có được biết nhường nào.

Nếu như Tống Ngạn có thể dịu dàng hơn một chút, có lẽ nàng sẽ không muốn bỏ trốn như bây giờ.

Đó chỉ là nếu như, có điều trong lúc này nàng thật sự muốn bỏ trốn thật xa, hay ít nhất cũng ở lại đây một thời gian.

Trương Yến quan sát thấy nàng yên lặng hồi lâu liền dừng lại, ngồi xuống thăm cỏ, nói:

“Tĩ mau mau buông bỏ ý nghĩ trong đầu đó đi!”

Nàng giật mình.

Thức giấc trong giấc mộng, nàng hồi tỉnh, cảnh tượng xung quanh không giống trong giấc mơ chút nào.

Đây là một căn nhà cũ kĩ, nàng chợt nhớ ra.

Hôm đó nàng cùng đi với Trương Yến đứng thảo nguyên xinh đẹp kia sau một hồi nói chuyện nàng mới gần như phát giác được có người đang theo dõi mình.

Lúc nhận ra đã quá muộn màng, rất nhiều mũi tên bắn tới, không có mũi yên nào trúng nàng nhưng Trương Yến thì không tránh được, muội ấy bị trúng một mũi tên, ngã xuống thoi thóp trên mặt cỏ, trước khi rời khỏi nhân gian Trương Yến chỉ nói lại một câu:

“Tĩ hãy bảo trọng, muội không muốn hại tĩ, thật ra, muội bắt đắc dĩ...bọn họ bắt cha mẹ muội...tĩ...muội xin lỗi!”

Nàng đã khóc rất lớn, nói:

“Tĩ xin lỗi. Chúng ta ngay cả lễ bái tĩ muội dâng hoàng vẫn chưa có, nhưng ta thật sự rất quý muội...”

Đến đây lời đã nghẹn lại, nàng không thể nói thêm được gì, ôm chặt Trương Yến trong tay.

Sau đó hình như nàng bị đánh ngất đi, sau nữa nàng không còn nhớ.

Bỗng cánh cửa mở ra, một đám người cách ăn mặc kì quái nói thứ tiếng tuy nàng không hiểu lại cảm thấy rất quen.

Một giọng nói của một nữ nhân vang lên đầy kính cẩn:

“Công chúa, Lan Đồ đến muộn, mong người trách tội!”

Nàng thật tâm chẳng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, có điều ai ai trước mặt đều gọi cho nàng cảm giác vô cùng thân thuộc.

Nàng bắt giác lùi lại, hoảng loạn nói:

“Ta không phải là công chúa gì như lời các người nói. Ta là quý phi. Không phải...”

Người tên Lan Đồ giật mình, vẫn kiên nhẫn:

“Công chúa, người không nhớ tiểu nữ hay sao? Là Lan Đồ đây?”

Nàng thật tâm không biết người tên Lan Đồ này.

Thoáng chốc bên ngoài vang lên tiếng đao kiếm va chạm đinh tai nhức óc.

Nữ nhân nhanh chóng kéo nàng đi đó, nàng giằng tay Lan Đồ ra, vội chạy đi.

Bên ngoài là cảnh chém giết kinh hoàng làm nàng cả kinh chạy trốn. Đang chạy bỗng người bị nhắc bổng lên, nàng chưa kịp la lên một tiếng thì người này đã nói:

“Ta là Trác Nhiên đây!”

Nàng đương hoang mang bỗng nghe được câu nói của hắn ta lại càng thêm hoảng loạn hơn. Tận mắt chứng kiến cảnh hắn ta chém giết những người mặc quan phục.

Khoan đã...là quan phục, người họ muốn cứu là nàng ư?

Vậy Trác Nhiên hắn là đang bắt nàng đi. Ý nghĩ đó khiến nàng ngược lên nhìn hắn, hỏi:

“Người bắt ta?”

Hắn ta tập trung phía trước thúc ngựa chạy thật nhanh, khê gập đầu.

Nàng ngay tức khắc đẩy hắn ra, mất thế ngã sông xoài xuống mặt đất. Cú ngã khiến nàng bị đau tới mức không thể đứng dậy.

Hắn quay ngựa lại, những tưởng gần lần này có thể bắt nàng. Không ngờ vừa tới nơi nàng đã được một người bế xốc lên yên ngựa.

Người đó không ai khác chính là Tống Ngạn.

Nàng trong mơ hồ nhìn thấy hắn cứ tưởng là mơ, đến khi nghe thấy giọng nói của hắn:

“Nàng không sao chứ?”

Dù cơ thể nàng rất đau nhưng lại lắc đầu:

“Không.”

Sau đó trời đất rồi đen một vùng.

Nàng chỉ cảm thấy có một vòng rất lớn siết chặt lấy eo nàng, có tiếng vó ngựa chạy, bất giác cảm thấy yên ổn.

Nàng thức dậy, lúc này là buổi sáng, mặt trời chiếu xuống ria nắng đã bắt đầu hanh hao như tia nắng mùa hè.

Xung quanh bày biện ghế bàn sang trọng quý giá, nàng chưa đến nơi này bao giờ.

Từ bên ngoài vang lên tiếng bước chân đều, mỗi bước chân như giáng xuống mặt đất như một sự trút giận, khiến cho am thang vang lên đường như cũng ẩn chứa sự tức giận.

Nàng thầm đoán được tiếng bước chân ấy là của ai, chỉ là nàng không hiểu tại sao hắn lại ở đây - Tống Ngạn.

Nàng đối mặt với hắn thấy có chút không rồi thoải mái, hắn vẫn là người cất lời đầu tiên:

“Đã dặn là không được buông lỏng việc bảo vệ chính mình, vậy mà nàng còn không đi chung với Tử Luân.”

Tống Ngạn tất nhiên là tỏ ra cử mặt lạnh lẽo khiến nàng có chút bối rối cúi mặt, chợt nhớ đến Trương Yến nàng liền giật mình đứng lên:

“Còn Trương Yến?”

Hắn ngồi xuống ghế, âm trầm nói:

“Người đó hoá ra tên Trương Yến, đại phu đang chữa trị ở phòng bên cạnh.”

Nàng nghe xong ừ ừ đều biến mất.

Vội chạy đi, hắn liền đứng lên nắm tay nàng lại, nói:

“Đại phu sẽ lo việc đó, mau trở về thôi!”

Nàng quay sang nhìn hắn, gương ánh mắt cầu xin, nói nhỏ:

“Người cho ta gặp Trương Yến một lát, có được không?”

Không hiểu sao ánh mắt đáng yêu của nàng lại có thể khiến hắn thấy vô cùng thương cảm.

Dứt lời, gật đầu buông tay để nàng đi.

Nàng chạy tới chỗ của Trương Yến.

Trương Yến nằm yên trên giường không cựa quậy nhưng dường như đã tỉnh lại.

Vương Uyển ngồi xuống bên cạnh giường mà nói:

“Ta thật sự rất xin lỗi muội, bây giờ ta phải đi rồi, muội gắng dưỡng thương thật tốt, sau này rảnh rồi có thể ta sẽ tới thăm muội!”

Nói đoạn nàng quay lưng đi ra cửa, vẫn quyến luyến nhìn về phía sau.

Nàng và Trương Yến cũng xem như có chút duyên nợ, sau này có thể sẽ gặp lại.

Nàng lên kiệu đi về hướng kinh thành.

Nàng ngồi một bên kiệu, bên còn lại hắn ngồi.

Suốt dọc đường hắn không nói một câu nào, chỉ tập trung đọc sách. Đi qua chợ, nghe tiếng rao bán kẹo hồ lô đường liền dừng lại, tự mình xuống mua kẹo cho nàng.

Nàng thật sự là rất cảm động.

Hắn còn cười nói:

“Lần trước cũng là trốn ra ngoài ăn kẹo hồ lô đấy!”

10. Chương 10: Khi Quân

Mấy ngày sau hoàng cung lại loạn lên vì chuyến ghé thăm của người Hồi, vương giả của người Hồi rất khác, họ rất vui vẻ và hoà nhã.

Nàng cùng tham dự buổi đón tiếp sứ đoàn, buổi lễ cũng long trọng như đại lễ bình thường để thể hiện lòng tôn trọng. Người Hồi mang tới không biết bao nhiêu vàng bạc châu báu, nàng cũng để ý thấy họ mang tặng một con khỉ vô cùng quý hiếm.

Có điều không phải là để dâng tặng không thôi, mà thật ra chính là lấy não của nó để bồi bổ. Nàng trước đây đã từng nghe ăn não khỉ bồi bổ cơ thể, nhưng ăn sống như thứ nàng chưa từng nghĩ tới, nhất thời bụng cồn cào, nôn khan, kinh dị thật.

Tổng Ngạn hấn không nói gì, chỉ im lặng quan sát biểu cảm của nàng.

Việc giết một con khỉ chính là không mấy quan trọng, quan trọng hơn là nàng không hề thích việc ăn não khỉ.

Quả nhiên hấn không thể chấp nhận việc nàng khó chịu.

Hấn ngay lập tức đưa nàng quay về Nhật Lệ cung, mời sứ đoàn nghỉ lại phủ Tiết Độ.

Nàng vô cùng hoảng hốt, chỉ thấy vô cùng khủng hoảng mà thôi.

Hấn đưa nàng quay về cung xong mới nói:

“Ta sẽ thả con khỉ đó đi!”

Nàng ngược lên nhìn hấn, cảm thấy cảm kích vô cùng, nói:

“Người cho ta con khỉ đó, được không?”

Hấn thấy nàng vui vẻ liền đáp:

“Được.”

Nàng cư nhiên là vô cùng thoải mái, con khỉ đang sống, bỗng dưng đem chém đầu nó ra, bỏ đôi lấy đi bộ bãi, thật là tàn nhẫn vô cùng. Hơn nữa, nó đáng yêu như vậy, thông minh như vậy, đáng nhẽ phải nuôi nó thật tốt hoặc thả nó đi. Không ngờ não của chua khỉ này lại là món ăn, không phải vừa tàn nhẫn lại vừa bất lương hay sao?

Hấn thật sự là ban cho nàng con khỉ đó.

Bây giờ nàng có hai con thú nuôi rất đáng yêu, Đô Đô là tiểu hồ ly, nàng đặt tên cho tiểu hầu này là Ri. Nó có một chòm tóc giữa đỉnh đầu, cũng thông minh vô cùng, rất khéo léo nịnh nọt chủ nhân.

— — — — — Đường phân tuyến xa hoa — — — — —

Thái phi trở bệnh rất nặng, ai cũng có chút lo lắng, bấy giờ những thái y đều tập trung chữa trị cho thái phi. Không phải là bệnh quá nghiêm trọng, chỉ là do sức khỏe người già suy yếu, bệnh chữa hết rồi vẫn trở lại.

Nàng cũng phải tới chăm sóc thái phi, có điều nhớ đến lần bị phạt lại thấy xa cách.

Nhưng trong quá trình nàng chăm sóc thái phi ngoài nhận xét thái phi nhất mực tôn ti thì không có gì khác.

Thái phi thấy nàng tới cũng nói:

“Quý phi tới rồi à?”

Nàng liền vâng dạ một tiếng rồi đi vào, sẵn lúc thuốc sắc xong thuốc nàng phụ giúp đỡ thái phi ngồi dậy. Từng muỗng bón cho thái phi, nàng bỗng nhớ đến cha mẹ, nàng chưa một lần chăm sóc cha mẹ như thế này.

Uống xong thuốc thái phi nằm xuống giường, trong khuôn mặt người tiểu tụy có hình ảnh năm tháng.

Sự cao quý vẫn còn đó mà sắc đẹp lại biến mất từ lâu.

Thái phi không ngủ, hỏi nàng:

“Nghe nói Thượng Thư Bộ Lễ và phu nhân mới mất. Ta thật sự rất tiếc, hoàng thượng bỗng nhiên không cho phép con xuất cung cũng làm ta rất ngỡ ngàng.”

Nàng chỉ “vâng” một tiếng rồi không nói gì.

Thái phi ngồi dậy khỏi giường, nói:

“Con biết chơi cờ không?”

Nàng gật đầu:

“Con biết một ít!”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, trước đây Vĩ Nương từng chỉ nàng chơi cờ, bây giờ là có đất dụng võ rồi.

Nàng ngồi đối diện thái phu trước bàn cờ, quân đen quân trắng xếp đủ trên mặt bàn cờ.

Thái phi rất giỏi đánh cờ, phải nói là áp đảo nàng ngay từ đầu. Mỗi quân đi ra đều rất uy thế giữa bàn cờ. Có điều nàng đã rất cố gắng vẫn thua, thái phi câu nệ nói:

“Là quý phi nhượng bộ ta rồi!”

Nàng vẫn đang nỗ lực, ít nhất là có thể thắng được một lần chứ!

Nàng nỗ lực hoà được một ván, ván kế chính là nàng đã thắng.

Cứ ngỡ thái phi không vui, không ngờ người lại bảo quý phi nàng nhanh nhẹn, học hỏi rất nhanh.

Đương nhiên được khen như thế khiến nàng rất vui, thật ra thái phi không giống như nàng nghĩ, người cũng rất chan hoà.

Nhưng đến tối người bỗng phát sốt, nàng cũng rất lo, lúc trưa nàng đến người vẫn có thể ngồi dậy chơi cờ với nàng.

Bỗng dưng...

Người qua người lại rất đông, sau khi cho thái phi uống thuốc mọi người đều ra ngoài.

Theo lời thái phi nàng ở lại.

Nàng ngồi xuống kệ bên cạnh thái phi, thái phi dù suy yếu nhưng vẫn rất minh mẫn. Bắt lấy tay nàng, dặn dò:

“Quý phi, ta biết lúc trước ta cũng có lúc quá nghiêm khắc với con, chỉ cần con hiểu được con người trải qua khó khăn mới hoàn thiện, hoàng hậu vướng vào lao lý, cả hậu cung nay trở nên tẻ nhạt. Hoàng thượng không quan tâm đến tất cả các phi tử khác, trọng trách của con chính là nhắc nhở hoàng thượng những việc cần làm với hậu cung. Ta thật sự không thể quản nổi.”

Nàng “ạ” một tiếng rồi nói:

“Thái phi, người yên tâm, con nhất định sẽ làm tốt.”

Nói rồi thái phi cười gật đầu.

Quãng thời gian sau đó thái phi đi lên núi Cẩm Vân tĩnh tâm, giao tất cả những chuyện hậu cung lại cho nàng.

Ở Nhật Lệ cung Đô Đô và Ri rất thân thiết với nhau, đến mức nàng về tới cửa vẫn không thấy ra đón tiếp.

Vĩ Nương thấy nàng về liền nói:

“Gần đây không thấy các phi tử tới đây, chúng ta không phải cũng nên đi thăm hỏi các phi tử khác.”

Nàng gật đầu, lại quay sang nói với Vĩ Nương:

“Chúng ta đến Hồi phi cung trước.”

Xem ra thật là không thể yên chân ở đây rồi.

Đến Hồi phi cung thì Hồi phi đã đi vắng, nàng lại ngoặt vào Hoàng Lạc điện, vừa vào tới cửa đã nghe thấy tiếng đàn ngân nga. Duy chỉ không biết là ai ở bên trong.

Lúc vào rồi mới biết hoá ra người chính là Hồi phi khiến nàng có chút sững sờ.

Người nằm trên tràng kỉ kia không ai khác chính là hoàng thượng.

Giống như đôi uyên ương.

Nàng bị phong cảnh trước mắt làm cho rối loạn, đứng ngay ra không biết làm gì. Đến khi Hồi phi đứng lên hành lễ nàng mới choàng tỉnh mà quy phục.

Hắn đương nhiên với xuất hiện của nàng cho là không hề bình thường vì lúc rảnh rỗi nàng cũng rất ít tới chỗ hắn, hôm nay tới đột ngột chính là khiến hắn bất ngờ.

Nàng ngồi xuống ghế, tấm thảm trắng đẹp để không ngờ đã mê hoặc nàng hết lần này tới lần khác. Sự mềm dịu kia quả nhiên là vô cùng thoải mái.

Lấy lại được tinh thần nàng mới nói:

“Thật sự là thần thiếp đến không đúng lúc rồi, phá hỏng mất bầu không khí của vệ hạ và Hồi phi.”

Quả thật nàng vô cùng khó chịu với sự xuất hiện của Hồi phi tại đây.

Hắn nghe xong không thể nhịn được mà nhếch mép:

“Biết như vậy thật là rất tốt, còn không mau trả lại phong cảnh lúc này.” (10)

(10): Ý nói là bảo Vương Uyển trở về, cũng là một cách đuổi khéo. Nhưng mà ý của câu này không phải nói với nàng mà là nói với Hồi phi kia.

Hồi phi ngay tức khắc đứng lên, nói:

“Thần thiếp thật là vô phép, quý phi chiều an, thần thiếp xin cáo lui.”

Nói rồi Hồi phi đi ra ngoài.

Trong đầu vô cùng cảm phiền, ngoảnh đầu liếc nhìn quý phi.

Hắn thấy Hồi phi đi xong liền quay sang phía Vương Uyển, giọng điệu cung chiều nói:

“Hôm nay Tiểu Hoạ Tử đến tìm ta có việc gì hay sao?”

Nàng hừ một tiếng, quay đầu giả vờ nói ghét:

“Không tới làm sao trông thấy phu thê hai người tình tứ.”

Hắn ngồi bật dậy, hỏi lại:

“”Tình tứ” sao? Nàng nay lại có cách nói thật là tiểu lâm.”

Nàng bị hắn xem thường không tránh khỏi có chút nổi nóng, lại thêm gần đây khó chịu trong người liền hét lên:

“Người đừng có đùa!”

Hắn nhìn bộ dạng nàng ghen tuông cực kì hứng thú, không ngừng trêu ghẹo:

“Hôm nay quý phi thật không có vừa, Tổng Ngạn ta thật lấy làm nể phục.”

Nàng trong bộ dáng của hắn lửa tức bừng bừng không nhịn được đá hắn một cái ở chân.

Nàng đá xong mới giật mình bản thân lỡ làm một việc mà hắn có thể khép nàng vào tội khi quân. Nhất thời lùi lại mấy bước, trông hắn không có chút gì là bị đau cả, có điều nàng vẫn vô cùng đề phòng.

Hắn im lặng một hồi, cứ tỏ ra vẻ nghiêm trọng lắm ấy, khiến cho nàng một đợt lo sợ.

Hắn liền bắt lấy tay nàng kéo lại gần, gương mặt uy hiếp nói:

“Khi quân!”

Nàng giật mình lắc lắc đầu, trong lòng tốt cùng lo lắng.

Có điều hẩn buồng nàng ra, cũng không nói gì cả.

Lát sau kéo nàng ngồi xuống cạnh hẩn trên tràng kỉ, sẵn giấy bút liền bắt đầu nắm tay bắt đầu viết. Vừa viết vừa nói:

“Nếu như không có việc gì ta nhờ nàng viết mấy câu...”

”Thiên duyên tiền định tựa mấy bay

Ái tình bay bổng rựa khói sương

Chỉ nhân tình bền vững

Sông cạn đá mòn mòn cũng chẳng với...”

Phải chú tâm để ý nét viết của hẩn mới biết được thật ra hẩn viết rất nhanh, thế nhưng nét chữ trông như nắn nót nhẹ nhàng, giống như là cố viết chậm từng chữ để mỗi chữ đều giống nhau.

Song song với đó hẩn lại hỏi nàng:

“Có cảm thấy cơ thể khó chịu không? Mời thái y tới xem mạch cho nàng?”

Nàng ngồi yên trong lòng hẩn, chợt nhớ đến lần sứ đoàn Hung Nô đến, lần đó nàng uống rất nhiều rượu, nghe Vĩ Nương kể lại, hôm đó nàng say bí tỉ không biết trời trăng mây gió gì.

Hẩn hỏi nàng nhưng không thấy trả lời liền thấy lạ, dừng bút nói:

“Bệnh nặng thật rồi.”

Tới lúc này nàng mới giật mình, lắc đầu nói:

“Không có bệnh gì cả.”

Hẩn vẫn còn lo lắng nhưng không nói gì.

Chập tối, Ngự Thiện Phòng mang cơm chiều lên, vẫn như thủ tục hàng ngày, nàng cùng hẩn ăn cơm.

Ngự trù của Ngự Thiện Phòng đều rất thân thiết với nàng, ai thấy nàng đều vô cùng hân hoan.

Nàng vui vẻ ngồi vào bàn, nhìn thức ăn trên bàn đặc biệt làm riêng cho mình vô cùng thỏa mãn.

Vừa động đĩa hít một hơi thức ăn đã không nhịn được nôn khan.

Hẩn vừa nhìn thấy đã ngay tức khắc buông đĩa, cho truyền thái y.

(T/g: chắc các bạn đã đoán được.)

Thái y nói nàng chỉ bị đau dạ dày mà thôi, nhưng mà ngoài đau dạ dày, nàng chính là đã có tin vui.

Nàng cư nhiên là vô cùng sửng sốt.

Tin vui này lan truyền cả cung cấm, khiến cho cũng bất ngờ.

Một khoảng thời gian sau, thái phi trở về, nghe được tin vui nàng mang thai thì vô cùng vui vẻ, nhưng không lâu sau, thái phi lâm bệnh nặng rồi qua đời.

Nàng có thai, hẩn dù có bận trăm công nghìn việc cũng đặc biệt dành thời gian đến thăm. Một vào việc hẩn giao đứt cho Hàn thừa tướng và La thái uý.

Nhiều phi tử trong hậu cung cung tới thăm nàng, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, biết nàng không thích. Hẩn cấm không cho các phi tử khác tới Nhật Lệ cung trừ phi là do nàng triệu tới.

Có vài đêm nàng không ngủ được liền đứng lên đi ra cạnh của sổ, nhìn ra bên ngoài. Cuộc sống này thật ra không phải là không thú vị mà là thâm tâm nàng không muốn ở lại đây, có thứ gì thúc đẩy nàng muốn thoát ra.

Nàng phóng tầm mắt về phía xa chân trời, nền trời xanh đen thẫm. Suy nghĩ duy nhất trong đầu của nàng chất chứa sự bơ vơ không tả nổi.

Bỗng trước mắt xuất hiện hình bóng của một người vô cùng quen thuộc.

Trác Nhiên...

Từ lần hấn bắt nàng đường như nàng cũng quên mất hấn ta.

Đối diện như vậy dưới màn đêm bao trùm khiến nàng như nhìn thấy con người hấn, mở con người thật và khiến nàng tin tưởng.

Nhưng hấn nhìn nàng, giống như tình cảm vô cùng sâu đậm.

Nhưng ánh mắt thâm tình kia khiến cho nàng bất giác cảm nhận được.

Hình như có một thứ vô cùng đau lòng, hấn rất muốn nàng mau chóng nhớ ra tất cả mọi chuyện trong quá khứ. Nếu như nàng không đánh mất ki sức ắt hấn ngày hôm nay sẽ không trở thành như vậy.

Hấn một lòng muốn để nàng an bình, một lòng muốn cho nàng biết nàng sống tới lúc này với mục đích gì, nhưng mà đứng trước ánh năm ngờ vực của nàng khiến hấn không cách nào nói ra được.

Mọi chuyện đã đi quá xa, đến mức dường như đã không còn cách cứu vãn nữa rồi.

“Ta thật sự không hiểu, Trác Nhiên, người tốt cuộc là muốn khai thác gì ở ta? Tại sao năm lần bảy lượt muốn tiếp cận?” - Nàng nói.

Hấn liền đặt chân lên cành cây trước cửa sổ, đáp:

“Ta đã nói rồi, muội đã quen đi một số chuyện, ta rất mong muội nhanh chóng nhớ lại.”

Nàng càng nghe càng không hiểu, cái gì là không nhớ, cái gì là chờ, nàng không hiểu. Nàng con chưa nói thì Trác Nhiên đã nói trước:

“Con người ai trưởng thành cũng có mục đích, mục đích của muội chính là giết chết một người, cũng như ta, muốn cả đời này được ở bên muội không xa rời.”

“Giết ai?”

“Khi nào muội nhớ ra hãy đến tìm huynh, người thì không thiếu, quan trọng chính là ai?”

Nói rồi Trác Nhiên đi đâu mất, để lại cho nàng một sự nghi vấn lớn.

Nàng mang tài mảy tháng mà gầy đi rất nhiều, trải qua mùa thu đã bị ốm. Dù thế nào đi chăng nữa bên cạnh nàng luôn có Tống Ngạn chăm sóc tỉ mỉ.

Hấn không đến một nơi nào khác ngoài Nhật Lệ cung.

Cứ tưởng như hậu cung sau một thời gian dài hơi lặng tiếng sẽ yên bình, không ngờ sóng gió lại mới lại nổi lên.

Tháng mười một, trời lạnh tiết bao phủ toàn bộ vùng trời. Nàng bị bệnh nằm trên giường suốt mấy ngày ròng rã, duy nhất một điều là không biết được những việc đang sắp xảy ra.

Nàng ngồi dậy được đã nghe Vĩ Nương kể lại đúng ngày nàng lâm bệnh người của hoàng thượng đến Thụy Đức cung của Gia Hạ khám xét và tìm thấy hai hình nhân nguyên rửa quý phi nàng và thái phi. Hoàng thượng vô cùng tức giận, hạ lệnh giam Gia Hạ vào Tôn Nhân phủ chờ ngày hành quyết.

Nàng nghe xong đầu óc như rối tung rối mù không nhớ một thứ gì.

Nàng vội vàng tới Tôn Nhân phủ tìm Gia Hạ, người nơi này ai cũng tỏ ra e dè với nàng.

Đi vào trong, Gia Hạ vừa nhìn thấy nàng đã vội quỳ xuống, riêng rức khóc cầu xin:

“Quý phi, ta thật sự không có làm, tất cả... Ta không biết chuyện gì cả.”

Nàng lại nghĩ ngoài việc tìm được bằng chứng chứng minh Gia Hạ vô tội mới có thể cứu Gia Hạ ra, nàng tin muội ấy không làm những việc xấu xa như vậy, ngoài ra nàng chỉ có thể khuyên can Gia Hạ ổn định tinh thần, không được suy sụp mà thôi.

Nàng vội đi đến Viên Điện, hẩn dành thời gian gần cả nửa ngày để ở đây. Biết nàng đến hẩn vốn đã biết được mục đích của nàng ngay từ đầu là gì, nàng vẫn rất xem trọng Gia Hạ, chuyện lớn vừa xảy ra đã khiến không ít người bàn tán về Gia Hạ có chăng là một kẻ gian tà được cử đến từ các nước phương Tây.

Nàng vừa vào trong đã vội quỳ sụp xuống nói:

“Xin bệ hạ cho thêm thời gian để điều tra về án của Gia Hạ.”

Hẩn nghe vậy liền ngước lên cười, đứng lên đi về phía nàng.

Nàng nhìn hẩn bước chân tiêu sái, trong lòng rạo rức không biết hẩn có chấp thận hay không.

Tâm trạng vô cùng căng thẳng, bỗng nghe được câu nói của hẩn vô cùng vui mừng:

“Được!”

Hẩn đỡ nàng đứng lên, ngồi xuống tràng kỉ rồi nói:

“Sao lại muốn tự đi điều tra?”

Nàng đáp:

“Ta không thể tin tưởng người của Tôn Nhân phủ.”

Hẩn nói:

“Nếu như điều tra vẫn là do Gia Hạ làm thì thế nào?”

Nàng đi dự một hồi rồi đáp:

“Vậy thì tùy người xử lí như thế nào. Chỉ mong bây giờ người cho Gia Hạ trở về Thụy Đức cung.”

Hẩn gật đầu.

Tiểu Mai bưng lên một đĩa mứt và hạt hạnh nhân. Hẩn thuận tay bóc vỏ cho nàng, nói:

“Không cần phải quá lưu tâm, ta sẽ cho người của Lâm tướng quan cùng nàng điều tra.”

Nàng bất ngờ hỏi lại:

“Thật sao?”

Hẩn gật đầu.

Nàng đi đến Thụy Đức cung mấy ngày không tìm ra manh mối. Giống như chứng cứ đã bị dọn đi sạch sẽ.

Đến ngày thứ năm đã tìm được một chiếc hoa tai, hoa tai này là của Gia Hạ. Đặc biệt hơn hoa tai này được tìm thấy ở Nhân Thọ cung.

Đúng theo vật được tìm thấy và hình nhân kia được chọn cùng một chỗ.

Nàng đem chuyện đó kể cho Tống Ngạn nghe.

Đến cuối cùng hẩn mới nói:

“Nếu nàng tìm ra kẻ hãm hại Hiền phi là một phi tử hay quan thần nào khác, nàng sẽ khuyên ta xử lí người đó như thế nào?”

Nàng đột ngột bị hẩn hỏi như vậy khiến cho tinh thần có chút căng thẳng nhưng vẫn đáp:

“Xử theo đúng quy củ của Trung Nguyên ta.”

Hẩn ngồi quỳ cạnh chân nàng, nói tiếp:

“Nếu là ta?”

Nàng giật mình:

“Bệ hạ...!”

Biểu cảm của hắn rất lạ khiến nàng thêm phần bất an, đáy mắt hắn như có chút gì đó vô cùng kiên định, giống như thật vậy.

Hắn bỗng cười nhẹ, nói:

“Ta nói đùa.”

Đối với nàng, hắn không có đùa, đây là thật, hắn không muốn tiếp nhận Gia Hạ. Điều này dường như nàng có thể cảm nhận được.

Mấy ngày sau nàng tìm thấy một trần giấy viết chữ bằng máu xuýt nữa bị dọa đến điếng người. Bên trên ghi một loại ngôn ngữ nàng không hiểu, sau khi đưa cho Ngô giáo đầu từng đọc qua nhiều thứ tiếng mới chỉ đích danh ngôn ngữ trên giấy là tiếng Thổ Nhĩ Kỳ, lúc này mọi người mới sững sờ.

Trong cung không mất ai biết tiếng Thổ Nhĩ Kỳ ngoài Gia Hạ cả.

Nàng thật không tin những thứ mà mình đã tìm thấy.

Mấy ngày sau đó nàng giữ im lặng, sức khỏe không được tốt đã bệnh mất mấy ngày, bụng ỉa đau nhưng nàng không nói chỉ Vi Nương và Tử Luân biết.

Chiều muộn, tuyết rơi nhiều, không khí lạnh căm, cung nữ trong cung ăn mặc rất dày, trên viền áo may chèn viền bằng lông thú màu trắng, đi qua đi lại tấp nập.

Sự bình yên bị phá vỡ bởi một tin động trời: Hiền phi tự sát.

Nàng ngay lập tức đi nhanh tới Thụy Đức cung, lòng nôn nao lo lắng, bật khóc khi tới cửa cung.

Thái y ở đó rất nhiều, họ chỉ nói có một câu:

“Chia buồn cùng bệ hạ, Hiền phi đã không còn nữa.”

Nàng quỳ sụp xuống đất.

Nàng đã hứa với Gia Hạ sẽ tìm ra bằng chứng chứng minh Gia Hạ không làm bên việc nguyên rửa đó nhưng trái lại nàng chỉ tìm những manh mối vạch tội Gia Hạ, chắc chắn có ai đó hãm hại Gia Hạ, tiếc là nàng không điều tra ra được.

Cảm giác tội lỗi bao trùm, nàng ngồi trước thi hài của Gia Hạ mà khóc lóc thảm thiết:

“Ta xin lỗi...xin lỗi... Ta đã hứa...Gia Hạ.”

Hắn đi về phía nàng nói:

“Không được khóc nữa.”

Trong lúc nàng còn đang vô cùng giận bản thân, nàng đã không cách nào khiến cho Gia Hạ nhắm mắt, người như nàng thật không đáng sống.

Đột ngột bụng nàng đau thắt, đau đến không thở nổi mà nằm sấp xuống giường.

Hắn vô tình trông thấy nét mặt nàng co rúm, vươn tay định đỡ nàng liền bị nàng hất ra, hét lên:

“Là người làm, là người hại Gia Hạ!”

Lần trước hắn hỏi nàng câu đó thật ra, sự thật chính là đây...

Hắn bắt giắc lặng đi, nhưng vết máu đỏ chói trên váy nàng khiến ai cũng giật mình kinh hoàng.

Nàng đứng lên lùi lại, không ngừng buộc tội hắn, người vì đau đớn mà run lên từng đợt.

Hắn bước tới một bước nàng lại lùi lại một bước, hắn nói khẽ:

“Lại đây.”

Bàn tay hắn vẫn hướng về phía nàng, chờ đợi.

Nhưng nàng không đến, ngắt đi, bắt quá hắn phải nhanh đi tới.

Hắn bế nàng nâng lên, giọng nói run rẩy:

“Truyền thái y.”

Nàng mang thai mới gần tám tháng đã sinh non, lại khó sinh khiến cho ai cũng thấp thỏm, chỉ thấy hoàng thượng yên lặng rất lâu không nói một lời nào.

Nhưng càng khó tin hơn, nhiều phi tử khác cũng đến nghe ngóng. Điều họ quan tâm chính là đứa trẻ kia là hoàng tử hay là công chúa.

Nhưng mà hắn đã không lường trước được sự việc tồi tệ đến như vậy, nàng thật sự không thể sinh đứa bé này ra, nếu như không kịp, có thể cả hai sẽ cùng chết.

Trước hai lựa chọn kia hắn không do dự đã chọn nàng.

Trước sự lựa chọn của hắn không ít người trong cung bàn tán xôn xao, có người nói nếu như đứa bé kia là hoàng tử thì thật...

Vật vã trong đau đớn, cuối cùng nàng ngất đi.

Đứa bé nàng mang bấy lâu nay trong chớp mắt tan biến, dù biết sau khi tỉnh lại nàng sẽ đau lòng, nhưng hắn ngay từ đầu khẳng định, có thể không có đứa bé này nhưng nàng nhất định không được mất đi.

Nàng hôn mê đến nửa đêm, bên cạnh chỉ có hắn trông coi, tất cả mọi người đều bị đuổi ra ngoài.

Hắn yên lặng nằm trên kệ dài đọc sách.

Nàng tỉnh lại, khe cửa mình đã bị đau đớn bủa vây, rên một tiếng.

Tổng Ngạn nghe động ngay lập tức đứng lên, rót một ly nước đi về phía giường.

Nàng bỗng nhận ra điều gì đó, kích động đứng lên, cơn đau đơn như bị xé nát da thịt khiến nàng ngã quỵ xuống đất.

Hắn vội vã ngồi xuống, nói:

“Không được kích động.”

Giọng nói nàng run run bật ra như khóc:

“Con...nó...mất...rồi.”

Hắn gật đầu, đáy mắt có chút chua xót, nhưng chỉ là thoáng qua, sau đó đưa ly nước cho nàng, nói:

“Uống đi.”

Nàng như lịm đi, ngã người xấp xuống mặt đất, ngây ngốc nói:

“Tiểu... Bảo... Bối. Nó không còn nữa rồi...”

Hắn thở hắt ra, đặt ly nước lên bàn rồi nhẹ nhàng bế nàng nằm lên giường, ngồi xuống bên cạnh nói:

“Mau nói gì đi, không được yên lặng.”

Một câu nói vô cùng vô cùng cứng chiều, nhưng đối với nàng, ngữ nghĩa không hề thay đổi, chỉ có lòng nàng đang dậy sóng.

Nếu như trong giây phút này nàng làm ầm lên, khóc lóc ầm ĩ, có lẽ hắn sẽ không lo lắng.

Nhưng nàng vẫn yên lặng cho tới cuối cùng giống như không còn chút sức sống, điều này khiến tâm can hắn như bị bóp nghẹt.

Nàng vẫn im lặng, nước mắt thành dòng lặng lẽ rơi xuống không tiếng động.

Thu vào tầm mắt hắn như một viên ngọc Bích quý giá.

Hắn vươn tay lau đi nước mắt cho nàng, nói:

“Sau này, chúng ta sẽ có thật nhiều tiểu bảo bối, được không?”

Nói rồi xoay người về hướng khác, thổi tắt nến, ôm nàng đi ngủ.

Hắn phải lựa chọn, quá nhiều lựa chọn, đứng trước quá nhiều thứ buộc hắn phải lí trí nhưng lựa chọn vừa rồi, hắn thật sự đã chọn bằng trái tim.

— ——— Đường phân cách ở ngã tư — ——— —

Nàng sống trong chuỗi ngày vô cùng u uất, sự rẻ mặt của các phi tử khác.

Nàng thả hồ ly Đô Đô và Ri khỏi cung cấm, nàng muốn trả lại tự do cho chúng.

Cái chết của Gia Hạ khiến không ít người ám ảnh về sự thật của hậu cung này.

Nàng hay lân la ở Ngữ lầu uống rượu, một hôm, nàng uống nhiều tới mức ngủ quên trên bàn, chìm trong men rượu bỗng nằm mơ thấy rất nhiều chuyện trước kia.

Nàng nhớ trước đây từng được người khác cứu một lần, hắn ta tên là Lâm Nhị, còn một người tên là Lâm Ca.

Nàng được cứu bởi một phường lựa từ trong đám cháy, người cứu nàng lúc nàng nhận thức được chính là Lâm Nhị, chủ của phường lựa.

Hai người đối xử với nàng rất tốt.

Hắn hỏi:

“Ta có thể gọi tiểu muội đáng yêu này là gì?”

Nàng vẫn như một đứa trẻ đáp:

“Gọi là A Tịch!”

Mấy ngày ở đây khiến nàng chán ngắt, nàng trang thủ trời sáng trăng đi ra ngoài.

Bên ngoài tiếng gió ù ù, vang lên tiếng tiêu thánh thót.

Nàng men theo tiếng tiêu mà đi ra ngoài.

Đêm khuya trời trong, nền trời sang lên vàng hào quang, nàng chạy ra thảo nguyên.

Y phục của nàng đơn giản có gắn theo một cái chuông nhỏ, mỗi bước đi cang lên tiếng lừng kèn vô cùng đáng yêu. Nàng trong tâm mắt đảo quanh, dù nghe tiếng tiêu rất gần nhưng mãi vẫn không thấy người thổi.

Bên bờ sông, hoa điệp tử mọc um tùm, gió thổi cánh hoa bay tung cao lên trời, xoắn tít xoay tròn, trắng sáng rơi xuống long lanh như hạt gạo trên châu.

Nàng thích thú cánh hoa bay lên cao rồi bay lên cao rồi rơi lả tả xuống, trắng xoá một vùng.

A Tịch từ nhỏ đã sống ở thảo nguyên, cũng đã biết tuyết là thứ gì, nhưng trong hiểu biết của nàng, mỗi khi tuyết rơi chính là lúc bão tuyết âm âm, hoa màu tàn lụi, trâu bò chết cả, người dân chăn nuôi rơi vào cảnh lầm than.

Từng nghe tuyết ở Trung Nguyên rất đẹp, nhất là tuyết đầu mùa không lớn, hạt tuyết mảnh nhẹ, mát mát lành lạnh khi chạm vào da thịt, từ trên cao lất phất rơi xuống. Lúc này đây cánh hoa cũng giống như hoa tuyết bầu bồng trong tưởng tượng của nàng.

Hắn ta từ trên cành cây nhảy xuống đất, vắt ống tiêu lên cành cây rồi nói:

“A Tịch lại có nhĩ hính đi ngắm trăng.”

Nàng quay sang nhìn hắn, bĩu môi:

“Cái gì là nhĩ hính chứ? Muốn đi ra ngoài cũng không cho hả?”

Hắn đứng trên cồn cát cao hơn mặt nước, đúng lúc ánh trăng rơi xuống làm bóng hắn dài ra.

Bỗng hắn nói:

“Ta rất nhớ nhà.”

Nàng vô tư lự nói:

“Nhớ quê ta lại về quê, nhớ nhà ta lại về nhà, thiên hạ tiêu dao tự tại sao lại không về.”

Hắn đáp:

“Vì nhà ta không giống nhà của thiên hạ.”

Nàng lại nghĩ hồi lâu rồi đáp:

“Cha mẹ người bắt hoà hay sao?” - Đây là suy nghĩ duy nhất mà nàng có thể nghĩ tới.

Hắn nghe xong bật cười.

“Bây giờ ta trở thành kẻ vô gia cư rồi, ta không còn nơi nào để đi cả, không biết tương lai sau này rồi sẽ ra sao?” - Nàng nói tiếp.

Hắn quay sang nhìn nàng rồi nói:

“Gia nhập với phường buôn lụa chúng ta!”

Nàng nhìn lên mặt trăng sáng, nói:

“Ta rất nhớ cha mẹ.”

Mỗi khi nhớ tới cha mẹ nàng lại khắc sau thêm hai chữ “Tống Ngạn”.

Nàng nghĩ rằng cả đời này sẽ không ngừng nguyện rửa hân.

Hắn hỏi:

“Người có tài gì?”

Nàng nghĩ đi nghĩ lại chỉ thấy bản thân suy nhất có một biệt tài là vẽ tranh, liền đáp:

“Chỉ có thể biếm họa mà thôi.”

Nàng thật ra không phải vẽ tranh phê phán gì gì đó, mà thực chất cực kỳ thích vẽ vờ lung tung. Nên mới gọi là tranh biếm họa.

“Vậy thì ta cũng sẽ chuyển sang buôn lụa cùng bán tranh.” - Hắn nói.

Phong cảnh nơi này nàng vốn cũng rất rành mạch, cũng biết nơi nào phong cảnh đẹp như tranh, nơi gió mây hoà một. Nhưng mà tạm thời chưa nguôi mối hận ở trong lòng, muốn tự thân đi tới Trung Nguyên mới hỏi Lâm Nhị:

“Chúng ta có bao giờ đi ngang qua Trung Nguyên hay không?”

Hắn đáp:

“Tất nhiên là có, hơn nữa, Trung Nguyên là trung tâm buôn bán của chúng ta.”

Nàng gật đầu, trong lòng chỉ muốn tìm vị hoàng đế thiên tử Trung Nguyên là ai, gieo rắc bao nhiêu đau thương mất mát.

Chẳng phải nói yêu dân, xem con người đều là bình đẳng sao? Lê dân của hắn ít phía Bắc cư trú ở Mông Cổ vô cùng đông, quan Nguyên đánh cần chém cần, đã giết bao nhiêu người dân vô tội, hắn phải tạ bằng máu, dòng máu mà người đời ca tụng là Thiên Tử.

Bỗng hắn lại hỏi:

“Vậy muội mong đến Trung Nguyên để làm gì?”

Nàng lắc đầu, nhưng vầng trán của nàng dường như không hiểu như lời nàng nói.

Hắn bấm sinh có thiên bấm đọc suy nghĩ qua ánh mắt và vầng trán.

Những suy nghĩ phức tạp của nàng dù hẳn không hiểu hết nhưng lại có thể hiểu được một số chuyện. Nàng tuyệt nhiên không lựa chọn cách nhanh nhất chính là tuốt đao đâm vào tim hẳn mà là muốn đoạt giang sơn đi khỏi tay hẳn.

Tâm tình này quả nhiên không hề đơn thuần, muốn lấy cả giang sơn, thật là không dễ dàng. Nếu như ngày hôm nay hẳn không gặp được nàng thì thật là uổng phí.

Nhưng mà...

Nàng tỉnh dậy trong giấc mơ, nàng không còn nhớ rõ hình ảnh của Lâm Nhị được, cũng không hiểu vì lí do gì lại cảm thấy vô cùng mất mát.

Nàng ngồi trên ghế, trên tay còn bưng chặt hũ rượu, men rượu làm đầu óc con người như tê dại, không còn nhận biết được cái gì là đau khổ nhớ nhung, cái gì là thương tâm chua xót, tất cả đều xoay quanh một hồ nước trong vắt, không động tĩnh, hoa lá vào mùa thu khô rụng đi.

Dường như tiếng động của lá rơi xuống mặt hồ cũng ẩn hiện điều khôn lường.

Nàng đứng lên lan can cao vút của Ngũ Lầu, cảm giác chênh vênh đó, thật là một tư vị tự do khó tả thành lời. Gió thổi bụi bay, khiến cho tà váy màu trắng của nàng cũng lấy phất bay.

Nếu bây giờ nàng ngã xuống thì thế nào nhỉ? Bên dưới kia là hồ nước sâu, có lẽ nàng sẽ chết đuối. Nếu như nàng nhảy xuống dưới thì sao nhỉ? Có phải sẽ được gặp tiểu bảo bối hay không?

Nàng không chắc nhưng mà sống như vậy, nàng không cam lòng, cũng không muốn tiếp tục u sầu suốt năm tháng.

Có lẽ giống như lời của Hồi phi, nàng không sinh được con cho hoàng thất, gây ra một vết thương chí mạng cho hoàng thượng, đối với sự quan tâm chăm sóc dành cho nữ nhân hẳn đã không thiết.

Ngoảnh đầu nhìn tứ hướng, mặt trăng hôm nay sẽ không lên, một tầng lạnh lẽo như phủ xuống, duy nhất cành lá vẫn vươn đầy nhựa sống.

Nắng nhắm mắt, thả mình xuống hồ, mơ hồ cảm nhận được gió rít qua mang tai như cửa vào da thịt.

Bao nhiêu u uất sầu bi đều hóa thành hư ảnh.

Bỗng chốc cơ thể cứng nhắc, giống như bị vật gì đó cản đường, vật này lại mang cho nàng sự ấm áp và lạnh nhạt.

Tổng Ngạn hẳn vừa mới tới Ngũ Lầu không đã bắt gặp nàng đứng trên lầu cao vút, trên lan can xập xệ liền bay nhanh tới, đỡ lấy nàng bế trên tay.

Nàng ban đầu không hề nhận ra bản thân thật sự không hề rơi xuống.

Mở mắt trông thấy hẳn nàng ngỡ ngàng một hồi.

Từ trên cao, hẳn phi thân xuống mặt nước, bàn chân tĩnh lặng đứng trên mặt hồ yên ả. Nếu như hẳn buông tay, nàng chắc chắn sẽ rơi xuống hồ.

Nhưng hẳn yên lặng hồi lâu, cũng không nhìn nàng, sau đi mới nói một câu:

“Đừng đi, được không?”

Trong đôi mắt không gợn sóng của nàng, hình ảnh của hẳn phản chiếu một cách tự nhiên nhất, cũng là một thứ hư ảnh khó tin.

11. Chương 11: Lá Vàng

Một khoảng thời gian sau...

Khi mùa thu sắp kết thúc, những cơn gió mùa đông không ngừng thổi, mang đến hoàng cung cái lạnh se cắt. Nàng gần đây hay mơ vu vơ về quá khứ. Chẳng hạn như Lâm Nhị, Lâm Ca.

Nàng mơ thấy trên thảo nguyên bạt ngàn, mùa hè nắng gay gắt, nàng thả diều với Lâm Nhị. Hắn cầm diều rất đẹp, còn có sáo nữa, khi diều bay lên trời, tiếng sáo vi vu khắp trời xanh.

Lâm Nhị nói rằng diều phải thả trên vùng đất rộng lớn, phải để nó tự do bay lượn.

Họ ở đó khá lâu, đến một ngày, nàng hỏi:

“Lâm Nhị, chúng ta là phường lựa đi xa xứ, vì ở đây không có lấy một sản phẩm lựa nào, người ngoài kia cũng như con nhà võ?”

Hắn đáp:

“Hàng được bán hết nên không có kho lựa, người ngoài kia trong giống nhà võ vì họ vốn là con nhà võ. Chúng ta đi xa, ít nhất cũng nên có chút võ nghệ phòng thân.”

Nàng cứ gật đầu cho thế là phải.

Đầu hạ có những cơn mưa rào kích thích những loại nấm rừng ăn được mọc lên. Mỗi lần như vậy nàng lại ngứa tay hết cả lên, món nấm hầm đậu phụ thịt dê quả nhiên là một lựa chọn vô cùng phù hợp.

Có điều... Nàng không quen đi hái nấm một mình.

Nhưng mà Lâm Ca mặt lạnh không muốn đi, quán chặn đi ngủ ngay giữa lúc ban ngày.

Nàng không còn cách nào khác là rủ Lâm Nhị đi chung. Ban đầu hắn làm sao chịu đi.

Trên bầu trời cao vợi vợi, chúng tôi thật sự giống như trở về thời tuổi thơ của mình. Thảo nguyên cao rộng đi mỗi chân mà không thấy chân trời. Sau cơn mưa tầm tã, không khí mát mẻ tràn ngập.

Nàng đi chung với hắn lên rừng hái nấm, theo thói quen hằng năm của nàng, dù như thế nào, tới mùa nấm rừng mọc mà không ăn nấm thì thật là uổng phí.

Đi về hướng gần một dặm đã tới chân núi thoải Hưng Sơn, duy chỉ một điều đất đá còn trơn ướt, vừa đi vừa lo bị trượt. Nàng đi đến Hưng Sơn không biết bao nhiêu lần, nhưng với đầu óc thiếu linh hoạt của nàng thì chỉ nhớ được một nửa đoạn đường.

Bãi nấm cách đó không xa, không những có các loại nấm ăn được mà còn các loại nấm độc nguy hiểm nhưng rất nhiều màu sắc sặc sỡ. Nắng lên tới chân mây, tiếp giáp ranh giới của nước Nguyên mây mù xa tít. Hưng Sơn vốn không cao nhưng nhờ là vị trí có tầm nhìn rộng, khiến cho người đứng trên ngọn núi này ngẩn ngơ trước quang cảnh ở đây.

Hắn đi cùng nàng được hiểu theo chính nghĩa đen, bởi vì hắn không cùng nàng hái nấm, suốt một buổi nấm dài trên cành cây không chịu nhúc nhích. Ngay cả cử động cũng chẳng buồn làm.

Nàng hái một hồi lâu mới quay đầu lên nhìn hắn, phần nộ quá:

“Người...đồ con heo, người rõ ràng nói đi hái nấm cùng ta, sao bây giờ

Hắn lười nhác không cựa mình, hơn thế còn đáp:

“Còn nói, muội chỉ nhờ ta đi cùng muội, chứ đâu có nói ta đi hái chung với muội.”

Nàng tức muốn bùng khói, thế nhưng trước sự đứng đưng của hắn lại không có phương pháp nào để đối phó.

Nàng quyết định sẽ hái thật nhanh sau đó chuồn ngay, hắn mà tìm không ra nàng chắc chắn sẽ hết hồn chạt đi tìm.

Thế nhưng nàng thật sự không hề nản một chút nào, đi được ngọt đoạn khá xa đã nhận ra bản thân quên mất đường về, thế này thật sự chính là muốn hắn chạy đi tìm nàng, nếu không cứ mãi như thế nàng thật sự không còn cách nào khác.

Nhưng cứ ngồi mãi ở đâu thật sự không tốt chút nào.

Nghĩ tới việc bị hấn cười nhạo thật sự nàng muốn dựng hết cả đầu tóc của mình lên.

Nàng tự mình đi tìm đường.

Thời gia trôi qua quá nhanh mà dường như nàng thật không thể tìm được đường, nỗi sợ hãi cứ bám lấy nàng.

Trong lúc nàng hoảng loạn đã rơi xuống hố, đầu va chạm vào mặt hố mà ngất đi.

Nàng không hề biết hấn đã lo lắng đến đường nào.

Hấn tìm nàng rất lâu, tới mức gần như lục tung cả ngọn núi này lên vậy.

Thế nhưng một chút tung tích của nàng hấn vẫn không tìm thấy.

Bất giác trong lòng hấn một nỗi lo sợ khôn cùng. Đi tìm rất lâu cũng không tìm thấy nàng.

Vô ý trượt chân xuống một cái hố, hấn nhất thời hoảng loạn mà không quan sát xung quanh.

Lúc rơi xuống rồi mới biết đây là một cái hố sâu khôn cùng.

Xung quanh lạnh ngắt, nhưng trên mặt đá rõ là có vết máu còn rất mới. Hấn đi chậm chậm vào sâu bên trong, vết máu ngày càng lớn hơn, dẫn đường đi ngay một xa.

Hấn cố nhìn rõ mọi thứ trong bóng tối, nhưng trong bóng tối chỉ thấy dường như có ai đó đang nằm trên đất. Hấn hốt hoảng đỡ người đó lên mới giật mình nhận ra không ai khác đó chính là A Tịch.

Nàng bị thương trên cổ tay, máu chảy ra rất nhiều, có lẽ vì mất máu quá nhiều mà nàng đã ngất đi. Nhưng trong hang động này không có đường ra ngay lúc này, hấn đành tạm thời băng bó cho nàng sau đó sẽ nghĩ cách thoát khỏi đây sau.

Nàng sau một hồi được băng bó đã tỉnh lại, nhìn thấy hấn nhất thời xúc động mà bất chấp ôm chầm lấy, khóc lớn, vừa khóc vừa nói:

“Lâm Nhị, cuối cùng người cũng đến rồi, ta đợi người đi tìm ta lâu lắm có biết không? Ta cứ tưởng đời này không còn có thể nói chuyện cùng người nữa rồi!”

Hấn trong lòng vô cùng ko lắng cũng an tâm mà ôm chặt lấy vai của A Tịch, nói:

“Sao có thể như thế chứ? Ta và muội chắc chắn sẽ cùng trở về mà!”

Hấn đột nhiên ngược lên nhìn miệng hố, cao đến mức không thể đưa một người bị thương như nàng lên trên được.

Đêm đến, không khí trở nên ngày một lạnh, nàng ngồi ép trên một góc có tảng đá lớn, hòn đá đã không ấm áp, lại thêm bụng đói, không khí lạnh khiến cho nàng dường như không còn sức lực, tự trách bản thân bày ra việc đi hái nấm này.

Hấn ngồi kiên trì đốt lửa, mặc dù không có củi khô nhưng cuối cùng hấn vẫn đốt lên một đồng lửa ấm áp.

Hấn nói:

“Chỉ cần chờ qua đêm hôm nay, ngày mai ta sẽ tìm cách đưa muội ra khỏi đây, muội yên tâm đi.”

Nàng vừa đau tay vừa đau đầu, nghe câu nói của hấn thật tâm cũng rất muốn cười một cái nhưng sức lực thật ra là có hạn rồi, không thể cười lấy nổi một lần, nhưng đau lại sợ bản thân mình ngủ thiếp đi mới hỏi:

“Sao người lại rơi xuống đây?”

Hấn vừa đẩy cây củi vào đồng lửa, sau đó nhìn lên bầu trời đầy sao mỉm cười:

“Ta trượt chân xuống lúc đi tìm muội.”

Nàng nhìn hấn, cảm giác ấm áp lan tràn, hấn giống như một cây tùng bách, vô cùng vô cùng vững chãi.

Nàng chỉ ngược lên nhìn bầu trời, bỗng một ngôi sao băng vụt qua, nàng liền nói:

“Sao phẳng.”

Hắn nhìn lên, một ngôi sao phẳng vụt qua, lấp lánh và vô cùng xinh đẹp.

“Thật là đẹp.”

Hắn nói.

Nàng nhắm mắt, tự ước một điều.

Hắn nhìn nàng, theo góc ngang mới thấy rõ được khuôn mặt của nàng đáng yêu đến mức nào, nhìn nghiêng mới thấy hết chiếc mũi thanh tú cùng chiếc cằm thon gọn, thật sự rất muốn cắn một cái.

Nàng mở mắt đã bắt gặp ánh nhìn của hắn liền chột dạ, liếc mắt sang nơi khác, nói tránh:

“Sao phẳng thật sự rất đẹp. Đúng không?”

Nhưng không thấy hắn trả lời, chỉ thấy hắn đứng lên, đi về xa hơn một chút. Giống như là hắn đang cố tình tránh nàng, cũng tốt, cô nam quả nữ ở cùng nhau như thế thật là vô cùng sai trái.

Sáng hôm sau.

Nàng thức dậy đã không thấy hắn đâu nữa rồi.

Tay của nàng ngày càng nghiêm trọng, vết thương sưng tấy tím tái, miệng vết thương bị đen thâm.

Nàng đứng lên, thái miếng vải băng trên tay ném xuống đất, vừa đi vừa gọi:

“Lâm Nhị, huynh ở đâu vậy?”

Hắn đi từ bên trong đi ra, trên tay nắm theo một cây cỏ. Nàng thấy lạ liền hỏi:

“Người dùng cây này để làm gì cơ chứ?”

Hắn ngồi xuống tảng đá rồi nói:

“Ta đi tìm thuốc ngăn nhiễm trùng cho muội.”

Nàng thức giấc, nhìn quanh đã phát hiện ra bản thân đang ở Viên điện, đầu óc đau nhức khiến nàng không muốn thức dậy, nhắm mắt ngủ tiếp.

Gần đây nàng càng ngày càng lạ, lại mơ thấy rất nhiều chuyện. Có những chuyện cứ tưởng không thể nào tin được nhưng nàng lại cảm thấy như những câu chuyện đó nàng đã từng trải qua. Nàng vừa bắt đầu ngủ đã mơ thấy bản thân cầm một thanh dao găm đâm một người, người này không ai khác chính là Tống Ngạn.

Nàng vừa lo lắng bật dậy đã bắt gặp hắn đang nằm ngủ ở bên cạnh khiến nàng vô cùng lo lắng, phải chăng trước đây nàng từng đâm hắn thật?

Nàng nghĩ mãi không thông, trước đây khi hai người bên cạnh nhau hắn chưa bao giờ để nàng trong thấy ngực của mình, giống như là đang có điều gì đó che giấu, nếu nàng muốn biết thì nhất định phải xem xem hắn có vết sẹo nào hay không.

Sự tĩnh lặng đến xa lạ của hắn khiến nàng không còn cách nào để im lặng.

Nàng thận trọng quan sát sắc mặt hắn, chỉ cần có động tĩnh hắn sẽ manh động.

Nàng chỉ cởi bỏ một phần áo của hắn, để lộ ra ngực trái, không khác gì mấy so với tưởng tượng của nàng, hắn có một vết sẹo rất sâu.

Nàng vừa nhìn thấy vết sẹo đã thất thần đến không nói nên lời, trước đây nàng từng đâm hắn hay sao?

Trong giấc mơ, nàng mơ thấy hắn bị đâm vào giữa ngực, máu chảy đầm đìa, nhưng hắn nhất quyết giữ chặt tay nàng không buông.

Nàng vừa dời mắt hắn đã thức giấc, đột ngột bắt lấy bàn tay nàng, nói:

“Nàng định làm gì?”

Nàng chỉ phớt lờ không nói gì cả, cho dù là giải bày tâm tư của nàng thì sao, tất cả đều là vô nghĩa.

Nàng hiểu được cái gì đúng điều gì sai, nhưng ở bên cạnh hần lúc này, nàng bỗng dưng bị lu mờ đi rất nhiều. Ánh mắt sắc lẹm của hần không dời khỏi nàng. Nhưng nàng thì tuyệt nhiên không chú ý tới câu hỏi của hần, chỉ đứng lên bước xuống khỏi giường.

Khoảng cách tưởng chừng như gần vài bước nhưng thật ra, lúc nàng ngoảnh đầu nhìn hần cũng là lúc nàng nhận ra có một bức tường nào đó chia cắt hần và nàng. Bức tường ấy chui không thủng, đập không vỡ, vừa cao vừa dày, không cách nào vượt qua được.

Phải chăng đó chỉ là một bức tường hay chính là sự ngăn bước mà chính nàng tạo ra.

Hần vẫn vậy, lạnh lùng tàn nhẫn, nghiêm túc đến cứng nhắc. Tổ chất sẵn có cũng đủ làm nàng bị bức ép đến khốn cùng.

Hần kéo tay nàng ngồi xuống long sán (11), đôi mắt kiên nghị nhìn nàng, xoay người nàng lại tựa cằm lên hõm vai nàng.

Nàng gầy, vai cũng gầy, cả cơ thể không được bao nhiêu thịt cả, ôm không cũng không ấm áp, không mềm mại. Nhưng mà không hiểu vì lý do gì, nàng lại khiến hần không thể rời xa như vậy?

(11)Long sán: giường nghỉ nhỏ hơn so với giường ngủ, có ngăn tủ đựng sách, Tứ thơ ngũ kinh.

Nàng bỗng bị ánh mắt kia uy hiếp không nói nên lời. Cổ tay nàng bị hần níu lại, không cho nàng cơ hội chạy trốn. Đã rất muộn, nhưng nàng dường như không thể hiểu nổi tại sao nàng lại ở đây.

Không gian yên lặng, tán hoè phát phơ trước cửa sổ, nàng bỗng thấy lòng mình lẻ loi, mặc cho hần vẫn chưa bao giờ bỏ rơi nàng cả.

Tiếng thở nhẹ của hần vẫn quấn quanh bên tai, giữa nàng luôn tồn tại sự xa lánh, khiến cho trái tim nàng luôn cảm thấy đơn côi.

“Chỉ cần nàng luôn ở bên trẫm, trẫm nhất nhất sẽ trân quý nàng. Trái lại... Tình yêu của trẫm có thể nâng nàng lên cao hơn vạn người, cũng có thể chôn sâu nàng xuống tận địa ngục.”

Câu nói đó, nàng thật sự rất sợ hãi, ngày nào đó nàng thật sự không thể kiên trì, có lẽ, hần sẽ dùng uy quyền của hần giết chết nàng. Nàng thấy hoàn cảnh này tựa như một trò đùa khó chơi.

Thắm sâu trong lòng hần luôn cần nàng, chỉ có nàng mới có thể giúp hần sưởi ấm được trái tim lạnh giá từ lâu, giúp hần có thể vừa dấy từ bùn lầy tham vọng và quyền lực.

Không ai đoạt ngôi, chỉ là chưa đoạt chứ không phải là không bao giờ đoạt.

Hần phải thực hiện sứ mệnh duy trì dòng tộc họ Tống.

Nàng không hiểu được lòng hần, không hiểu lý do tại sao hần lại tàn nhẫn và nghiêm khắc đến vậy, nhưng nàng thấy được, trong mắt hần nàng không phải vô hình, hần vẫn luôn dõi theo nàng, phải chăng nàng đã...

“Phải chăng đã rất lâu thiếp không từ bỏ được quá khứ, không từ bỏ gánh nặng trong lòng hay không?”

Hần ngạc nhiên, xoay người nàng ngồi đối diện:

“Không phải là từ bỏ gánh nặng, mà là sống cùng gánh nặng.”

Nàng nhìn hần khó hiểu:

“Sống cùng?”

“Đúng vậy, sống cùng gánh nặng, sống cùng đau khổ. Sau này, nàng sẽ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn mà có lẽ qua tất cả những điều này nàng sẽ bị thương, mà quan trọng hơn cả chính là trẫm không thể giúp nàng. Cho nên, chỉ có nàng mới có thể tự cứu mình.”

Nàng nhìn hần, đáy mắt toát lên một tia hoang mang. Chẳng phải hần không cho phép ai làm thương tổn nàng, khiến cho nàng sống như một con người không biết nói, bị xa lánh đến ghê người.

Nàng tự hỏi vì sao hần lúc này lại dạn dỏ nàng như thế.

Nàng chưa kịp hỏi hắn đã nằm xuống ngủ mất. Để lại nơi nàng một nghi vấn lớn. Cả một đêm nàng không ngủ được, trần trọc thức suốt một đêm dài. Ngược nhìn người khiến tim nàng nhói đau kia, chỉ một ánh nhìn của hắn cũng đủ khiến nàng chua xót xốn xang. Nàng thừa nhận, không biết từ lúc nào trong tim đã có hình bóng hắn, chỉ vì sự dối trá mà nàng cho là hắn là nguồn gốc đã dày vò nàng đến tận bây giờ.

Ngày lại ngày, mùa thu tan, mùa đông đến, tiết trời giá buốt không ngừng thổi gió lạnh từng cơn, khiến cho lòng người đã lạnh lại càng lạnh thêm.

Hắn thấy nàng buồn chán liền im lặng đưa nàng xuất cung vài ngày.

Đi khỏi cung cấm ngọt ngào phần nào giúp nàng quên đi sầu muộn.

Hắn đưa nàng đến Hàn Châu, nơi khí hậu ấm hơn một chút.

Có lẽ, quan niệm nho giáo đã nói đúng, là nam tử, vướng vào tình ái thì không thiết làm việc lớn nữa.

Hắn bỏ bê triều chính vì chỉ muốn dành thời gian cho nàng, một điều rất khiến quần thần không ưa nàng.

Hắn đưa nàng đi nhiều nơi, xem rất nhiều vở kịch, nhưng nhớ rất kỹ sự kiện ở vở kịch nhà hát Thịnh An. Vở kịch hôm đó diễn ra vào buổi chiều, nàng cùng hắn bồi ở hàng ghế đầu tiên. Trong vở kịch có nương tử làm đào chính, tuy nàng ta trang điểm rất đậm nhưng những đường nét khuôn mặt thì không thể không nói là hoàn mỹ.

Nương tử đó hát hay múa đẹp, nhưng hình như Tống Ngạn ngay cả một lần nhìn lên sân khấu cũng không có, duy chỉ có nàng vẫn hay quan sát nương tử kia, nàng ấy vẫn luôn nhìn Tống Ngạn. Nàng lại chợt nghĩ, có lẽ nương tử kia mê mẩn hắn mất rồi.

Vở kịch kể về thân phận của một nữ tử (do nương tử kia đóng chính) phải gán thân mình vào lầu xanh vì bị tình quân (12) lừa gạt.

(12): Tình quân là người tình theo cách gọi ngày xưa, “quân” ý nói một cách tôn trọng và yêu mến.

Ở đây nữ tử gặp được một nam nhan hào sảng, chàng không tiếc bỏ mấy trăm lạng để chuộc nữ tử ra khỏi lầu xanh. Họ sống hạnh phúc với, cho tới một ngày, sự xuất hiện của kẻ thứ ba khiến cho nữ tử lòng đau khôn tả. Thiếp của chàng là một tiểu thư khuê môn được tôn trọng, còn xuất thân từ lầu xanh của nữ tử thật sự không bì được.

Có một đoạn hát nữ tử kia bước xuống khỏi sân khấu và hát khúc tử thân, nàng đứng trước mặt Tống Ngạn, giống như hát khúc này chỉ dành cho hắn mà thôi.

Trong lòng Vương Uyển bỗng có chút lay chuyển.

Đối với nữ tử trước mặt hắn cứ nhiên không quan tâm, lại nhận ra có sự nguy hiểm liền đứng phắt dậy, nắm cổ tay nàng lôi đi.

Nữ tử kia thấy hắn đứng lên đi khỏi đó mà trong lòng tức tối dậm chân xuống mặt nền. Vương Uyển bị hành động kia làm cho hết hồn không nói được một lời bài mà cầm cúi chạy theo sau hắn.

Về tới khách điểm, hắn nói:

“Nàng chỉ được ngồi ở đây, không được đi đâu cả.”

Nàng vâng lời hắn ngồi yên trong phòng, chỉ một lúc lâu sau, nàng đã nghe tiếng kim loại va chạm vào nhau, âm thanh hỗn loạn. Nhớ lời hắn, nàng không đi đâu cả.

Nhưng cửa sổ đột ngột bật mở, không ai khác ngoài Trác Nhiên, hắn nhìn nàng đôi mắt nổi nhớ nhung, nói:

“Muội mau đi với ta, trở về phương Bắc khôi phục Mông Cổ.”

12. Chương 12: Đa Tình

Hắn không chỉ kéo nàng đi, hơn thế còn nói:

“Không phải phản kháng, bây giờ muội chưa nhớ, không sao, trở về phương Bắc, chắc chắn muội sẽ nhớ ra.”

Nàng giằng tay hắn ra, nói:

“Trác Nhiên, ta không thể hiểu nổi. Quên đi những gì, cuộc đông của ta là đây, dù như thế nào ta vẫn sẽ không tính toán. Những mong người rời khỏi.”

Bị cậu nói lạnh nhạt của nàng bủa vây, Trác Nhiên hắn như không thể kiên nhẫn, kéo tay nàng đi ra ngoài, vừa dứt khoát lại có chút khấn trương.

Nàng bị hắn kéo đi không cách nào thoát ra mới hét:

“Bệ hạ, cứu ta.”

Không phải là nàng chịu thua hắn, nhưng nàng nhận ra lúc này chỉ có Tống Ngạn mới có thể cứu nàng.

Trong phút chốc nàng trở về vòng tay của Tống Ngạn. Hắn quay sang hướng khác để tẩu thoát.

Nếu như một mình hắn thì hắn sẽ đấu lại Trác Nhiên, nhưng có nàng, hắn không còn cách nào khác chính là rời đi.

Nàng bị hắn kéo đi, bên ngoài mưa phùn lất phất, không gian trở nên trầm lắng hẳn, hắn vội vã quay lại nhìn nàng, nói:

“Chạy nhanh lên.”

Trác Nhiên vừa dẫn theo một toán người đuổi theo, rất may mắn là Lâm Dịch Xuyên đến kịp, ngăn chặn từ ngay giữa đường.

Nhưng người phía Trác Nhiên quá đông, thế lực hai bên tương đương nhau.

Nàng nhìn thấy ánh mắt của Trác Nhiên nhìn nàng. Ánh mắt đó nhìn nàng ẩn chứa bao tình cảm.

Nàng thật sự đã quên đi điều gì đó hay sao? Có phải nàng vẫn nên nghe theo lời của Trác Nhiên mà quay về phương Bắc.

Nàng vừa dời mắt khỏi chỗ Trác Nhiên, cuối mắt nhìn xuống đôi giày dưới chân, tự hỏi từ khi nào nàng lại trở nên sợ hãi như vậy, lúc nào cũng không dám hỏi, không dám nói, không dám làm mọi thứ, nàng nên trở về Phương Bắc, để xem trong ký ức của nàng thật là có tồn tại những thứ mà Trác Nhiên nói hay không?

Nàng còn chưa kịp nghĩ hết thì cổ tay đã bị bóp chặt, ngược lên đã bắt gặp ánh mắt của hắn sắc lạnh, gần từng chữ một:

“Nàng dám nghĩ đến chuyện này?”

Cho dù nàng cố gắng vượt qua nỗi sợ đối với hắn, nhưng mỗi lần muốn mở miệng nói ra liền bị hắn khống chế.

Hắn đọc được hết thấy suy nghĩ của nàng. Duy chỉ việc nàng muốn trở về Phương Bắc hắn nhất định không thể đồng ý.

Nàng không chỉ nhìn thấy mũi tên từ phía đối diện bắn về chỗ hắn, hoảng hốt chạy đi chặn ngang chỗ mũi tên bay tới, đỡ cho hắn.

Mũi tên cắm vào người, giống như trăm ngàn mũi tên đâm xuyên lục phủ ngũ tạng, hơn thế, hắn mắng nàng ngu ngốc. Câu nói đó khiến nàng như rơi xuống mấy tầng địa ngục. Nàng không mong hắn cảm tạ nàng chỉ là tự do của nàng nàng muốn làm gì cũng không được hay sao? Mũi tên đó vốn không đau, đau chính là ánh mắt của hắn nhìn nàng vô tình vô nghĩa. Nàng nhắm mắt không dám nhìn thêm giây phút nào nữa.

Hắn mắng nàng chính là coi nàng là mạng sống của hắn, muốn bảo vệ hắn trước tiên nàng bên bảo vệ bản thân mình trước đã.

Nàng ngã xuống, nhẹ như làn gió, nặng tựa gang sơn.

Anh hùng sao có thể qua ải mỹ nhân?

Hắn ôm lấy nàng, vội cho người đưa nàng về khách điểm tìm đại phu, hắn không tin nàng dám rời xa hắn, hắn không cho phép.

Nàng mơ. Trong mơ nàng nhìn thấy bản thân chính là A Tịch, còn Lâm Nhị chính là Tống Ngạn.

Hai người cuối cùng cũng thoát khỏi hang động đá đỏ. Nhưng vết thương của nàng ngày một tồi tệ hơn. Hắn thấy nàng kiệt sức nên không cho nàng đi bộ mà để hắn cõng. Vai hắn rộng, lưng hắn ấm áp, khiến cho nàng muốn ở bên mãi không thôi. Chỉ im lặng cũng mang lại cho nàng sự bình yên. Nàng ngủ thiếp đi trên lưng hắn.

Hắn đưa nàng về, đem đặt xuống giường của nàng, mở ngăn kéo tủ lấy ra một lọ thuốc trị thương ngoài. Nhưng vết thương của nàng bị nặng, hắn lại không biết tìm đại phu ở đâu, hắn lại không biết y thuật, rất may là có Lâm Ca biết y thuật. Hắn ta làm việc nhanh chóng. Việc nàng bị sốt cũng nhanh chóng giảm đi.

Nửa đêm, Lâm Nhị vẫn thức trông A Tịch.

Ánh trăng như hiểu được lòng ai đó, thức cùng ai đó trông nàng.

Lâm Ca từ bên ngoài đi vào trên tay cầm theo một chú chim bồ câu. Hắn lấy bức thư dưới chân nó mở ra, nói:

“Người từ kinh thành gửi thư tới mười vạn binh đã được viên trợ tới đây. Hung Noi đang lăm le chiếm đoạt lãnh thổ Mông Cổ.”

Lâm Nhị gật đầu, quay sang nhìn A Tịch, trong lòng chua xót vô cùng, hắn thật sự không thể giấu nàng nữa rồi.

Ngày hôm sau, nàng thức giấc, vết thương ở tay không còn quá đau đớn nữa. Bỗng nhận ra người nằm ngủ úp mặt xuống giường, người đó không ai khác là Lâm Nhị.

Nàng liền nở nụ cười nhẹ, đôi mắt trong vắt ngáy thơ cảm nhận cảm giác hạnh phúc trong trái tim. Nàng chợt nghĩ nếu như cứ mãi như thế thì hay biết mấy.

Sau đó mất ngày nàng phát hiện được những kì lạ của Lâm Nhị và Lâm Ca, nàng có ý định hỏi nhưng lại không dám.

Thế nhưng một ngày, nàng nhận thức được một mối nguy hiểm đang rình rập gần đây.

Nàng vừa đến tìm Lâm Nhị đặc bắt gặp hắn mặc giáo phục, hoảng hốt hỏi:

“Lâm Nhị, huynh định làm gì?”

Nhưng hắn nhìn nàng chan chứa nỗi khổ, đáp:

“Ta chỉ có việc đi một khoảng thời gian, mọi chờ ta về, được không?”

Nàng thật không hiểu nổi hắn rốt cuộc là đang làm những gì.

Hắn cúi xuống đặt môi lên vầng trán nàng, nói:

“Tin tưởng ta. Được chứ?”

Hắn cởi áo choàng mặc vào cho nàng.

Hắn lại nói:

“Ta chỉ nghĩ tới mình mệt mỏi mà thôi...”

Nàng bỗng thấy đầu xoay chuyển, nhắm mắt yên tâm gật đầu.

— — — — — Thực tại — — — — —

Bản thân nàng chân tay đau ê ẩm, mất một lúc lâu nàng mới nhớ ra mình đã đỡ một mũi tên cho hấn, nàng cong nhớ câu nói khi nàng còn nhận thức được.

Hấn đã nói: “Ngu ngốc.”

Nàng mở mắt nhìn xung quanh, đứng giữa quá khứ và hiện tại nàng thật tâm không thể nào phân biệt được. Nhưng mà giây phút này đây nàng chỉ muốn thoát khỏi cái bóng trong giấc mơ, trong mơ nàng nhận ra người đó, thế nhưng khi tỉnh lại nàng không còn nhớ gì nữa, đây là một trò đùa của định mệnh, có chăng những gì trong quá khứ nàng chính là đã quên đi?

Nàng quên mất vết thương mà ngồi dậy, đột ngột miệng vết thương bị động, máu từ sớm đã ứa ra.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân khấn trương, cánh cửa mở toang, bóng dáng cao đập vào mắt nàng cùng ánh mắt thâm sâu đến khó hiểu.

Dù nhớ đến câu nói của hấn khiến nàng vô cùng đau xót, nhưng mỗi khi trông thấy hấn liền khiến tâm tình nàng trở nên xáo trộn.

Hấn vừa đi vào, tay trái như một thói quen giơ tay phải gấp vạt áo tay trái, cử chỉ rất nhẹ nhưng vô cùng thanh cao.

Hấn ngồi xuống cạnh nàng, hỏi:

“Có phải là nàng rất muốn chết hay không?”

Nàng phủ định, liên tục lắc đầu.

Hấn vừa nhìn vết thương của nàng vừa nhăn mày:

“Thật ra là nàng không có đau, cử động đến vết thương chảy máu đến thế này.”

Hấn vừa nói đôi tay vừa không ngừng ấn vào vết thương khiến máu chảy ra càng đầm đìa, sức lực đó mấy phần chính là sự tức giận. Hấn thật sự vô cùng tức giận, nàng không tự bảo vệ mình thì thôi, lại khiến bản thân bị thương như thế này, hấn tuyệt không thể chấp nhận được.

Bên ngoài, cánh hoa khẽ rơi xuống đất không tiếng động. Gió lạnh thổi qua khiến nàng hắt hơi một tiếng.

Thời gian nhanh như con thoi chạy qua những tán cây xanh lá, trải qua cơn nắng mờ màng của ngày hè. Mặt trời mọc lặn, bao nhiêu dâu bể cõi đời khiến cho lòng người ngày càng nhạy cảm hơn.

Những chuyện mà nàng hoài nghi cũng không xuất hiện nữa.

Hấn cũng không quan tâm tới nàng như trước, nàng cho là vậy vì đã rất lâu hấn không chút quan tâm gì cả.

Vĩ Nương kể với nàng nghe nói những phi tử khác tranh thủ lúc hấn lạnh nhạt mà hối lộ thượng cung, những mong được xếp vào lịch thị tẩm.

Đúng là nàng không biết, mấy ngày này hậu cung đình đám việc Hồi phi dám tự ý tiếp cận bệ hạ. Hoàng thượng cho là hành động mạo phạm, phạt Phi Yến chịu ba mươi trượng. Phi Yến cũng sống dở chết dở mấy ngày.

Hấn không cấm phi tử tới Hoàng Lạc điện, thế nhưng người có thể tiếp cận hấn thì chưa từng. Cũng như việc để nữ tử đến Viên điện ỷ nghi.

Hoàng Lạc điện...

Ưu quý tần quỳ xuống nền hành đại lễ, tôn ti nói:

“Hồi Bệ hạ, thần thiếp gần đây đặc học được một phương thuốc bổ dùng vực tăng cường sức khỏe, đem kính cho bệ hạ.”

Hấn nhìn nàng ta, nói:

“Đề đó. Nghe nói, Ưu quý tần biết đàn, vậy thì đàn cho trẫm nghe.”

Trên tường treo toàn những bức tranh của Vương Uyển, xung quanh hẳn, không nơi nào là không có Vương Uyển.

Hắn là không phải hẳn muốn nghe đàn, chỉ là muốn tìm một thứ gì đó có thể làm loãng đi những bức tranh của Vương Uyển mà thôi.

Tiếng đàn réo rít nghe rất êm tai, nhưng tâm trí hẳn thật sự không thể chú tâm vào điều này được.

Nhưng hành động của Ưu quý tần thật sự là quá sốc nổi khi ngưng đàn, đứng lên đi về phía hẳn, ngồi xuống rồi nói:

“Bệ hạ. Người thật sự không lay chuyển hay sao?”

Đôi bàn tay nuột nà không biết lấy đâu ra dũng khí nắm lấy vạt áo hẳn, đôi tay không yên phận tìm mọi cách quyến rũ hẳn cho bằng được.

Không phải là hẳn không có cảm giác gì, mà người trong lòng hẳn, chỉ có một.

Nhất quyết nắm lấy cổ tay hẳn, hát ra, nói:

“Người dám?”

Nàng ta ngược lên, trong đôi mắt ẩn hiện đau đớn:

“Bệ hạ, người thật sự không quan tâm?”

Những lời nói của ả ngay lúc này nhanh chóng trở thành sự lỗ bịch cùng ấu trĩ.

Vương Uyển bước tới cửa cung Hoàng Lạc điện, theo thói quen không cho người báo mà đi hẳn vào.

Nàng không ngờ lại bắt gặp ngay lúc này đây, hình ảnh trước mặt thật khiến con người ta suy nghĩ. Ưu quý tần vừa quỳ trên người hoàng thượng.

Nàng bị hình ảnh đó làm cho sốc đến không ngờ, tới mức đứng một hồi lâu nàng vẫn không thể nói được nên lời.

Dường như nhận ra sự có mặt của nàng, Ưu quý tần liền rời khỏi người hẳn, tuy y phục rất không gọn gàng, hẳn lại không có chút gì là giật mình, càng khiến cho nàng ngày càng lo sợ.

Nàng vừa định quay đi đã nghe thấy tiếng gọi:

“Tiểu Hoà Tử, vào đây.”

Ưu quý tần kia nhìn nàng lại khiến này có cả giác giống như có chút uy hiếp.

Hắn để Ưu quý tần ra ngoài, vừa rồi thật sự rất tốt, tất cả là nhờ có sự xuất hiện của nàng mới giúp hẳn thoải mái hơn một chút.

Nàng vừa bước vào đã bị hẳn kéo nằm xuống ghế dài.

Tất cả ánh mắt của hẳn dường lộ tả được hết tâm tư của hẳn.

Đâu phải nàng không hiểu, hẳn rốt cuộc vẫn là muốn làm gì.

Nàng vẫn còn tức giận chuyện khi nãy, âm ỉ nói:

“Người vì sao không giữ Ưu quý tần đi, ta ở lại làm gì cơ chứ?”

Hắn bị câu nói của nàng làm cho tức chết, mới thét:

“Nói thứ quỷ gì?”

Nàng bị hẳn quát tức đến đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi:

“Lợi dụng! Bỉ ổi.”

Hắn từ yêu chiều trở nên tức giận mà nắm chặt lấy cổ tay nàng như vỡ vụn. Hạ cánh môi xuống cắn môi nàng một cái thật mạnh, đến khi nhận thấy mùi máu tanh.

Nàng không ngờ hấn lại làm như vậy khiến nàng bốc đồng mà chống trả. Thế nhưng mọi sự công kích đều vô ích.

Hấn có thể tự đi làm gì thì làm, trái lại nói nàng cái này không được, cái kia không được, làm sao nàng có thể chấp nhận đây?

Môi hấn rời đi, để lại trên má nàng một vết máu, nói:

“Ghen cái gì?”

Nàng ngẩng cao đầu, nói:

“Ta không có ghen. Người là hoàng đế, những gì người làm có gì sai?”

Rõ ràng câu nói của nàng vô cùng nặng nề, không những mĩa mai hấn tính tình để vương mà còn nói hấn tùy hứng, thật là đáng trách.

Vừa rồi nữ tử kia khiêu khích hấn, hấn thật sự chính là muốn tìm nàng giải tỏa, nàng cũng thật hiểu chuyện, tới ngay lúc hấn cần. Thế nhưng lại là những câu nói xằng bậy.

Đôi bàn tay ngang nhiên kéo toạt vạt áo nàng ra, trực tiếp nói:

“Nếu đã vậy, ta không từ chối.”

Nàng chợt hiểu được mục đích của hấn, vội vã lùi đi, vừa lùi được một chút hấn đã tinh ý kéo nàng trở lại.

Hấn trút hết tâm tư lên người nàng, tàn nhẫn đối xử với nàng còn không bằng một nô lệ, dù cho nàng khóc lóc cầu xin.

Y phục nhàu nát trên tấm thảm. Cơ thể nàng không nơi nào không chi chít những vết xanh tím, eo đau mỗi rả rời.

Hấn dùng bàn tay to lớn trói chặt nàng nằm yên bên cạnh. Nàng nằm ở đó, mắt sưng đỏ, nhìn quang cảnh kia, nhìn người bên cạnh không khỏi tủi thẹn.

Nành thà rằng giống như những phi tử ngoài kia bị hấn cự tuyệt còn hơn là không thể trốn thoát khỏi hấn.

Nàng bị ám ảnh bởi hình bóng của tiểu bảo bối trong tưởng tượng, nó không ngừng than khóc mắng nàng là người mẹ tồi, không thể bảo vệ cho con mình, nàng cũng tự trách mình không đủ tư cách làm mẹ khiến cho ông trời cướp tiểu bảo bối khỏi cuộc đời nàng.

Khoảng thời gian sau, hấn ban hôn cho Lâm tướng quân cùng đại tiểu thư nhà Thái phó Dương Duy.

Ngày thành hôn của Lâm tướng quân người đến rất đông.

Tối hôm đó, Tử Luân ôm bình rượu đi đến Ngũ Lâu một mình giải sầu. Cứ cho là duyên phận đi, vẫn nên thử đổ lỗi một lần. Đáng trách vì Tử Luân là nữ tử, Lâm Dịch Xuyên lại là trọng thần triều đình, thật là khó tránh chia ly.

Nhưng tình cảm thanh mai trúc mã của những ngày thơ ấu của Lâm Dịch Xuyên và Tử Luân có chăng cũng chỉ là một vệt ố vàng trong cuộc đời dài đằng đẳng của Lâm Dịch Xuyên.

Vương Uyển còn nhớ như in những gì đã trải qua trong những năm này, chỉ toàn là khổ đau.

Hấn ra khỏi cung sau đó mấy ngày, cũng nghe nói là hấn đi sẽ rất lâu.

Sau khoảng thời gian dài, hấn đã trở về. Trên đường về mua được một loài cây quý giá, có giá rất đắt từ Lương Cương đem tới.

Vừa trở về đã vội mang chậu cây tới Nhật Lệ cung.

Hôm nay nàng rất khác, hấn vừa bước vào nàng đã ôm lấy thất lưng hấn, gương đôi mắt đáng yêu động lòng người nhìn hấn. Mặc dù thấy rất lạ nhưng hấn tuyệt nhiên không đề phòng, vừa quay người đặt chậu cây xuống bàn đã nhận thấy dao găm sáng loáng, hấn đã kịp tránh đi nhưng dao găm đã vừa xoẹt qua cánh tay, cắt rách long bào, máu ứa ra màu đỏ nổi bật.

Hắn tức giận bắt lấy tay nàng, gần từng chữ:

“Nàng...ám...sát...ta?”

Hắn vươn tay bóp cổ nàng, đem nàng lên ngày một cao hơn so với mặt đất, trong mắt sáng lên tia tà ác.

“Ai? Ai là người ép nàng làm chuyện này?”

Nàng hít thở không đều, cười hời hợt:

“Tổng Ngạn, người quên rồi sao?”

Hắn giật mình.

Hai năm trước, lúc nàng biết được hắn là Tổng Ngạn, nàng đã hỏi hắn một câu: “Tổng Ngạn, người quên rồi sao?”

Nàng đã hỏi câu đó, nước mắt không tiếng rơi xuống.

Giây phút này, nàng lặp lại câu ấy một lần nữa, khoét sau trăm ngàn vết thương trong tim hắn.

Hắn buông tay.

Nàng nhớ lại trong quá khứ, nàng phát hiện hắn chính là Tổng Ngạn, đó như vết đao trí mạng như đoạt đi sinh mạng của nàng. Hắn không hiểu được nàng bị hắn lừa dối khó chịu đến mức nào.

Nàng đã vờ như không biết chuyện gì, chờ hắn trở về. Trong một đêm không trăng, nàng cũng giống như hôm nay, đâm hắn một nhát.

Hắn không tránh được.

Hắn nhìn nàng, đôi mắt thăm sâu, hỏi nàng một câu:

“Trước nay, muội đã từng nghĩ tới việc sẽ lấy ta chưa?”

Nàng đáp: “Không có.”

Nàng đã khóc, khóc rất nhiều, nhưng trước mặt hắn lúc này nàng bỗng dưng trở thành kẻ lạnh lùng vô cùng.

“Lâm Nhị của ta mất rồi. Tổng Ngạn, ta hận ngươi.”

Tình yêu của nàng trước nay chưa hề có bắt đầu, cho nên nàng không thể trách hắn.

Nàng chỉ có thể đối với hắn chính là kẻ thù và người báo thù.

Hắn không biết được giang sơn kia, thật ra chính là máu thịt của nàng, là ký ức của nàng.

Nàng quay sang nhìn hắn, chuyện cũ vẫn là chuyện cũ, nàng tha thiết hỏi hắn một câu:

“Nếu có cơ hội lựa chọn, huynh sẽ chọn giang sơn hay ta?”

Hắn đã nói:

“Giang sơn.”

Hắn thật sự đã không còn nữa.

Nàng rời khỏi đó, chạy ra sông Ngưu Tinh. Không có trăng, mặt nước đen ngòm, xung quanh cây cỏ rì rào.

Nàng không sống nữa, đã rất tin tưởng hắn, nàng không còn ai trên đời này nữa, không muốn bị lừa gạt.

Ngay lúc nàng tin hắn, hắn lại khiến nàng từ trên cao rơi xuống, nàng trở thành hôm nay, chính là do hắn.

Nàng từng bước từng bước gieo thân xuống dòng sông.

Làm nước lạnh thấm vào y phục, nàng những mong quên đi tất cả, không cần sống.

“Ta từng mơ một giấc mơ, huynh đã nói, chúng ta sẽ cùng buôn lụa suốt dọc nam bắc. Có điều, lời nói vẫn chỉ là lời nói, ta cứ tưởng đó không phải là giấc mơ. Hóa ra hơn thế, nó còn là một lời nói dối đau thương.”

“Giữa nàng và giang sơn, hắn đã chọn giang sơn.”

Nhật lệ cung...

Không khí trở nên căng thẳng, hắn đơn giản là im lặng rất lâu, mặc kệ ánh nhìn của nàng, hắn cứ nhiên thẳng tay kéo nàng đứng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng, hoài nghi nói:

“A Tịch.”

Nàng không chớp mắt, cứ như cái tên đó chính là của nàng.

Hắn gật gật đầu, phớt lờ tất cả, nói:

“Mau đi lấy bằng thuốc lại đây.”

Nàng thật không thể hiểu nổi rốt cuộc hắn đang muốn làm gì, nàng phạm tội, vì sao lại không nói gì cả.

Hắn im lặng, thấy nàng hồi lâu không chịu đi liền đứng lên, nói:

“Chuyên hôm nay, nàng không được nói với ai khác!”

Hắn rời đi.

Để lại nơi nàng vô số cảm phẫn.

Vì sao hắn không xử tội nàng?

Mấy năm qua, người mà nàng xem như một tướng công của mình lại chính là kẻ thù giết chết cha mẹ nàng.

Định mệnh trở trêu.

Năm đó, Tống Ngạn không chết, vết dao kia đã để lại trên ngực hắn một vết sẹo rất lớn.

Còn nàng, đã tự kết liễu bản thân, thế mà dòng nước Ngu Tình kia không biết có bao nhiêu phép màu, nàng đã sống lại.

Trước tình cảnh như vậy, nàng nên làm gì đây?

13. Chương 13: Chiếc Lá Xanh

Cuối cùng, sau một khoảng thời gian điều tra, vụ án thẩm sát cha mẹ của Vương Uyển cũng có một lời hồi đáp. Câu trả lời chỉ đơn giản là do một đám thổ phỉ ở đó đến cướp rồi giết người, nàng thật sự không thể tin được.

Nàng đã nhớ lại tất cả, cũng nhớ lại thân phận lúc trước của mình, nhớ về Lan Đồ, Trác Nhiên.

Nàng vẫn giữ thói quen đứng trước cửa sổ một lát trước khi ngủ, có lẽ nàng đang trong chờ điều gì đó.

Rất lâu sau, thứ mà nàng trông chờ đã xuất hiện. Trác Nhiên là người mà nàng muốn tìm gặp nhất nhưng không biết hắn ở đâu, chỉ nhớ hắn mỗi lần tới chỗ nàng hắn thường đứng trên cây. Lần này, hắn vẫn đứng trên cây, khoanh tay trước ngực nhìn về phía, đôi mắt đen nhìn nàng với vết u ám khó hiểu.

Nàng cất giọng:

“Ta đã chờ huynh rất lâu.”

Hắn im lặng một hồi mới nói:

“Cuối cùng muội cũng nhớ ra tất cả.”

“Đúng vậy, thời gian qua ta thật là đã quên đi hết mọi thứ. Nhưng kể từ bây giờ, ta sẽ không giống như trước đây nữa.”

Nàng nói với ánh mắt kiên quyết nhìn Trác Nhiên.

Thời gian cứ ngỡ như he xoá nhòa tất cả, Tống Ngạn không tin nàng chính là A Tịch. Bởi lẽ năm đó Lâm Dịch Xuyên đã nói A Tịch chết đi, không thể sống.

Ngày hôm nay, nàng trở lại với một thân phận, rùng bước đi vào tim hắn. Có lúc hắn ngỡ nàng chính là A Tịch.

Hắn dùng vải sạch băng lại vết thương trên tay. Quả nhiên, đã giấu kín như vậy vẫn có kẻ tố giác nàng mạo phạm hắn, khiến hắn bị thương bằng hung khí sắc nhọn.

Tất cả mọi thứ diễn ra âm thầm...

Ngày hôm sau, nàng thức dậy rất sớm thế nhưng tâm trí lại không tỉnh táo một chút nào. Thế nhưng mới sáng hắn đã cho triệu kiến nàng tới Hoàng Lạc cung.

Nàng tất nhiên là không thể không đi, thế nhưng đến nơi hắn vẫn chưa thức dậy, nghe nói hắn đã dặn đo thái giám từ tối hôm qua rằng sáng nay sẽ triệu nàng, cho nên mới có chuyện hắn chưa thức dậy đã cho triệu nàng tới.

Nàng bước vào trong, trên giường hắn vẫn đang ngủ, trên tay miếng vải băng thấm máu đã khô. Nàng nhìn thấy bông đau lòng khôn tả. Nàng rốt cuộc có nên hay không?

Trong lòng không biết bao nhiêu ý niệm.

Đột nhiên hắn mở mắt khiến nàng giật mình lùi ra sau mấy bước liền.

Hắn ngồi dậy, đập chăn qua một bên, đang vẻ ngái ngủ tổng rất đáng yêu.

Phải chờ hắn hoàn thành thủ tục buổi sáng lại khiến nàng cảm thấy buồn ngủ hơn.

Hắn đột ngột từ Loa phòng đi ra, đáng nhẽ lúc này đã mặc hoàng bào từ sớm, thứ như lúc này vẫn chưa mặc, thật khiến nàng thấy thêm khó hiểu, hắn gọi nàng:

“Tiểu Hoà Tử.”

Nàng đi về phía hắn, cùng lúc hắn đưa cho nàng một phần y phục còn lại, nói:

“Trẫm muốn nàng hầu trẫm thay y phục.”

Nàng bất giác theo phản xạ nhận lấy phần y phục kia, không biết phải làm như thứ nào.

Từ bên ngoài ánh sáng chiếu sáng khắp Hoàng Lạc cung, màu sắc ảm áp như đàn cổ vực dậy điều gì đó.

Hắn biết nàng đã nhớ lại, nhưng tim vẫn muốn nhốt nàng trong lồng sắt mà mình tạo ra để nàng không cách nào rời xa hắn.

Nàng khoác từng lớp áo lên người hắn, người hắn còn cao hơn nàng hắn ba cái đầu, khiến cho việc nàng giúp hắn mặc y phục rất khó khăn. Nàng hì hục với ống tay vào tay hắn mà hắn không thèm cuống người xuống khiến nàng cứ như là đang ôm hắn luôn vậy.

Nàng vừa ngẩng đầu đã bất gặp ánh mắt đắm chiều của hắn nhìn mình không chớp mắt khiến nàng có chút bất tiện.

Nhưng đối diện với sự chân thật trong đáy mắt của hắn khiến tim nàng rung động mấy hồi.

Nhận ra bản thân mình đã đi quá xa khiến nàng lo mà quay bước. Hắn vội cản nàng lại, bàn tay ôm lấy eo nàng, ôm nàng từ phía sau, dựa cằm lên vai nàng.

“Có thể cho qua quá khứ để ở bên ta, được không?”

Giọng nói kề sát bên tai cơ hồ có thể nghe được từng hơi thở, phân biệt lúc hắn trầm giọng hay cao giọng. Nàng không đáp lại một lời nào, tâm khảm nhẹ lay động.

Không có những thứ vĩnh cửu, đến bây giờ nàng mới hiểu được điều đó. Tất cả mọi thứ trên đời này đều rất mong manh, không giống như trong tưởng tượng của ta.

Yêu hay không có quan trọng hay không?

Hắn lúc này rất chân thật, nhưng sao trong mắt nàng lại trở nên lừa dối thế này.

Nàng thật sự không dám tin.

Hắn thật ra chính là sợ mất nàng, nếu như mất nàng, hắn không biết chỉ một chút lí trí hắn có còn hay không?

“Bệ hạ, người phải thượng triều rồi.” - Nàng nói.

Hắn vẫn không chịu đi, xoay người nàng lại, hai bàn tay nắm chặt lấy bả vào nàng, lắc nhẹ:

“Nói đi, nàng không nhớ gì cả.”

Nàng không dám nhìn thẳng hắn, quay mặt sang hướng khác, đáp:

“Ta nhớ lại tất cả rồi.”

Hắn kích động thét:

“Không phải, A Tịch đã chết hai năm trước rồi. Nàng là Vương Uyển không phải A Tịch.”

Nàng chưa xót lắc đầu:

“Vương Uyển chính là A Tịch, không thay đổi.”

Hắn lắc đầu, nắm tay nàng dặt dặt lên ngực hắn, nói:

“Lâm Nhị đã chết, trái tim này là của hoàng đế, trẫm đã ban, nàng không được không nhận.”

Nói rồi vội vã hôn nàng, cắn đến bật máu, mùi máu tanh khiến cho hắn như mê muội không tỉnh ngộ. Buông y phục của nàng đi, rồi nói:

“Bên cạnh ta không biết bao nhiêu mỹ nhân, ta chỉ chọn nàng mà thôi.”

Nếu nghe trong hoàn cảnh bình thường, nàng chắc chắn sẽ rất cảm động.

Nhưng lúc này đây, làm sao có thể...?

Hắn đẩy dựa vào tường, tháo đai buộc lưng của nàng xuống.

Nàng chỉ âm thầm rơi lệ, nhưng giọt lệ ấm ki rơi vào tầm mắt hắn, khiến hắn cảm phần nói:

“Không được khóc, thân thể nàng là của ta, có cái gì đáng để khóc. Ta chưa đủ dung túng nàng hay sao?”

Nàng vẫn khóc.

Không phải vì cố tình.

Nàng sợ, sợ bản thân yêu hắn, không thể trừ khử hắn.

Nàng sợ sẽ mang cốt nhục của hắn, giống như trước đây.

Hắn không hiểu.

Sự tức giận của hắn đồng thời như một mối lửa nhấn chìm nàng. Hắn thoát khỏi y phục vướng víu, nhào người giống như che lấy nàng, thu tầm mắt cùng vùng trời của nàng chỉ có hắn, nói:

“Nhìn cho rõ, trẫm chính là muốn như thế này, nàng dám kháng?”

Không để nàng có tâm lí tốt, một bước đâm sâu vào trong, khí thể thâm tóm ý chí của nàng. Từng bước nếm qua nàng giống như một tư vị ngọt ngào. Hắn muốn nàng phải nhìn cho kĩ, nàng từ lâu đã là của hắn, từng chi tiết đều phù hợp với hắn, dù là nàng có phản kháng hay không?

Nhắm mắt lại liền bị hắn cắn, nàng không thể tròn thoát, chỉ thấy trước mắt là một ác thần, không những dày vò thể xác mà còn về tinh thần nàng.

Hắn có thể sỉ nhục nàng, chà đạp nàng ư?

Hắn không thỏa mãn mà không ngừng tham lam muốn nàng, đến khi nàng gần như mất ý thức, hắn mới buông nàng ra, cứ như vậy không mặc y phục cho nàng lên giường ngủ.

Hắn chỉ có thể duy nhất dùng cách này để trói buộc nàng, cho dù như thế nào nàng vẫn sẽ không công sức mà trốn đi.

Hắn bỏ luôn việc thượng triều, khiến cho tất cả quần thần bàng hoàng vô cùng.

Nàng rất lâu sau mới tỉnh lại, vừa mở mắt nhúc nhích liền bị hắn đỡ lấy eo ngồi dậy hôn thắm thiết, nghĩ tới những việc hắn sẽ làm mà run người, cổ gồng bật ra một chữ:

“Đừng...!”

Hắn sẽ dừng lại, đúng vậy, hắn dừng lại, buông thõng tay, kề rất sát nàng, phun ra từng chữ:

“Không cam tâm?”

“Không phải!” - Nàng đáp.

Hắn lại hỏi:

“Vậy sao? Thế thì tại sao?”

Nàng lắc đầu:

“Không có, không có.”

Thấy nàng mất bình tĩnh như vậy khiến hắn hiểu được vì sao, nàng đang sợ, rất sợ hãi.

Sợ hắn chạm vào nàng, chắc chắn là vì nàng bị đau.

Suy nghĩ trong đầu nàng đều bị hắn nhìn thấy hết. Đôi khi việc đọc được suy nghĩ của nàng khiến hắn càng thấy chột dạ. Suy cho cùng nàng chính là muốn gì hắn cũng sẽ đáp ứng ngoại trừ việc chạy trốn.

Hắn đứng lên, sửa sửa ống tay áo, cử chỉ tôn quý kia khiến cho tố chất vương giả trên người hắn càng lan toả.

Hắn đi ra ngoài, đi tới cửa liền ngoảnh đầu lại, nói:

“Trẫm muốn đi dạo cùng nàng.”

Nói rồi hắn đi ra ngoài.

Tiểu Mai từ bên ngoài mang y phục mới vào, hầu nàng thay y phục.

Nhìn mình trước gương, nàng thấy trong gương một quý phi lộng lẫy, bộ y phục xa hoa, Tiểu Mai chải đầu, chiếc lược bằng ngà voi xuyên suốt những sợi tóc đen óng.

Tóc nàng không quá dài vì Vĩ Nương có nói, nàng đã gãy rồi nếu còn nuôi tóc nữa thì sẽ không lớn nổi luôn, cho nên đã cắt đi một phần tóc.

Nàng đi ra ngoài, ánh nắng rọi xuống mặt đất dày đặc, dưới tán cây điểm tuyết vô vàn vệt sáng tối như đàn bướm mùa hè.

Hắn khua tay, ý gọi nàng.

Nàng đi tới chỗ hắn, trong lòng dao động như sóng đánh.

Nếu như hắn không gọi nàng, có lẽ nàng ngỡ mình không tồn tại ở đây.

Hắn đi cùng nàng ở hoa viên, hoa lá mùa hè tỏa hương thơm ngai ngát. Hắn cho lui tất cả thị vệ cùng cung nữ, đi cùng nàng một đoạn rất dài.

Cứ ngỡ như đi dạo chính là nhật nhèo như vậy, không ngờ nàng đang đi thì một tiểu tử nhỏ chạy va phải nàng, khiến nàng không khỏi giật mình.

Đứa bé này là con trai của Khang vương, làm vùng đất phía Bắc. Vì lãnh thổ Trung Nguyên rộng lớn đem chia làm ba phần: Tương Thành, Trung Đạo, Hạ Du. Tất cả ba vị vương giả này đều dưới trướng Hoàng

thượng. Khang vương trấn thủ vùng Hạ Du, phía Bắc Trung Nguyên. Nghe nói nhân dịp sắp tới sinh thần của Hoàng đế mới trở về.

Khang vương và hai vị vương tử còn lại đều là người trẻ tài cao, hoàn cảnh cảnh sống không nói là quý tộc nhưng rất mực được tôn trọng. Thê thiếp được tự do phong phể. Nhưng Khang Vương chỉ phong một vương hậu. Vương hậu này là người Mông Cổ, được Khang Vương nhặt được.

Nàng bị tiểu công tử kia va phải mà giật mình. Thằng bé cũng biết mình làm sai liền cất giọng non nớt nói:

“Cô cô xinh đẹp, con...”

Khang vương hậu thấy vật liền vội quỳ xuống, sợ hãi nói:

“Hy nhi thật không cẩn thận làm thương quý phi, xin người tha tội.”

Nàng vội lắc đầu, nói:

“Không sao, mau đứng lên.”

Cùng lúc Khang vương cũng xuất hiện, Tiểu Hy thấy phụ thân liền nhanh chân chạy tới, ôm chầm lấy hân ta rồi làm nũng:

“Phụ vương...”

Hắn cười, một người cha, một đứa trẻ, một người mẹ, thật hạnh phúc.

Tổng Ngạn cùng Khang vương đi vào Ngũ Lâu, nàng cùng Vương hậu dắt tiểu Hy ra hồ nước chơi.

Thằng bé này quả nhiên lanh lợi thông minh, nghe mẫu thân gọi quý phi nương cũng bắt chước gọi nương nương, ngọt giọng vói nàng bé cho bằng được.

Vương hậu nói:

“Tiểu Hy rất thích được người khác bế, nhưng trước nay chẳng ai bế nó, chắc là nó rất háo hức.”

“Vậy sao? Thật là đáng yêu. Nếu như ta cũng có đứa hài tử như thế này thì tốt biết mấy.”

Những lời này nàng buột miệng nói ra, thật ra cũng kỳ câu nói tận đáy lòng. Vương hậu nghe thấy đã hiểu được tâm tình của nàng, vươn tay vỗ nhẹ lên vai nàng, nói:

“Rồi sẽ có mà.”

Nàng nhớ tiểu bảo bối.

Tất cả đều là lỗi của nàng.

Nếu như lúc đó không xảy ra chuyện gì thì chắc lúc này tiểu bảo bối đã biết đi rồi.

Vương hậu ôm tiểu Hy trên tay, nói:

“Quý phi nương nương cứ ngồi đây chơi cùng tiểu Hy, Doanh Doanh về Khang phủ có thứ này đem kính nương nương.”

Nàng ngồi bên hồ nước cùng Tiểu Hy. Cá trong hồ hân hoan bơi qua bơi lại, đủ màu sắc sặc sỡ.

Tiểu Hy vui vết chỉ con cá màu đỏ dưới hồ, miệng cười chúm chúm nói:

“Con cá thật là đẹp, quý phi nương nương, người thấy có đúng không?”

Nàng gật đầu.

Thằng bé thấy nàng không vui liền nói:

“Để tiểu Hy đọc thơ cho người nghe nhé?”

Nàng “ừm” một tiếng.

Thằng bé bắt đầu đọc, giọng đọc non nớt:

”Xuân sang hoa lá đơm bông
Non xanh nước biếc một màu xanh xanh
Nước chảy trôi bích thủy sông
Sóng cuộn dâng cuốn hoa lá mùa đông...”
“Bài thơ xuất xứ từ đâu? Nghĩa là gì?” - Nàng hỏi.

Tiểu Hy đáp:

“Là một bài thơ dân gian ạ. Con nghe phụ vương nói rằng ”Bích thủy” là nước xanh, chỉ có ở sông Ngưu Tinh chảy từ phía Bắc xuống. “Cuốn hoa lá mùa đông” là nói về việc tưới nước cho hoa mùa, tổng quan chính là sông Ngưu Tinh linh hồn của Hạ Du ạ.”

Nàng gật đầu, vừa lúc vương hậu đi ra, trên tay cầm theo một chiếc hộp, nói:

“Quý phi người vừa gặp đã thân quen. Hà thị (13) không có gì là xứng đáng với sự niềm nở của người. Hà thị có một loại trà rất thơm, được tạo ra từ mười đóa điệp tử cùng hơn tám loại thảo dược quý hiếm, vừa thơm vừa bổ, thật sự rất tốt cho sức khoẻ.”

Nàng nhận lấy hộp trà, sau đó vương hậu rời đi, nàng ngồi một mình trên bờ hồ, tay vẫn cầm hộp trà.

Hắn từ xa vẫn ngồi trên ghế chờ nàng trở lại. Đến hoàng hôn, hắn vẫn chưa thấy nàng quay lại. Trong lòng hắn lo lắng liền đứng lên tìm nàng.

Hoá ra nàng ngủ quên bên bờ hồ. Hắn lúc này mới yên tĩnh bề nàng lên quay trở về Nhật Lê cung.

14. Chương 14: Bốn Mươi Trượng

Sinh thần năm hai tư tuổi của hắn vẫn tỏ chức như mọi năm. Sự nhộn nhịp kia thật ra chính là một nghi lễ thường tình mà quần thần ai cũng ra sức nịnh nọt củng cố uy thế của mình trong vương triều Bắc Tống. Khang Vương, Phó vương cùng Dự vương ai cũng hội tụ về chính điện tham dự sinh thần.

Vì năm xưa tiên đế chỉ có Tống Ngạn là nhi tử duy nhất, việc phong vương chính là phong những người tài giỏi trấn giữ biên cương, thế nhưng có đôi khi còn phải đề phòng họ.

Các vị vương giả kia mang theo vô số món quà giá trị cùng hiếm thấy.

Hắn kiểm kẹp nàng ở Nhật Lê cung, đến khi đại lễ diễn ra mới cho người đến mời đi.

Đã rất lâu hậu cung không có một vị làm hoàng hậu. Xét về tước phẩm, nàng là người đứng đầu đáng nề phải rất mực được tôn trọng. Thế mà phi tử đi ngang qua nàng không lấy làm tôn trọng, cũng không hành lễ. Điều này khiến cho Vĩ Nương cảm phẫn mà thốt lên:

“Nghe truyền tai nhau phi tử trong hậu cung Tống thời được tuyển công phu kỹ lưỡng, mỹ nữ không những có tài có sắc mà còn có tôn ti trật tự. Thế mà hôm nay, gặp quý phi lại không thềm chào hỏi lấy một tiếng.”

Nàng kéo tay Vĩ Nương, nói nhỏ:

“Không cần câu nệ tiểu tiết.”

Nàng ngồi vào ghế đã chuẩn bị, vừa ngồi xuống thì ghế đã bị kéo ra, nàng xuyt bị ngã. Cũng may là nhờ có Vĩ Nương đỡ nàng lại, nếu không nàng đã thật sự rất khó coi.

Người kéo ghế không ai khác là Ưu quý tần, ra còn hất giọng mà chua ngoa nói:

“Ghế trên này là của ta, quý phi, ngồi ở dưới đó đi!” Ưu quý tần nhìn xuống cái ghế ở dưới cùng.

Vĩ Nương sẵn có bực tức trong người không nhịn được mà nói:

“Hồi Ưu quý tần, ghế chỗ này xưa nay là chỗ quý phi người ngồi, nay tại sao lại đổi chứ?”

Nàng ta vẫn cứng đầu không chịu đi. Vương Uyển bồng thấy thật thú vị, cười nói:

“Ưu quý tần đã thích cái ghế này thì cứ như vậy đi, nhường cho nàng, ta ngồi dưới kia.”

Nàng vừa cất bước thì ả đã kéo nàng ngược lại, nói lớn:

“Không phải nhường, chỗ này rõ ràng chỉ xứng đáng với Ưu quý tần ta.”

“Xin Ưu quý tần giữ phép tắc, ở đây là chính điện, không phải là Thanh phòng của Quý tần.”

Nàng ta tức đến đỏ mặt, không cách nào giải tỏa liền đưa tay tát nàng.

Cái tát quá bất ngờ khiến nàng không kịp tránh, bị một tát in lên má.

Nàng có thể ôn hoà nếu Quý tần chỉ nói, nhưng nếu dám động chân với nàng nàng cư nhiên không chịu nhận nhục, nghiến răng nói:

“Mau tạ tội!”

Ưu quý tần có vết như hơi lo sợ nhưng vẫn cứng đầu đáp:

“Không!”

Nàng tức giận vùng tay tả tả một tát, cái tát còn mạnh gấp lần so với cái tát ban đầu khiến cho Ưu quý tần nhạc xuống đất.

Ả ta cảm phần trọn tròn mắt nhìn nàng, hét toáng lên:

“Đồ quý phi thất sủng, người không thể mang thai nữa, người ở lại hậu cung này chính là kẻ dư thừa. Đã không biết thân phận của mình vậy mà còn dám lên mặt xem thường sủng phi của hoàng thượng là ta hay sao?”

Nàng bất ngờ trước câu nói của nàng ta, không mang thai được nữa hay sao?

Cùng lúc Tống Ngạn đi ngang, Ưu quý tần thấy hấn liền nhờ vô tội quỳ xuống nói:

“Khẩn xin quý phi tha tội cho ta, ta chỉ là không biết ghế của mình ra sao, vô tình ngồi nhầm ghế của người, xin người tha tội.”

Câu nói kia dường như khiến hấn bận tâm, quý phi sao?

Vương Uyển chợt thấy thật nực cười, hóa ra là đóng một màn kịch diễn vai nhân vật yếu đuối, tốt bụng.

Vừa nghe được điều mà Ưu quý tần đã nói với nàng hấn mới bàng hoàng mà đứng sững một hồi, chẳng phải hấn đã lệnh không được nhắc đến chuyện này hay sao, tại sao có kẻ dám nhắc đến.

Ưu quý tần chuyển sang vẻ như hiền lành nói:

“Tiểu nữ thật không có cố ý mạo phạm quý phi. Hoàng thượng, cầu xin người...”

Trong đầu hấn ngay cả một từ của Ưu quý tần cũng không lọt vào, chỉ tập trung xem xem rốt cuộc nàng đi suy nghĩ.

Nhưng không hiểu vì sao lần này hấn đã cố nhưng vẫn không đọc được suy nghĩ của nàng, phải chăng hấn không thể giữ nàng nữa có đúng thế không? Hấn cố gắng hết sức xem xem nàng đang nghĩ gì, nhưng tất cả đều vô ích.

Đúng lúc nàng nhìn thấy hấn, vội vã rời đi.

Sinh thần của hấn năm nào cũng tổ chức thế này khiến cho hấn cũng thấy chán.

Nàng nổi bật trong đám đông vì sự tiêu tụy trông thấy của nàng.

Hấn trong thấy nàng, rất gần cũng rất xa, tại sao hấn lại không thể hiểu được nàng thế này, rốt cuộc là nàng đang suy nghĩ gì vậy chứ? Bất giác trong lòng dấy lên một cảm giác bất an lạ lẫm.

Nàng bất ngờ đứng lên, rời khỏi chính điện.

Có lẽ, trong trái tim của một nữ nhân như nàng thật sự không thể chấp nhận thiên chức làm mẹ của mình bị tàn lụi. Nàng không thể mang thai thêm lần nào nữa.

Cảm giác đó, chua xót, rất chua xót, nàng từng nghĩ mình sẽ rất vui vẻ. Chỉ cần nàng hạ sinh tiểu bảo bối ra đời cả đời này dù nàng có thịt nát xương mòn nàng cũng cam lòng.

Thế nhưng...

Không ai ngờ đứa trẻ của nàng...

Nàng vừa đi thật nhanh về Nhật Lệ cung, vừa che mặt khóc không thành tiếng, nàng không muốn như thế, nàng muốn quay lại cuộc sống như trước kia. Nàng không muốn đau khổ nữa, nàng sợ rồi, nàng đã bắt đầu sợ tất cả những thứ đang đe dọa nàng, tất cả.

Đột ngột tay nàng bị bắt lấy, kéo quay vào một bức tường ấm áp. Nàng ngửi thấy mùi trầm hương dễ chịu, nhưng chợt nhớ về lần đầu tiên nàng gặp được hần trong quá khứ.

Nàng bị trượt chân, cứ ngỡ sẽ rất khó coi, nhắm tịt mắt, lúc mở mắt đã nhìn thấy Tống Ngạn, hần mang đến cảm giác an toàn.

Lần đầu tiên nàng gặp hần ở chính điện lúc tuyển phi tử, hần đỡ nàng lúc nàng xuýt ngã, người hần cũng có mùi trầm hương.

Hần vừa nhìn nàng mất bình tĩnh trong lòng không ngừng dao động, hần đã cố giấu nàng, thế nhưng cái kim trong bọc có ngày lòi ra, hơn thế còn có những kẻ mồm loa mép giải.

Nàng biết người giữ nàng là ai, thế nhưng tức giận giằng tay hần ra, hét toáng lên:

“Người buông ta ra, tại sao, tại sao người không chịu nói với ta?”

“Nếu nói cho nàng biết có tác dụng gì hay không? Để nàng giống như lúc này, trở nên mất phương hướng?”

Nàng giằng tay hần ra, lùi lại phía sau mấy bước:

“Không phải...Nếu như người cho ta biết sớm, ta sẽ không hy vọng.”

Hần kéo cổ tay nàng lại:

“Không được lùi nữa.”

Phía sau của nàng, nàng không hiểu nàng đang lùi về lan can cầu. Nếu nàng lùi thêm một chút nữa, nàng sẽ ngã xuống hồ.

Nhưng nàng lắc đầu, lùi thêm một bước liền mất thăng bằng, hần hốt hoảng giắt tay nàng lại, ôm nàng thật chặt.

Nàng uất ức cố đẩy hần ra, càng đẩy hần càng ôm chặt, hần nói:

“Trẫm chợt thấy rất lo cho nàng, trẫm không hiểu được nàng nữa, trẫm không muốn nàng đau lòng.”

Câu nói kia khiến cho nàng đứng yên một chỗ. Nàng tin hần, thế nhưng bỗng chốc sự tin tưởng kia lại biến thành sự lừa dối trắng trợn.

Nàng bỗng đẩy hần ra, nói:

“Ta không tin, ta không tin.”

Hần chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này, hần trước nay vô cùng quyết đoán, chỉ cần nhìn kỹ người liền có thể đoán ra ý nghĩ trong đầu người đó, thế nhưng ngày hôm nay hần tuyệt nhiên không thể tự nắm bắt mọi việc, nhìn nàng mất phương hướng hần lại không thể kiềm hãm lại được.

Nàng nhìn hần, giống như một loại khó hiểu, hần có thể nói những câu như thế sao?

Sự bướng bỉnh của nàng thật sự chính là không có cách nào giữ được nàng.

Bất quá hần vươn tay đánh lên gáy nàng.

Nàng ngất.

Hần đưa nàng trở về Nhật Lệ cung.

Dương Duy, chính là Lâm phu nhân, sau khoảng thời gian làm phu nhân ở Lâm phủ theo đúng lệ thường vào cung thăm hỏi các phi tần trong cung.

Nghe nói trước đây Dương Duy rất thân thiết với Hối phi. Vừa vào đến cung đã chạy tới Hối cung, điều này cũng khiến cho người bàn ra tán vào.

Thế nhưng những việc họ nói thì không ai biết. Nếu như nàng ta đến nơi khác, có lẽ sẽ không phải mang tiếng xấu. Nghe nói Lâm phu nhân rất bị Lâm Dịch Xuyên ghét bỏ, đêm động phòng hao chúc của hai người Lâm Dịch Xuyên còn không thêm kéo khăn cho cô ta.

Thái y nghe nói tình trạng sức khỏe của Vương Uyển không tốt liền vội vã mang hộp thuốc tới.

Khi nàng tỉnh lại cũng không chịu ăn gì, nằm trên giường chẳng buồn mở mắt.

Nếu như có một con đường, có lẽ nàng sẽ đâm đầu vào đó để đi. Thế nhưng một con đường nàng cũng không có, huống hồ việc chạy trốn.

15. Chương 15: Hối Ưc

Nàng trong thấy hết tất cả, Lâm Nhị nói dối.

Nàng cưỡi con ngựa trắng chạy dọc thảo nguyên, ban đầu con ngựa rất ngoan, lúc sau nó lại giở chứng, không chịu chạy, sau đó lại chạy thật nhanh khiến nàng ngã xuống đất.

Đang ngẩng đầu nhìn thấy bạch mã đã chạy đi mất, nãy nê lồm cồm bò dậy.

Nàng nếu muốn sớm trở về thì vẫn nên đi đường tắt trong rừng sẽ nhanh hơn.

Nghĩ vậy nàng đi về phía Tây.

Hoàng hôn ảm hiễn sau những tán cây, cảm giác nặng trĩu ngày càng đè nặng lên tim nàng.

Đi bằng qua con đường gập ghềnh lởm chởm đá, nàng bắt đầu rẽ sang con đường bằng phẳng. Vừa đi vừa phóng tầm mắt về chân trời, gió thổi nhẹ nhẹ, nhắm mắt, chỉ cần nín thở, cảm giác cơ thể như không có khối lượng.

Nhưng thật là không có khối lượng, nàng rơi tuột xuống hố.

Đây có lẽ là “giá phải trả” chăng?

Khi màn đêm như mảnh trướng rèm buông xuống, gió thổi nhẹ nhẹ, nàng vẫn hy vọng Lâm Nhị sẽ tới cứu nàng. Nhưng chờ mãi không thấy hần tới, đến khi nàng ngủ quên mất.

Hần chạy đi tìm rất lâu, đến khi chạy đến bìa rừng liền nhặt được một chiếc vòng tay của nàng, hần hốt hoảng chạy đi, vừa chạy vừa gọi:

“A Tịch, muội ở đâu?”

Vẫn không có lời đáp.

Sau khoảng thời gian dài tìm kiếm, hần mới phát hiện ra nàng ở dưới một cái hố sâu. Còn đang khoanh người nằm ngủ như một con rắn con, hần bắt giắc thở ra:

“Nằm ngủ ở đây nàng lại khiến ta tìm kiếm cả ngày.”

Hần nhảy xuống hố, cưỡng nàng lên lưng, một chân phi thân bay lên tới miệng hố.

Nàng thức giấc, nhận ra tấm lưng rộng cùng ấm áp liền ngáp dài một tiếng, rồi nói:

“Huynh đi đâu bây giờ mới tới?”

Hắn ngáy mũi:

“Còn nói, ta đi tìm muối cả ngày, vậy mà muối lại nằm ngủ ngon lành thế kia?”

Nàng im lặng một hồi rồi nói:

“Đa tạ huynh, đa tạ huynh đã đi tìm ta.”

“Nói cái quỷ gì thế? Đa tạ gì chứ?”

Nàng thật sự rất vui, vui vì hắn đã không bỏ rơi nàng.

Thời gian trôi qua, sự thật nào rồi cũng sẽ lộ tẩy. Đừng vội cho rằng mọi thứ sẽ hoàn hảo như trong tưởng tượng.

Nàng đọc được mật thư trên chân của bồ câu, là thư của người từ kinh thành nhà Nguyên gửi tới. Nàng còn chưa đọc hết thì nghe thấy tiếng bước chân, liền trốn vào trong góc bàn.

Hơn thế, người tại ra tiếng bước chân kia chính là Lâm Ca và Lâm Nhị.

Họ đọc xong bức thư trên chân của bồ câu. Nàng nghe rõ mồn một Lâm Ca đã nói:

“Bệ hạ, chúng ta... Vẫn nên trở về rồi.”

Lâm Nhị trầm ngâm, sau đó liền cất giọng:

“Được, trẫm sẽ đưa A Tịch cùng đi.”

Câu nói thật khiến nàng cảm động, thế nhưng không đúng, vì sao Lâm Nhị lại xưng là “trẫm”?

Một khoảng cách bỗng kéo dài mối quan hệ của nàng và Lâm Nhị.

Đêm qua, nàng nằm mơ thấy hoa điệp tử trắng cả cánh đồng, ở giữa cánh đồng ấy chính là một cây sồi cao to, tán lá rộng, màu lá xanh thẫm đặc biệt mát mẻ. Nàng trông thấy hắn đang ngồi dưới gốc cây, nàng chạy về phía hắn, cố chạy thật nhanh để gọi hắn:

“Lâm Nhị”.

Nhưng càng gọi hắn lại càng đi xa, nàng tuyệt vọng chạy theo nhưng không đuổi kịp, rồi nàng vấp ngã, những tuyệt vọng đều dần thành nỗi thương tâm như giằng xé tấm can nàng, dù nàng có gọi hắn bao nhiêu lần hắn cũng không quay lại. Bóng hắn rất rõ, chìm sâu trong màu trắng tinh khôi của hoa điệp tử, hắn đi không một lần ngoảnh đầu lại. Hắn thật sự đã rời xa nàng mất rồi.

Không ngờ hiện thực lại có thể thực tế như vậy, Lâm Nhị không ai khác chính là Tống Ngạn, người mà nàng cả cuộc đời ôm hận trong lòng.

Nàng không thể chấp nhận được sự thật này, một mạch chạy trốn.

Nàng thật sự không tin, khi may và gió trở nên hoà thuận thì cũng là lúc mưa xuất hiện khiến cho bầu trời như tan vỡ, một mối duyên cũng theo đó mà vỡ đôi.

Hắn đi tìm nàng, tìm rất lâu. Gặp được nàng hắn đã vui tới mức ôm chầm lấy nàng.

Thế nhưng đối lại chính là cú đẩy của nàng cùng ánh mắt căm phẫn mang theo hận ý:

“Tống Ngạn, người quên rồi sao?”

Hắn thật sự chính là đã muốn nói cho nàng biết, thế nhưng hôm nay nàng chính là cho hắn đang lừa dối. Hắn không thật lòng.

Trước anh mắt đó, hình dáng hắn như một loại vũ khí càng khiến nàng đau khổ. Nếu như...chỉ là nếu như, hắn không xuất hiện, nếu như...nếu như nàng đừng đã yêu hắn.

“Đã yêu” và “yêu” vốn không có khác nhau, thế nhưng điều khiến chúng khác đi chính là tình cảm đổi thay. Nàng đổi thay, chỉ ở nàng lừa dối hắn mà thôi.

Nếu như cầu không xây và người không đi thì có lẽ dù vật đổi sao dời thiên địa vẫn ngang nhau, không có khoảng cách cũng không ở bên nhau.

Hắn nhìn nàng một cách hối tiếc, nói:

“A Tịch, muội về cùng ta được không?”

Nàng quay lưng lại, sau lưng nàng là một vực núi sâu, mặt trời cách đó không xa đang lặn dần, phía bên kia bờ vừa cây cỏ héo úa, có một cây tùng bách rất cao, cũng rất vững chãi, nàng đáp:

“Nếu được lựa chọn giang sơn và ta, huynh chọn đi?”

Hắn nắm chặt nắm tay, đáp:

“Muội đâu cần phải làm khó ta, có được giang sơn ta chính là có được muội!”

Nàng bật cười, chua xót nói:

“Được, vậy đến mà bắt ta!”

Nàng lùi dần về phía bờ vực, hắn lao tới, kéo nàng ngược lại, bá đạo nói:

“Tất cả nơi này đều là của ta, nàng dám chết trên đất của ta.”

Nàng cười khổ:

“Ta không xuống dạ đài(14), người xuống.”

(14): Dạ đài là âm phủ.

Nàng rút dao đâm lưng ngực hắn một nhát, nhếch môi.

Hắn hôn nàng.

Một bị hôn đầu tiên và có lẽ cũng là cuối cùng Lâm Nhị dành cho A Tịch, chia xa là kết cục mà tình cảm của hắn dành cho nàng ngày càng day dứt.

Không biết gì, không ai biết vì sao cả, có lẽ trong mỗi người lại có một suy nghĩ riêng, vết dao đó, không đau, không đau một chút nào. Thứ khiến trái tim đau chính là tình đã chết, đời cũng hết.

Mặt trời ngày một lên cao, ánh nắng chiếu sáng mọi nơi. Nàng đẩy hắn ra, mỗi người rời mỗi ngã. Hắn bị đẩy trở lại, còn nàng, nàng rơi xuống vực sâu. Đời người rất ngắn, được tính bằng bao nhiêu đau khổ cộng bao nhiêu nước mắt.

Tình đã hết, cuộc đời hết, nàng còn ở đây làm gì nữa.

Nàng thả mình rơi tự do xuống vực, khung cảnh xung quanh trôi qua như gió, mờ mờ ảo ảo, đôi lúc khiến cho người khác bị chìm đắm trong non nước đó. Nàng từ từ rơi xuống vực sâu muôn trượng, cô đơn, buồn thảm... Mọi giây phút đều không còn ý nghĩa.

Khi những cơn gió vụt qua, vang lên tiếng ù ù bên tai, những cảnh vật ngày ngấm sao phẳng chợt hiện qua đầu nàng:

“Lâm Nhị, những ngôi sao đó rất đẹp, đúng không? Ta muốn có chúng!”

“Ta sẽ hái xuống cho muội.”

Nói rồi hắn phi thân lên trời cao. ném mảnh ngọc bội sáng lấp lánh lên nền trời, dùng kim tiêu bắn nát mảnh ngọc ra, mảnh ngọc như hạt cát óng ánh dưới ánh trăng. Kì vĩ và lấp lánh, những mảnh ngọc rơi xuống như những ngôi sao sáng thật sự, ánh sáng trang nhã soi qua mắt, rơi lả tả nhẹ nhàng đọng bàn tay nàng. Những mảnh ngọc ấy như hạt kim sa vừa trân quý vì kì diệu.

“A Tịch, muội có muốn ở bên ta không?”

“Có, ta sẽ ở bên huynh cả đời.”

Đúng vậy, cả đời. Nàng không thể tiếp tục, kiếp này duyên đã không thành, chỉ tiếc nàng quá ngốc nghếch, bị lừa lâu đến vậy.

Dù tình ái tồn tại thì sao, hấn yêu nàng thì sao? Nàng yêu hấn thì sao? Tất cả đều không phải là sự thật.

16. Chương 16: Gần Và Xa

Hấn đứng ở đằng xa, trông thấy nàng ngồi ở phía bên kia chiếc cầu trong ngự lâm viên. Nếu như nàng quay đầu, có lẽ nàng sẽ nhìn thấy hấn. Khoảng cách đó, thật sự rất xa.

Nàng không biết mình có nên dùng cách này để trả thù hấn hay không? Lâm vào chiến tranh loạn lạc, người khổ nhất chính là người dân, thế nhưng nàng không thể bán rẻ những người dân ấy, khiến họ cùng chịu chung số phận được. Nội ứng cho Trắc Nhiên, nàng không biết có nên làm hay không?

Khung trời của nàng trước đây là của nàng, còn bây giờ đã bị hấn chiếm mất, đôi lúc cảm thấy thật là khó hiểu.

Nàng nghe lén được kế hoạch từ chỗ Tổng Ngạn liền tìm cách truyền tin cho Lan Đồ.

Nửa đêm nàng trốn ra sau biệt uyển, nơi này có một bức tường, viên gạch ở đó đã bị nàng tháo xuống, chỉ cần kéo viên gạch ra là nàng đã có thể truyền tin ra bên ngoài.

Nàng không ngờ lần truyền tin đó lại mang đến một tai vạ lớn. Ngày hôm đó nàng bị bắt gặp đang truyền tin, người bắt nàng chính là thượng thư bộ hình họ Chương, nàng bị kéo đến thẳng Kinh Tiền phủ lần này nàng cứ cho là lần này thật sự là hết rồi.

Nếu như không phải Lâm Dịch Xuyên đến cứu đang có lẽ nàng đến ánh mặt trời cũng không còn nhìn thấy được nữa.

Thượng thư bộ hình đã nói rằng thân phận của nàng đã bị bại lộ, đừng tưởng khoảng thời gian qua Tổng Ngạn không truy cứu, tất cả mọi người ở triều đình không biết, chỉ là do Tổng Ngạn có nói một câu: “Công chúa tiền triều cái gì chứ? Sau cùng cũng chỉ là một nữ nhân, có quyền lực gì? Hơn nữa nàng bị trói buộc ở đây, nàng lấy đâu ra cái gan phản bội hấn.”

Thế nhưng đối với nàng, tất cả những gì hấn nói đã khiến cho con người mạnh mẽ này gục ngã.

Cùng lúc cuộc chiến loạn nổ ra ở phía Bắc, nàng cũng khăng gó rời khỏi hoàng cung này, thế nhưng trong lúc này không có cơ hội, nàng đành phải ở lại một thời gian. Khi cuộc chiến còn chưa chấm dứt, Trung Nguyên lại đón lễ Tết. Cũng giống như mọi năm, có điều tổ chức không linh đình mà gói gọn hơn.

Đến gần Rằm tháng giêng, cuộc chiến tranh mới ngưng một nửa, nàng cũng nhận tin từ chiến trận về báo Hung Nô thất thế, trong lòng có chút hụt hẫng.

Rằm tháng giêng năm đó, người ta đồn rằng nàng là nội ứng cho Hung Nô, nàng cũng không nói gì.

Nàng ở Nhật Lệ cung đã lâu không rời khỏi, có một phi tử ngày ngày đến trò chuyện cùng nàng, ôn lại thơ phú. Thật ra vị Ương phi này không khác mấy so với người khác, tính cách lúc nào cũng ôn hòa, thân phận mấy phần bình thường, giọng nói cũng ăm ắp dịu dàng:

“Đương mùa lễ hội, quý phi người không đi đây sao. Nghe nói tin ở chiến trận báo về thắng lợi, tâm tình hoàng thượng rất tốt, cho các phi tử chúng ta được đi ra bên ngoài, trước đây tới nay chưa từng có. Sao tỉ không đi ra ngoài, tâm tình cũng sẽ tốt lên.”

Nàng chỉ nhẹ nhàng đáp:

“Vậy sao?”

Ương phi cũng nhẹ giọng đi hẳn:

“Quý phi không biết chuyện của mấy ngày hôm nay sao? Thị phi ở hậu cung vốn là chuyện không phải mới mẻ nhưng vì một quý nhân mà hoàng thượng đã thả tay cho chém đầu Hân quý tần đấy!”

Nàng nghe xong thật sự vô cùng bất ngờ, vị Hân quý tần kia chẳng phải mấy tuần trước còn lên giọng với nàng thế mà hôm nay lại chết thảm như vậy, cũng không phải chuyện gì hay ho, cũng không đáng để bàn luận.

Nàng im lặng không đáp.

Bên ngoài lại vang lên tiếng thông báo:

“Hoàng thượng giá đáo.”

Nàng vội đứng dậy, Ương phi cũng đứng lên đi về phía cửa, nghênh đón.

Mới vừa tới nơi hẳn đã đuổi Ương phi ra ngoài, nàng nhìn Ương phi rời khỏi đó, trong lòng trở nên trống rỗng.

Hắn ngồi xuống ghế, giương đôi mắt nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu mới nhỏ ra được một câu:

“Rất tiêu tụy.”

Hắn bưng ly trà lên uống, cử chỉ nhẹ nhàng khó hiểu, lúc sau mới hỏi:

“Nàng gần đây có đi ra ngoài không?”

Nàng đáp:

“Hồi hoàng thượng, chưa đi lần nào!”

Hắn nhíu mày một cái, khẽ môi nói một tiếng:

“Thì ra là vậy. Thế mà ta cứ tưởng nàng rất hay đi ra ngoài, gặp gỡ nhiều người khác nhau?”

Nàng phỏng hiểu được hàm ý câu nói của hắn, thế nhưng trong lòng thấp thỏm không yên vì hành tung bất minh của bản thân bị phát giác, đầu óc cũng trở nên xáo trộn.

“Sao không trả lời?” Hắn nói.

Nàng đáp:

“Không có, ta chỉ ở Nhật Lệ cung thôi.”

“Sao lại thích nói dối như thế?”

Hắn đứng đối diện nàng, vô tình hai đôi mắt chạm nhau, khiến nàng chợt dạ cuối đầu.

Hắn vươn tay nâng cằm nàng lên, đôi mắt trong trường tựa nước của nàng giống như một sóng suối trong vắt, khiến cho người ta như bị uốn vào dòng suối nhỏ đó. Dù là dòng suối nhỏ, cũng không chảy siết, nhưng lại khiến hắn vùng vẫy không thể thoát ra.

“Ta tin tưởng nàng, đem trái tim này gửi gắm cho nàng, và ta cho rằng nàng sẽ không biến nó thành quỷ dữ.”

.....

Rằm tháng giêng cũng tới.

Nàng cùng hắn đứng trên xe cào diều hành từ cấm thành ra ngoại thành.

Nàng nhìn hoa đèn kết phách treo đẳng đẳng dài từ đầu tới cuối phố, người đi tới đi lui đông nườm nượp.

Tổng Nhạn đột nhiên quay lại nhìn nàng, xung quanh đèn hoa sáng lấp lánh cũng sáng không bằng đôi mắt của hắn. Hắn vươn tay tháo áo choàng choàng vào người nàng, kéo sát nàng lại gần, hạ thấp cằm gần tai nàng nói:

“Có lạnh không?”

Nàng lắc đầu.

Trong suy nghĩ cuối cùng của nàng, nàng thật sự rất muốn biết hắn không ngừng nói nàng như thế này, nàng như thế kia, nhưng chưa bao giờ hắn hỏi nàng rốt cuộc thứ cảm tình mà nàng dành cho hắn là gì, lại có đôi khi nàng hoài nghi về những gì mà trước nay nàng vốn rất tin tưởng. Chẳng hạn như lúc bây giờ, nàng rất muốn thử thiêu sống hắn.

Kẻ trước mặt nàng lúc này chính là kẻ thù che mắt đi vòm trời của nàng, cũng là kẻ đã lấy đi quá khứ của nàng. Hắn có lẽ còn nhớ hoặc không nhưng đối với nàng, nhớ lại là cách mà ông trời cho nàng thêm một cơ hội sống thật tốt.

Nhắm mắt lại, nàng lại thấy trước mắt là một khoảng khói lửa rực đỏ màu máu, cảnh chém giết hoang tàn, máu và nước mắt hoà lẫn vào nhau mặn đắng, con người cũng trở thành những con quỷ dữ.

Đồng tàn hoa lê nổi

Mưa phùn nổi khói sương.

Hắn im lặng, nhìn về hướng dòng sông Ngu Tình, ở giữa có lầu Ngưng Bích, trên bờ sông buộc chặt một con thuyền, mặt trăng trên cao rơi xuống, ánh trăng như một lớp bạc dát san sát nhau trên mặt sông. Khung cảnh như một bức tranh thủy mặc nồng đậm ánh trăng.

Chen lẫn vào ánh trăng ấy là ngọn lửa bùng cháy ở Lãng Phúc lầu. Người ở trên lầu cao đó chính là Tống Ngạn, người từ dưới này nhìn lên chính là nàng. Nếu như một khắc nữa thôi, Lâm Dịch Xuyên không phát hiện ra Tống Ngạn đang ở trên căn lầu bốc cháy, chắc chắn lúc này hắn sẽ chết.

Tống Ngạn trên lầu cao nhìn xuống, hắn biết ai mới chính là người đốt căn lầu này. Nàng nhìn hắn, xung quanh là ngọn đèn hiu hắt tỏa ra trong chiếc lồng mà nàng đang cầm trên tay. Ánh đèn khiến cho mọi vật hoá thành hư ảnh, gió thổi hiu hiu, thổi nhẹ nhẹ vạt áo của hắn khiến cho dung mạo càng trở nên tà mị. Đôi mắt trong vắt của hắn như đang cố nhìn nàng, bất giác nàng chợt dạ cuối đầu, quay đi.

“Xin lỗi, nàng đã lỡ yêu Tống Ngạn mất rồi. Xin lỗi, nàng là kẻ tội đồ.”

Nàng quay người chạy đi, đánh rơi chiếc đèn lồng. Hắn nhìn chiếc đèn lồng đang dần dần bị cháy rụi, đến cuối cùng, chiếc đèn lồng đó chỉ còn là một nắm tro tàn.

Chỉ vì yêu hận triền miên khiến cho lòng người cũng bùng lên những trần trở, có lẽ, chính là định mệnh sắp đặt.

Một thời gian sau, quân đội thắng lợi quay về, cả thành Bắc Kinh đều ăn mừng chiến thắng. Cũng trong dịp đó, Hàn thừa tướng cho sắp xếp tiến cử cháu gái phía ngoại của mình là Triệu Thủy Ngân lên làm hoàng hậu.

Có lẽ việc này là do hắn đã sắp xếp sẵn nên hầu hết các quan đại thần cũng vô cùng ưng thuận. Có điều hoàng đế không có nói gì, cũng không biểu lộ sự đồng tình hay chối từ, điều này khiến cho ai nấy ngày thêm khó xử.

Nói theo hoàng thượng thì không biết nên nói thế nào, mà nói theo Hàn thừa tướng thì sợ trái ý của hoàng thượng, xem ra lần này các quan đại thần bị kẹp giữa hai thế lực lớn nhất của đương triều, thật là nan giải.

Tàn tiệc, sự xuất hiện của Triệu Thủy Ngân càng khiến cho các phi tử náo loạn. Người thì thay nhau biểu vật phẩm này nọ, hết lời nịnh nọt, trong thâm tâm của họ, củng cố vị trí là điều qua trọng nhất; nếu như Triệu Thủy Ngân trở thành hoàng hậu, người đứng đầu hậu cung thì chẳng ai muốn đắc tội với ả cả.

Trái lại, Vương Uyển lặng lẽ đi theo sau hoàng thượng rời khỏi đó.

Bây giờ đã là nửa đêm, gió lạnh thổi vút làm cho vạt áo hắn lay động, nàng đi theo sau hắn, trên tay cầm theo một cây đèn lồng, ánh đèn chiếu sáng vạt của nàng mắng sáng mắng tối chen vào nhau càng trở nên kì ảo. Đêm không trăng, con đường cũng tối đen, những nơi mà nàng đi qua đều chợt sáng lên ánh đèn rồi lại chợt tắt, lướt qua chậm chậm.

Hắn đi phía trước đều đều, nói:

“Từ khi nào lại trở nên yên tĩnh như vậy?”

Nàng im lặng một hồi rồi đáp:

“Hoàng thượng nghĩ quá nhiều rồi.”

Hắn lại hỏi:

“Đã bao lâu nàng không cười với trẫm?”

Hắn quay lại nhìn nàng chờ đợi điều gì đó rồi mới cất giọng nói tiếp:

“Cười trẫm xem!”

Nàng vẫn cuối đầu.

Hắn vươn tay nâng cằm nàng lên, nói tiếp:

“Cười đi!”

Nàng nhìn hắn, khó khăn lắm mới nhếch môi một cái rồi thôi.

“Không tự nhiên, cũng không đẹp.”

Cái nhếch môi vừa rồi của nàng càng khiến trái tim hắn nhói đau.

Hắn nhíu mày quay đi hướng khác, nói:

“Đi thôi.”

Nàng lững thững đi theo sau.

Đến tiết thanh minh cả cung cũng trở nên trầm tĩnh lại, nếu như các phi tử khác được trở về với gia đình thăm mộ người thân. Nàng muốn đi nhưng không biết có nên đi khỏi đây hay không.

Không ngờ nàng chưa xin đã được cho phép xuất cung. Nhưng lúc này nàng trở về Mãn Châu cũng không còn cha mẹ.

Nàng về tới Mãn Châu thì Tiểu Vũ đã ra đón, từ lúc Vương phủ tan tành từ việc cũ, người quan tâm dọn dẹp Vương phủ chính là Tiểu Vũ.

Gặp lại nàng Tiểu Vũ vui cười như năm xưa. Năm ấy Tiểu Vũ trở về quê cùng Tiểu Thanh lo chuyện cưới hỏi, không ngờ Vương phủ lâm vào tình trạng tan tác. Tiểu Vũ đã lấy Tiểu Thanh làm phu quân, theo lời dặn dò của nàng, họ ở lại Vương phủ để trông coi gia sản.

Nàng vào phủ đã bắt gặp hai đứa trẻ đang ngồi chơi ông ăn quan trước cửa. Hai đứa trẻ trong thấy nàng liền đứng lên, phẩy phẩy tay cho sạch rồi nói:

“Cô cô xinh đẹp!”

Nàng bật cười nhìn hai đứa trẻ, cuối người xuống ôm lấy hai đứa trẻ.

Tiểu Vũ đột nhiên hét toáng lên:

“Quý phi nương nương, tiểu nhất tiểu nhị bẩn lắm, sẽ làm bẩn áo gấm của người đấy!”

Nàng lắc lắc đầu, nói:

“Thì ra hai đứa trẻ này tên là Tiểu Nhất tiểu Nhị à?”

Tiểu Thanh nói:

“Hồi quý phi, mời người vào trong.”

Nàng đi vào vào trong, dắt theo hai đứa trẻ, miệng cười nói:

“Đừng gọi ta là Quý phi nữa, gọi ta là tiểu thư như trước kia là được rồi...”

Tiểu Vũ tỏ ra không đồng tình nhưng bắt gặp đôi mắt của nàng nhất thời im lặng, không nói gì nữa.

Hôm sau nàng đến nghĩa trang nơi chôn cất thi hài của tất cả người chết trong vụ thảm sát năm ấy. Mộ đã xanh cỏ từ lâu nhưng trong lòng nàng vẫn chưa nguôi ngoai nỗi đau ngày ấy. Nàng quỳ trước Viên Điện xin hẩn được trở về lo việc ma chay chu toàn cho cha mẹ, thế mà hẩn không cho phép nàng xuất cung.

Đã một năm trời nàng không thăm lại cha mẹ, những kí ức của năm xưa cũng ùa về mở toang cánh cổng trái tim nàng. Cuộc đời này nàng có hai cha mẹ, ai cũng sớm phải rời xa nàng. Cánh cổng kí ức ngày hôm đó, nàng quỳ dưới cội mai, mới xong tết, hoa mai tàn, cánh hoa rụng nhiều, đến khi nàng ngã gục trên nền đất, cánh hoa vẫn rơi xuống, rơi lên vai áo, lên tóc nàng, khung cảnh thật thê lương.

Bất giác đứng trước mộ cha mẹ nàng thấy lòng mình trống rỗng, vệt nắng cuối trời rọi lên mộ xanh cỏ một màu vàng rực.

Nàng đứng ở đó hồi lâu, đến khi Tiểu Vũ gọi nàng nàng mới sực tỉnh mà trở về. Nàng đang lững thững bông va phải một người.

Người đó áy náy mà cuối đầu nói:

“Thật là vô ý quá!”

Nàng vừa nghe giọng nói đã bất ngờ ngước lên nhìn người đối diện, không sai, chính là Trương Yến.

Trương Yến cũng nhận ra nàng, ngạc nhiên nói:

“Chính là...”

Trương Yến còn chưa kịp nói hết câu thì Vương Uyển đã ôm chầm lấy nàng.

Wương Uyển nói:

“Không ngờ lại có thể gặp lại ở đây. Muội sống ở Tô Châu, sao bây giờ muội lại ở đây?”

Trương Yến nói:

“Không quan trọng, đi, chúng ta trở về nhà của muội muội sẽ kể rõ ràng.”

Nàng nói một tiếng với Tiểu Vũ rồi đến nhà của Trương Yến.

Nhà của Trương Yến cũng ở gần đó, căn nhà không quá lớn, Trương Yến chỉ sống một mình.

Trương Yến kể lại ngày đó vì cha mẹ nàng đã lừa Vương Uyển, lúc đó nàng thật sự vô cùng hối hận nhưng dù thế nào Yến Yến vẫn không còn cách nào khác. Sau đó gia đình của Yến Yến chuyển tới Mãn Châu. Nhưng chuyển đến đây không bao lâu cha của Yến Yến mắc bệnh nan y rồi mất, sau đó mẹ của Yến Yến cũng suy sụp và mất sau đó không lâu.

Nàng nghe xong mà không khỏi suy nghĩ, cuộc đời thiên biến vạn hoá, thay đổi không ngừng, chỉ một thời gian ngắn, đã có rất nhiều chuyện xảy ra.

Nàng trở về sau gần một tháng xuất cung, một thể giao lại tất cả sản nghiệp của nhà mình cho Tiểu Vũ, từ nay những tài sản này đều là của Tiểu Vũ và Tiểu Thanh.

Không ngờ trên đường trở về...

Xe ngựa băng qua cánh rừng trúc, nàng ngồi trong xe ngựa cũng có thể nghe được tiếng “lách tách” vang lên.

Đột nhiên nghe thấy tiếng có ngựa rên vang, tiếp sau là hàng loạt hắc y nhân xuất hiện.

Nàng vội vã chạy đi khỏi chiếc xe ngựa đang bị tấn công. Con bạch mã và hắc mã thì chạy tán loạn. Người theo xe với nàng chỉ độ ba bốn người, vốn không thể địch lại mấy muội người kia.

Nàng nhìn đám người dần ngã xuống mà xót xa, câu nói cuối cùng của học chính là:

“Quý phi, tuyệt đối không để bản thân bị thương.”

Nàng sợ hãi nhìn đám mãnh đồ từ đâu chui ra bao vây lấy nàng, con nào cũng to lớn và dữ dằn, bây giờ nàng có chạy cũng không thoát.

Nàng nhặt thanh kiếm từ dưới đất lên, nghĩ trong đầu rằng lúc hổ này chắc chắn là do bọn hắc y nhân kia nuôi, chúng sẽ biết nghe lời con người, chàng vẫn nên bình tĩnh.

Nàng đứng yên quan sát cử chỉ của bảy hổ, chúng có hơn mười con, vây quanh nàng nhưng không có ý tấn công.

Nàng dần dần lùi ra sau, rất rất chậm. Đôi mắt thau lấu của chúng nhìn nàng không rời, nàng chỉ mong đúng lúc chúng rời mắt của nàng sẽ nhảy thật nhanh lên ngọn cây cao bên cạnh, chỉ mong chúng không thể leo trèo lên những cây cao và thẳng như thế.

Nhưng nàng còn chưa thực hành kế sách chúng đã nhào tới hung hãm cắn vấy của nàng kéo lại. Trong lúc hỗn loạn nàng sơ ý đập thanh kiếm trúng đầu một con hổ, nó ngay lập tức gào lên tức giận. Nàng hoảng quá không biết phải làm sao mới sợ hãi không dám nhìn, bất giác trong lòng dấy lên sợ hãi: “Nàng sẽ chết!”

Nhưng nó không làm gì, đám người kia ngay lập tức xuất hiện theo tiếng gầm của con hổ. Bọn họ giương kiếm về phía nàng. Một tên trong đó giở một bức họa rồi đối chiếu với nàng rồi nói:

“Chính là ả.”

Rồi nói tiếp:

“Người cũng đừng trách chúng ta ra tay quá nặng, có trách người ăn ở có kẻ thù.”

Nàng hốt hoảng lùi ra sau một bước, thanh kiếm trong tay cũng trở nên lỏng lẻo.

Hắn ta giương kiếm về phía nàng nàng liền dùng kiếm của mình đỡ lấy. Nhưng sức hắn ta rất lớn, nàng không đấu lại, hơn nữa nàng chưa từng luyện công...

Cứ tưởng lần này chắc chắn sẽ chết, không ngờ một thanh kiếm từ đâu hiện ra đỡ lấy nhát kiếm trí mạng kia.

Nàng chỉ kịp nhìn người trước mặt, Trương Yến, nhưng thân thủ của muội ấy không tốt...

Lát sau có người của hộ vệ tới, thế nhưng Trương Yến không tránh được nhát kiếm trí mạng đó, muội ấy ngã xuống, câu nói khiến cho Vương Uyển xúc động không nói nên lời:

“Muội còn nợ tử một lần mạng sống, không phải muội cố tình làm vậy vì tử, nên tít đừng tự trách mình.”

Hộ vệ đưa nàng gấp gáp hồi cung.

Nàng như người mất hồn suốt dọc đường.

Vừa về đến nơi đã phải tham dự lễ Chu Thần mà các phi tử phải đến thỉnh an hoàng thượng hết một lượt.

Nàng tâm tình còn đang không ổn định nhưng lễ này thì không thể không đi. Vì Nương hầu nàng thay y phục xong thì đưa nàng đến Viên Điện. Cây mai trước cửa Viên Điện vẫn nở hoa vàng rực, cánh hoa rụng xuống nền đá lát, chốc chốc vì một cơn gió mà bay lên một lần nữa rồi lại rơi xuống.

Các phi tử đi vào điện, đứng theo cấp bậc cao nhất đến thấp nhất theo không gian từ gần tới xa hoàng thượng. Không hiểu sao Triệu Thủy Ngân cũng đến. Mặc dù chưa được phong phẩm trong cung nhưng Triệu Thủy Ngân này thật không bình thường, chưa phong tước phẩm nhưng lại có thể đường đường chính mà lên điện, quỳ trong đại lễ với thân phận phi tử.

Cô ta được sắp xếp ở Nhan Tú lầu nằm ở trung tâm Nam Uyển - nơi mà hoàng thượng thường tới. Nhưng từ ngày cô ta tới ở thì hoàng thượng cũng không đến thưởng ngoạn ở Nam Uyển nữa. Có thể thấy hoàng thượng tám phần là không ưa cô ta.

Không khí rất nhẹ nhàng ở Viên điện khiến nàng tĩnh lặng nhớ lại chuyện cũ. Hành lễ vừa xong, bên ngoài trời mưa to. Những phi tử đứng chờ cung nữ của mình mang ô tới. Nàng đứng trước hiên vươn tay ra hứng màn mưa nhỏ, nàng từng đọc trong sách cảnh nữ tử vươn tay ra hứng mưa rơi để rất đẹp nên thử làm xem sao.

Không ngờ Tống Ngạn từ trong đi ra ngoài, tất cả những phi tử kia liền vội vã quỳ xuống. Nàng không để ý nên không hành lễ, lúc phát hiện ra mới giật mình quỳ sụp xuống.

Thái giám từ bên ngoài mang theo một chiếc ô giấy hai tay đang lên cho hần.

Hần mở ô, cất giọng:

“Miễn lễ. Quý phi, lại đây!”

Vương Uyển nhìn Vĩ Nương ở sau lưng rồi đứng lên, đi về phía hoàng thượng.

Hần nhìn nàng hỏi:

“Sao lại đứng ở hiên để mưa tạt vào người như thế?”

Nói rồi hần mở dây áo choàng, khoác lên cho nàng.

Hần nghiêng ông che cho nàng trở về Nhật Lệ cung.

Hần không nói gì rời đi, để lại chỗ Triệu Thủy Ngân vô vàn khó chịu.

Tối hôm đó bỗng hần lại đến Nhật Lệ cung. Vì ngày thường hần ít tới nên nàng cùng các cung nữ thức rất khuya để chờ cờ hoặc có đêm nàng ngồi rất lâu bên bàn để vẽ tranh. Hôm nay hần tới một phen khiến cho Vĩ Nương cùng những cung nữ khác kinh động, ai máy đều chạy đi chuẩn bị trà nước và điểm tâm. Còn nàng chính là kiểu ngồi im trên bàn không cựa quậy.

Nàng cho là hần tới một chút rồi đi, chắc chắn là không ở lại. Nhưng không ngờ đối diện với sự thờ ơ kia chính là đôi mắt không rời của hần.

Nàng chợt thấy lạnh gáy làm sao.

Bỗng dưng thân thể bị nhấc bổng lên, lúc nghĩ ta được thì vừa lúc hần đặt nàng xuống giường. Nàng chính là cái kiểu nghĩ và cho rằng mục đích của hần như suy nghĩ của bản thân.

Chỉ im lặng đôi lát thì bên ngoài vang lên tiếng mở cửa hần liền nhẹ giọng cảnh cáo:

“Lui ra!”

Vĩ Nương vừa nghe thấy đã giật mình lui ra ngoài.

Hần lúc lâu ngắm nhìn nàng, đôi bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn rồi nói:

“Trẫm ban cho nàng thứ này, nàng nhất nhất ngày ngày phải đeo nó, không được tháo ra, hiểu chưa?”

Nàng gật đầu, hần liền nắm cổ tay nàng lên đeo cho một chiếc vòng nhỏ được tết rất tỉ mỉ từ nhiều sợi vàng sợi bạc khác nhau, mà dường như trên cổ tay của hần cũng có một chiếc hệt như vậy.

Hần kéo nàng nằm xuống giường, ôm lấy nàng từ phía sau. Nàng còn có thể cảm nhận được từng hơi thở của hần trên cổ nàng, trên tai nàng và cả trên gáy nữa. Nhưng dường như hần muốn hỏi gì đó lại khó nói, sau một lúc lâu mới hỏi:

“Tại sao lại đột căn lâu đó, căn lâu mà...trẫm đang đứng?”

Nàng đã thiu thiu ngủ nhưng nghe câu hỏi của hần một bước liền thức dậy, đôi bàn tay lớn của hần siết chặt lấy bàn tay nàng không buông, sự kiên định đó, khí thế bức người đó khiến nàng cảm thấy thật ngột ngạt. Nàng không trả lời, quay người lại để lộ ngấn cổ trắng muốt. Nàng vội ngồi dậy liền bị hần kéo về, ôm trong lòng để ngủ, tiếng tim đập thành thịch quanh quẩn trong đầu nàng khiến nàng như bị thôi miên mà chìm vào giấc ngủ.

17. Chương 17: Chợt Thoáng

Hôm sau khi nàng thức dậy đã không nhìn thấy hấn đâu nữa.

Gần trưa, Tử Luân từ bên ngoài đi vào, nói:

“Quý phi, Triệu tiểu thư cầu kiến.”

Nàng ngẩng đầu nhìn Tử Luân, hỏi:

“Là Triệu Tiểu thư nào vậy?”

Tử Luân nhanh nhẹn đáp:

“Là Triệu tiểu thư cháu gái Hàn thừa tướng.”

Nàng gật đầu.

Triệu Thủy Ngân từ bên ngoài đi vào, bộ dạng cao quý của coi ta khiến cho không ít những cung nữ của Vương Uyển ngã mục thân phục vì độ hồng hách của cô ta.

Nếu như không phải là cháu gái của Hàn thừa tướng, có lẽ coi ta cũng sẽ không uống hách đến mức đó.

Cô ta thấy nàng chỉ nói một câu lấy lệ:

“Quý phi nương nương cát tường.”

Nàng cũng mấy lượt không quan đến cô ta, chỉ câu nệ nói vài câu:

“Triệu tiểu thư cao quý đến tiểu cung của ra thật là rất vinh hạnh, cũng là phúc của ta. Nhưng Triệu tiểu thư không phải chỉ đến để thỉnh an thôi chứ?”

Thủy Ngân đáp:

“Tất nhiên rồi.”

Lại nói tiếp:

“Quý phi, ta dù sao chẳng nữa cũng sắp trở thành mẫu nghi thiên hạ, theo đúng quy củ ta vẫn là người mới, đúng ra là nhờ muội muội này chỉ bảo.”

Vương Uyển nghe xong câu nói cũng cười trừ:

“Triệu tiểu thư khách sáo rồi. Nhưng mà chiếu chỉ của hoàng thượng còn chưa ban xuống, thật là khó xử.”

Cô ta nóng giận hét toáng lên:

“Khó xử cái gì, trước sau ta cũng trở thành hoàng hậu, bây giờ người không tôn trọng ta, không lẽ cũng không tin ta trở thành hoàng hậu?”

Vương Uyển liền hiểu ra, hoá ra cô ta tới Nhật Lệ cung của nàng là để giương oai, nếu như vì mục đích khác thì cũng xấu xa như nhau.

Vương Uyển lại đáp:

“Không phải tiểu quý phi không tin mà là chưa có chiếu chỉ của hoàng thượng, không ai dám nói xằng bậy đâu. Hơn nữa Triệu tiểu thư nên đến Hoàng Lạc điện lấy lòng thiên tử thì tốt hơn.”

Triệu Thủy Ngân giật thót mình, không nói câu nào mà rời khỏi. Nàng cứ đinh ninh là cô ta sẽ chạy tới Hoàng Lạc điện thật.

Nàng ngồi trên ghế dài nhìn đi nhìn lại vòng tay bằng vàng bạc kia, dưới ánh nắng từng sợi bạc cũng sáng lên, không phải hấn lại lần nữa định giam cầm nàng hay sao?

Mấy ngày đau việc om sòm nhất hậu cung cũng chỉ có thế, Triệu Thủy Ngân lại gây chuyện với Đông tài nhân.

Những việc kia đều trải qua không mấy khả quan, mà lần nào người thua cũng chính là người cãi nhau với Triệu Thuỷ Ngân.

Có lần Tống Ngạn đi từ Hoàng Lạc điện đến Nhật Lệ cung trên đường đi vô tình bắt gặp cảnh Vương Uyển và Triệu Thuỷ Ngân xô xát, nhất thời nóng nảy đem trời cả hai. Một thứ quan trọng hơn cả là chiếc vòng tay hoàng thượng cho Vương Uyển đã không cánh mà bay. Dù nàng nhờ rất nhiều người tìm kiếm cũng không tìm thấy, nàng đành phải im lặng chờ tới khi được thả ra khỏi phủ Phi Huân.

Không ngờ hần giao lại hết việc xử phạt cho Thượng quan phủ Nội vụ giải quyết, nàng và Triệu Thuỷ Ngân cũng đều bị phạt.

Chuyện là ngày hôm đó nàng đi dạo ở hoa viên, đúng lúc tâm trạng bức dọc lại gặp đúng ngay Triệu Thuỷ Ngân hồng hách. Ấy ta mắng nàng không biết xấu hổ, không sinh con được nhưng vẫn níu kéo hoàng đế. Có người từng nói, đừng bao giờ động tới quyền làm mẹ của một người phụ nữ không thể sinh con. Lúc đó Vương Uyển đã tát cho cô ta một cái. Cô ta cũng không vừa còn đánh lại nàng. Có điều nàng chật vật lắm mới đánh lại cô ta.

Gần đây nàng vô cùng khó chịu, đánh nhau với cô ta thật sự giúp bản thân mình giải tỏa.

Thượng cung cũng là bậc thấp, không dám tổn hại đến hai vị cao quý của hậu cung. Một người là tiểu nữ của Hàn thừa tướng, một người là phi tử chuyên sủng của hoàng đế, động vào thật sự không thể nói là không sợ chết. Chỉ có thể dựa vào mức độ nặng nhẹ mà phân xử. Cuối cùng cả hai đều bị ngâm nước lạnh tới hai canh giờ.

Dù bị lạnh nhưng nàng lại càng thấy khó chịu bức bối, đập đập chậu nước trong khi Triệu Thuỷ Ngân vẫn ương bướng la hét:

“Ta là hoàng hậu tương lai đây, các người dám ức hiếp ta?”

“Là ai bảo?”

Người nói không ai khác là hoàng thượng, Triệu Thuỷ Ngân giật mình ngược lên, bàng hoàng không nói nên lời.

Hần chấp tay sau lưng, từng bước chậm rãi đi về phía Thuỷ Ngân, đôi tay nắm lấy khuỷu tay của cô ta kéo lên. Cô ta cứ tưởng là hần đã không còn phạt ảnh nữa liền hờn hờ ra mặt. Không ngờ hần vừa canh đúng lúc ném cô ta ngã xuống bồn nước lạnh rồi quay sang bế Vương Uyển lên, nói:

“Phạt Thuỷ Ngân ngâm nước lạnh hai canh giờ nữa!”

“Hoàng thượng.”

Triệu Thuỷ Ngân hét lên trong khi hần đã đi ra bên ngoài từ lúc nào.

Hần đi rất vội, dường như đã nhận ra điều khác lạ.

Lần đó mọi người đều hết hồn, quý phi bị sốt đến tinh thần điên đảo. Nghe nói còn đi lang thang đến nhiều nơi, đến Ngự Thiện phòng uống hết ba bốn bình rượu lớn, hoàng thượng tức điên đích thân đi tìm. Lần bị sốt đó vừa sợ vừa cười ra nước mắt, nàng bị kéo về cung với khuôn mặt đỏ hoe, vừa quấy đạp không chịu nằm yên. Quả nhiên cơn sốt kia khiến cho tâm trí con người như buông lỏng. Cuối cùng vẫn trở về như lúc đầu. Mấy ngày sau Vương Uyển gặp lại Triệu Thuỷ Ngân, cô ta chỉ hỏi chiếc vòng trên tay của Vương Uyển là của hoàng đế cho đúng hay không. Ý định gì đó của cô ta thật ra bắt nguồn từ chiếc vòng này.

Một lần nàng đi tắm và tháo chiếc vòng ra, đặt trên bàn trang điểm thế nhưng lúc trở ra thì nó đã biến mất. Đúng lúc Tống Ngạn tới, nàng vừa lo lắng vừa sợ hãi giấu tay vào vạt áo.

Hần chính là đến ăn cơm chung với nàng, cả bữa cơm nàng giấu đi tay trái của mình, chỉ ăn cơm bằng tay phải khiến cho hần chú ý tới nhưng không nói gì.

Đến khi ăn xong hần mới hỏi:

“Tay nàng... Bị sao thế?”

Nàng không dám nhìn hần, trả lời:

“Không có sao!”

Hắn nhếch môi rồi đứng lên đi nhanh về phía nàng, nhanh tay giật mạnh cánh tay trái đang giấu trong vạt áo của nàng, nhìn thấy đôi tay trống trơn hắn liền nổi giận ném nàng ngã xuống đất, tuốt kiếm của hộ vệ bên cạnh giương sát cổ nàng. Vĩ Nương hoảng hốt hét lên:

“Bệ hạ!”

Những hộ vệ bên ngoài giật mình quỳ sụp xuống:

“Bệ hạ, xin người bình tĩnh...”

“Cút ra ngoài.”

Hắn đứng nghiêng, đôi mắt sắc lạnh nhìn nàng đang ngồi dưới nền.

Hắn nhìn cổ tay nàng, trống trơn. Hắn đã dặn nàng phải giữ không được làm mất chiếc vòng đó.

Trong lúc mất bình tĩnh hắn vùng kiếm, xuyt nữa là thật sự chém chết nàng mất rồi.

Nhưng hắn đã kịp dừng lại, nhìn nàng ngồi trên nền run rẩy khiến hắn không thể không lưu tâm. Hắn ném thanh kiếm vào một góc, ngồi xuống đối diện nàng.

Không gian như chìm trong yên lặng cơ hồ nghe rõ mồn một nhịp thở của hắn.

Nếu như hắn một đao chém chết nàng, hắn sẽ thật sự hối hận.

Nàng đối diện ánh nhìn hắn càng trở nên căng thẳng, ý định của hắn thật khó hiểu.

Bên ngoài cảnh mai mùa xuân còn lại lặng lẽ rụng cánh. Hoa mai rơi xuống đất, xoay mấy vòng, gặp cơn gió thổi qua cánh hoa lại bị thổi tung lên cao.

Bên trong phòng không gian yên tĩnh, cửa phòng đóng kín, cài then xa cách không gian bên ngoài, cánh hoa khẽ khàng rơi bên thềm.

Hắn chớp mắt lùi lại cách xa một khoảng, hành động có đôi chút ngập ngừng, chỉnh lại tay áo, hắn nói:

“Trẫm đi đây.”

Hắn mở cửa, rời đi.

Có một cánh mai từ bên ngoài bay vào, đáp xuống mặt nền, cô độc và lẻ loi.

Không như nàng nghĩ về chiến trận gần đây trở nên yên ắng hơn. Nàng chỉ biết được Thổ Nhĩ Kỳ hợp tác với Hung Nô liên minh đánh đuổi nước Nguyên, nàng biết Trắc Nhiên cũng không dễ dàng từ bỏ.

Từ lần chiếc vòng bị mất Tống Ngạn không tìm nàng nữa, sức ép từ phía Hàn thừa tướng nàng đã biết từ lâu, bọn họ ép hắn phong Triệu Thuỷ Ngân làm hoàng hậu. Có vẻ như hắn vẫn không thể hiện gì là chấp thuận.

Cả chốn thâm cung này nàng còn không có lấy một bằng hữu, cuộc sống cô độc cứ thế trôi qua.

Nếu như cứ như vậy mãi thì thật là tốt.

Một hôm Hoàng đế uống rượu rất say, bước ngắn bước dài tới chỗ nàng.

Trời tối muộn nên nàng lại đi ngủ sớm hơn mọi ngày, điều này làm cho nàng không biết có sự hiện diện của hắn ở đây.

Hắn vào tới cửa, mùi trầm hương dễ chịu lan tỏa khắp căn phòng, tất yếu chính là nộ hoàng vào trên người hắn, mùi trầm hương rất đậm.

Nàng đột ngột trong giấc ngủ hít phải mùi trầm hương nàng thức giấc.

Phát hiện ra hắn đang ngồi đối diện mình, đôi mày nhíu lại, mắt nhắm hờ. Cái cảm nhìn theo góc nghiêng lại thấy nhọn hoắt, sắc mặt tiêu tụy vô cùng.

Hắn nhìn nàng, đôi mắt thờ ơ cùng chất chứa rất nhiều bí mật. Nàng đối với ánh mắt đó chính là kết không cách nào chống trả, nhưng hắn hoàn toàn cũng không nói gì.

Hắn không nói gì, một lát sau vươn tay nâng cằm nàng lên, bắt giắc đôi bàn tay bóp chặt, không khỏi khiến cho nàng nhíu mày vì đau đớn.

Nàng không nhịn được mà nói:

“Người làm gì vậy?”

Hắn không buông tay, ngược lại nâng cằm nàng càng cao hơn, hắn cúi mặt kề sát nàng.

Thật tâm nàng ngay cả nhìn hắn cũng không dám, đừng nói là dừng lại ở khoảng cách gần đến vậy.

Nhất thời nàng nghiêng đầu nhìn vào bức tường phía trong, khuôn mặt như xuất hiện một màn sương mỏng ửng đỏ. Không gian dường như chùng xuống, ánh mắt vừa có chút mờ ảo vừa ôn nhu không khiến người khác động lòng đó thật khó mà khiến cho người khác cưỡng lại được.

Góc nghiêng đầu của nàng vô tình để lộ ra nhún cổ trắng ngần, hắn liền cúi xuống hôn lấy.

Chiến sự phương Bắc vô cùng cấp bách, Lâm tướng quân đã rất lâu không truyền thư về khiến cho hoàng đế mấy phần lo lắng.

Hàn thừa tướng vẫn gây sức ép buộc hắn lập Triệu Thuỷ Ngân làm hoàng hậu. Hắn vừa bức tức vừa khó chịu lập chỉ phong ả làm hoàng hậu rồi vội vã thông qua ý kiến của các quan đại thần hắn sẽ tới phía Bắc. Lần này nhất định chính là hắn phải đích thân đi rồi.

Sau đó hắn đi ngay...

Có lẽ quyết định lần này là quyết định sai lầm nhất của hắn.

Sau khi được sắc phong làm hoàng hậu, Triệu Thuỷ Ngân dùng uy thế của mình không ngừng ép người.

Cùng lúc đó Vương Uyển mới đột nhiên nhớ ra lần trước khi Triệu Thuỷ Ngân đột nhiên hỏi nàng về chiếc vòng khiến Vương Uyển vô cùng nghi hoặc, sau đó chiếc vòng bị mất, tất thấy đều không phải chuyện tình cờ. Nhưng hiện tại nàng không thể tự điều tra cũng không thể hỏi thẳng, chỉ có thể im lặng qua ngày thôi.

Trước đây hoàng đế chỉ chuyên sủng mình nàng, bây giờ hắn không có ở đây, người cảm hận nàng nhất đã có thời cơ gây chuyện.

Nhân ngày đẹp trời, Hoàng hậu cho mời đến nhưng phi tử có danh phận trong hậu cung tới, thề đãi tiệc rượu. Đừng nói là thế chiến phân tranh đang nổ ra ngoài kia còn chưa biết thắng thua thế nào, hậu cung lại mở tiệc thì đúng là sai sót.

Triệu Thuỷ Ngân cũng cho mời nàng tới, thế nhưng hôm đó sức khỏe nàng không được tốt đã không đi. Y liền đổ tội cho Vương Uyển kháng ân mà phạt quỳ dưới trời mưa lúc chuyển mùa sang hạ.

Những phi tử khác đều mắt nhắm mắt mở, Ương phi biết chuyện thì lo lắng lắm nhưng biết làm sao được. Triệu Thuỷ Ngân là hoàng hậu, y nói sai chính là sai, không cách nào thoát tội.

Nàng bị bắt quỳ tới hơn ba canh giờ.

Đầu óc cũng choáng váng, nhìn gà hoá cuốc, nàng ngạc gục trước cửa Liên cung của hoàng hậu.

Thái y chẩn mạch cho nàng song mặt mày tái mét cắt không còn giọt máu, tên thái y quỳ sụp xuống trước mặt Hoàng hậu mà rằng:

“Trước đây vi thần đã từng chẩn mạch cho quý phi nương nương, rõ ràng là bị chướng khí vùng bụng, cũng bị tổn thương hết nguyên khí, tuyệt đối không thể có thai.”

Triệu Thuỷ Ngân nhìn tên thái y bằng ánh mắt sắc lạnh, hỏi:

“Vậy bây giờ y đã có thai?”

Thái y cúi đầu không đáp.

Hiểu được hàm ý của thái y, Triệu Hoàng hậu đứng phắt dậy đập bàn một tiếng, thét:

“Hoang đường.”

Thái y sợ tội liền quỳ rạp xuống, lãnh đủ cơn thịnh nộ của hoàng hậu.

“Không được tiết lộ chuyện này cho ai biết.”

Nói rồi ả tức tối bỏ đi.

Từ đó trở đi, hoàng hậu càng cảm ghét nàng hơn, hận không thể tự tay hại chết đứa bé trong bụng của nàng.

Vương Uyển với tin đó thật sự không nên vui hay nên buồn, nếu như nàng sinh đứa bé này ra kết cung cấm này, nàng sẽ ra sao?

Bể đau của cuộc đời dài đằng đẵng như con đường tới đường chân trời mà không thể đến đích.

Một số lần Ương phi tới thăm nàng liền bị hoàng hậu để mắt tới, làm khó Ương phi, dần dần, không còn ai đến thăm nàng nữa. Một lần tranh thủ lúc hoàng hậu không có trong Liên cung nàng lẻn vào đó định tìm xem thật sự cô ta có giữ vòng tay của nàng hay không. Sau một hồi tìm kiếm nàng cũng tìm được, cô ta quả nhiên lấy vòng tay của nàng, hơn thế còn đem giấu ở một nơi khó tìm, tâm cơ của ả thật vô cùng thâm sâu.

Thế nhưng ả lại phát hiện ra việc này rồi tìm cách đổ tội nàng. Hoàng hậu tống nàng vào lãnh cung, nơi mà trước đây Hoàng đế dù cho phép nàng nghỉ một lần cũng không, huống chi để nàng sống ở đó một mình. Vậy mà nàng đang mang thai, Triệu Thuỷ Ngân nhất quyết ép nàng.

Hắn đi nửa năm.

Nàng còn nhớ suốt nửa năm đó nàng ngoảnh đầu nhìn về phương Bắc, Mông Cổ dừng mãi khi xưa đã không còn, thành trì kiên cố cũng bị phá tan, nhưng nàng vẫn muốn một lần có thể trở về nơi cũ.

Triệu Thuỷ Ngân không giết nàng, cũng không hại đứa bé trong bụng nàng, y có điều gì đó che giấu.

Hằng ngày nàng đều nằm mơ thấy cánh đồng hoa điệp tử, trắng xóa, dài tít tắp, cơn gió thổi qua, cánh hoa như một làn mưa bụi tung bay, kì ảo tới mức khiến người ta không tin nơi đây là chốn nhân gian mà cứ ngỡ là chốn bồng lai tiên cảnh.

Tất cả cuối cùng cũng chỉ là kí ức mà nàng không muốn quên.

Đến kì sinh...

Nàng sinh ra một tiểu hoàng tử khỏe mạnh. Và cũng đã đến lúc biết được rốt cuộc Triệu Thuỷ Ngân muốn làm gì.

Nàng được đưa về Nhật Lệ cung, khung cảnh hoang tàn trống vắng.

Tử Luân và Vĩ Nương đã bị đuổi đi, không gian vắng vẻ tiêu điều.

Nàng tỉnh lại sau một ngày hôn mê, ý thức đã bừng tỉnh, nàng liền lao ra ngoài, con của nàng, nó biến mất rồi, con của nàng.

Triệu Thuỷ Ngân!

18. Chương 18: Như Hoa Như Mộng (hoàn)

Nàng lao tới Liên cung trong bộ dạng đầu bù tóc rối, tâm trạng bồn loạn, nói không nên lời.

Ở Liên cung nhộn nhịp không khí vui mừng, cung nữ truyền tai nhau tin hoàng hậu hạ sinh một hoàng tử. Nàng như không tin vào tai mình, chạy qua bậc cửa vô ý vấp ngã lăn xuống nền đất.

Nàng vừa hoảng loạn vừa từng tắc từng tắc bò vào trong, giọng nói như tiếng thở của gió rút qua tai một cách thương tâm:

“Triệu Thuỷ Ngân, trả cho ta... Trả con cho ta!”

Một cung nữ của hoàng hậu từ bên trong đi ra, nhìn thấy nàng liền dùng chân hất hất quát:

“Tiện nhân. Còn dám nói?”

Nàng mặc kệ câu nói của cung nữ kia, tiểu bảo bối của nàng, Triệu Thuỷ Ngân...đã cướp nó đi mất rồi, y phải trả cho nàng.

Sự thật đau lòng đó, Triệu Thuỷ Ngân bế tiểu bảo bối của nàng trên tay, liếc mắt nói:

“Người đâu, mau đưa quý phi quay về. Rõ ràng một năm trước thái y đã nói người không thể mang thai lần nào nữa, làm sao có thể có chuyện người mang thai được?”

Nàng ngẩng đầu nhìn Triệu Thuỷ Ngân bế tiểu bảo bối trên tay không khỏi xúc động, đứa con đầu của nàng bị nàng hại, đứa thứ hai bị người khác cướp đi, ông trời thật khéo sắp xếp.

Nàng nhào người tới giật lại đứa bé, nó hoảng sợ khóc thét lên, nàng bắt lực thật sự bắt lực thật rồi. Đột nhiên bên ngoài vang lên giọng nói bán nam bán nữ của Thái giám:

“Hoàng thượng giá đáo!”

Nàng chợt vùng tay ra khỏi chỗ Triệu Thuỷ Ngân, lao về phía cửa như thiêu thân lao vào lửa, nhìn thấy hán đã đòi công lí:

“Người mau đem con trả cho ta, mau đem trả cho ta!”

Hắn vừa về tới nơi thì đã chạy đi tìm nàng, không ngờ chỉ có gần một năm mà thứ gì cũng thay đổi. Nàng trước mặt hắn càng trở nên tiều tụy, xương gò mà hóp lại, da mặt xanh xao, tất cả chỉ là cự khổ sở. Có thể lời nói của một nữ tử ăn mặc chỉnh tề chắc chắn chính là dễ tin hơn so với lời nói của một nữ tử bộ dạng như một kẻ điên.

Hắn nhìn nàng, đôi mắt nàng đầm nước mắt, đôi mắt đau lòng ấy như một thứ gì đó quanh quẩn không chịu thoát ra trong tâm trí hắn. Hắn cúi người, giữ chặt lấy eo nàng, đôi tay bấu víu lấy vạt áo của hắn. Hắn vội vàng bế nàng lên, quay về Hoàng Lạc điện.

Nàng đối với hành động này của hắn càng thêm mất bình tĩnh, đẩy hắn ra quay vào Liên cung, Triệu Thuỷ Ngân đứng ở đó, đôi mắt sáng lên hải lòng, mọi thứ như trong tay ả, Hoàng đế cũng không bệnh vực cho Vương Uyển.

Vương Uyển chạy vào trong, níu lấy đứa bé trên tay ả, nói:

“Tiểu bảo bối là con của ta... Người hà cớ phải cướp đi, mau trả cho ta..”

Nàng kiên quyết giành giật, đứa trẻ khóc lớn, Triệu Thuỷ Ngân giương mắt giật lại đứa bé như một món đồ. Những cung nữ khác lao tới kéo Vương Uyển đi. Nhưng nàng nhất quyết không chịu buông, bướng bỉnh nói:

“Trả con cho ta, các người.. Các người...”

Hoàng đế thở hắt ra, đi vào trong. Vừa thấy hắn những cung nữ kia cũng không lôi kéo nữa. Hắn cúi người ngồi xuống cạnh nàng, nói nhỏ:

“Quý phi, đi cùng ta.”

Nàng đều không nghe thấy, cũng không dừng lại, ngay tức khắc đã giật mình vì bàn tay hắn nắm lấy cổ tay của nàng mà bóp chặt. Nàng vì bị đau mà ai oán nhìn hắn, đau xót hỏi:

“Người có tin ta đã sinh con không?”

Hắn hơi khựng lại, trong đôi mắt trong veo như có áng mây trôi qua, hắn đáp:

“Không tin.”

Hắn cũng không nói thêm gì nữa, đứng lên, đi về phía cửa, sau đó mới ngoảnh đầu lại nói:

“Đưa quý phi đến Hoàng Lạc điện.”

Nói rồi tiêu sái bước ra khỏi bậu cửa.

Cung nữ vội vã đỡ nàng đứng lên đi theo sau.

Nàng như người mất hồn đi theo sau một cách vô thức.

Đến nơi, Tiểu Mai và Trương Hồng quỳ ở cửa, theo lệnh của Hoàng đế vào hầu nàng tắm rửa thay y phục. Xong việc lại trở ra.

Vương Uyển cứ đinh ninh đứa trẻ đó là con nàng nhưng rõ ràng trong đầu của những phi tử khác ai cũng biết nàng đã không thể có con được nữa, bây giờ lại nói đứa trẻ kia là con mình, khó trách người khác không tin.

Đã rất lâu hắn không gặp nàng, vội vã trở về cũng là vì thế, nhưng mà nhìn nàng như thế này hắn thật không hiểu nổi rốt cuộc là đã bao nhiêu chuyện xảy ra.

Nàng ngồi trên tràng kỷ tĩnh lặng, hắn đi vào chỉ nói một câu:

“Người không tin...chính là ta lừa dối.”

Hắn ngồi xuống, tay đặt lên bàn, ngón tay thon dài nhịp lên xuống, nói:

“Không cần nói nhiều.”

Nói rồi nắm tay nàng kéo nàng đứng lên, đẩy nàng ngồi xuống đùi mình, thuận tay vòng qua vai nàng giữ chặt, giọng nói trầm ấm quanh quẩn:

“Không tin thì sao mà tin thì sao?”

Nàng không đáp, bụng đột ngột đau dữ dội, hắn nhận ra biểu cảm khác lạ của nàng, cho triệu thái y ngay lập tức.

Dương thái y đặt mảnh gấm lên cổ tay nàng, sau một hồi mới nói:

“Quý phi nương nương uất ức lâu dài, ứng động khí nóng trong người khiến cho bụng dưới khó chịu.”

Hoàng đế nhìn Vương Uyển trên tĩnh nằm trên giường, mới hỏi:

“Người còn dám nói?”

“Hạ, xin người bớt giận. Thật sự là như vậy!” Dương thái y quỳ xuống nói.

Hắn ngồi trên ghế, ánh mắt lạnh nhạt, nói:

“Ngày càng vô pháp vô thiên!”

“Vi thần không dám.” Thái y sợ hãi nói.

“Hoàng hậu một tay che trời, lấy gia quyến nhà ngươi ra làm vật uy hiếp bắt ngươi nói dối. Thật ra, quý phi chính là đã có thai?”

Thái y tái mặt, quỳ sụp xuống sát đất:

“Xin hoàng thượng tha mạng, lâm vào hoàn cảnh như vậy thần không cách nào làm khác. Người độ lượng, khẩn xin bệ hạ tha tội cho gia quyến nhà vi thần.”

Hắn nhếch môi, nói:

“Im lặng, không được tiết lộ ra ngoài.”

Nói rồi hắn đứng lên, nói:

“Người đâu, khởi giá đến Liên cung.”

Hắn đến Liên cung khiến cho Triệu Thuỷ Ngân vừa mừng vừa lo, bế đứa trẻ trên tay đi ra đi vào.

Hắn tới nơi, cung nữ quỳ rạp từ bậu cửa vào tận lối vào cửa. Hắn nhìn đứa trẻ trên tay của Hoàng hậu, nướn mi nói:

“Hoàng hậu mới hạ sinh tiểu hoàng tử, vậy mà có thể khỏe mạnh như vậy, thật là hiếm thấy.”

Triệu Thuỷ Ngân giật mình lùi lại vài bước, sau đó mới nói khéo:

“Hoàng thượng, người vẫn chưa đặt tên vào tiểu hoàng tử!”

“Vậy sao? Đặt tên cho nó là Xuân Minh, Tống Xuân Minh đi.”

Y cuối đầu, nói:

“Tạ hoàng thượng ban tên.”

Hắn ngồi xuống ghế, hỏi:

“Ta vừa trở về đã nghe nói quý phi vô cớ bị nhốt ở lãnh cung, đây còn là ý của hoàng hậu nàng!”

Y nhất nhất đáp:

“Bệ hạ, rất nhiều lời nói rằng thần thiếp là kệt ác độc, tranh đấu với quý phi, nhưng mà trước nay thần thiếp và quý phi chưa từng can hệ gì với nhau!”

“Xuân Minh là ai sinh ra?”

Y hoang mang trong lòng nhưng cố gắng giữ bình tĩnh, đáp:

“Bệ hạ, tất nhiên là thần thiếp sinh ra.”

Hắn cười nửa miệng, nói:

“Ta còn nhớ năm đó sắc phong hoàng hậu được hơn hai ngày thì ta cũng rời khỏi Bắc Kinh. Không lẽ chưa từng thì tẩm nàng nàng lại có thai hay sao?”

Y trợn tròn mắt:

“Bệ hạ!”

Hắn liền đứng lên, vừa nói vừa đi ra ngoài:

“Vẫn nên biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm!”

Nói rồi hắn rời đi.

Triệu Thuỷ Ngân nhìn theo, trong lòng vô cùng bức bối.

Vương Uyển tỉnh lại, trong đầu như cối xay ừ ừ. Cả căn phòng ngập mùi trầm hương thoang thoảng, nàng ngồi dậy, nhìn xung quanh, đặt tay lên bụng, nàng lại nhớ tiểu bảo bối. Nàng ngay cả một lần được gặp đứa bé cũng không có.

Đối mặt với gia thế của Triệu Thuỷ Ngân, nàng không có cách giành lấy tiểu hoàng tử, càng không có cơ hội tiếp cận được.

Đột nhiên cánh cửa bật mở, như một làn gió thổi qua, nàng vừa cựa mình vùng bụng dưới đã đau âm ỉ. Người ngồi trước mặt nàng đã chính là hắn, bên cạnh còn có Tiểu Mai bưng khay trên có một bát thuốc nghi hất khói. Nàng nhìn bát thuốc rồi quay đầu về phía tường.

Hắn nhìn biểu cảm của nàng rồi nói:

“Uống thuốc đi.”

Nói rồi hắn bưng chén thuốc lên, từng muỗng bón cho nàng. Nhưng mà không uống, cố tình tránh mặt. Nếu như nói một lần về việc không uống thuốc, trong quá khứ có nhiều việc hắn không thể quên.

Hắn kiên nhẫn bưng bát thuốc, nói:

“Thật ra có nhiều cách để uống thuốc, nàng cũng chính là không muốn ta dùng hết những cách đó.”

“Người...”

Bất quá nếu không phải vì hấn uy hiếp thì nàng sẽ không uống. Một năm nay nàng ốm bao nhiêu lần, xuýt mất thai bao nhiêu lần, đâu có lần nào Triệu Thuỷ Ngân cho thái y cắt thuốc cho nàng, nhưng nàng vẫn khỏe mạnh đến tận bây giờ đấy thôi.

Nàng một hơi uống hết bát thuốc, bát thuốc rất đắng, vị đắng vẫn còn đọng lại nơi cổ họng.

Mấy ngày sau triều đình mở tiệc ăn mừng chiến thắng sau một năm gian khổ, cũng là đón hoàng đế trở về cung cấm. Vì nàng bị bệnh nên không thể đi, đó âu cũng là ông trời cho nàng một cơ hội trốn khỏi chốn thâm cung này.

Hoàng hậu rời khỏi Liên cung rất sớm, cung nữ cũng đi theo gần hết, ở Liên cung chỉ còn lại vài người chăm sóc tiểu hoàng tử. Nàng tranh thủ lúc họ rời đi mà lẻn vào, đưa tiểu hoàng tử trốn đi.

Nàng chọn ngày hôm nay là vô thích hợp vì người ra vào ở cửa bắc thành rất đông, nàng có thể dựa vào đó mà trốn khỏi thành.

Tiểu hoàng tử trở về bên mẫu thân của mình thì rất ngoan, suốt dọc đường không khóc lấy một lần.

Nàng lại nhìn chiếc vòng tay mà hoàng đế trao tặng, nhiều thứ nàng trong lúc này có thể bỏ lại, Vĩ Nương cũng trở về quê, Tử Luân rời khỏi cung cấm quay về với giang hồ tiêu dao, nàng thật sự cũng nên sống cho mình rồi.

Nàng tức tốc đi xe ngựa về phía Bắc, hôm qua Trác Nhiên gửi thư cho nàng báo tin đang ở Ngọc Môn quan chờ nàng. Hung Nô và Thổ Nhĩ Kỳ liên minh nhau cũng đều thất thủ, bây giờ nàng còn tiếp tục ở trong cung thì có lẽ cả cuộc đời này nàng cũng không thể rời khỏi đó.

Nàng đi xe ngựa rất nhanh, hơn nữa còn đi đường tắt, chưa đến nửa ngày mà đã đến Thọ Đức cách Ngọc Môn quan chừng vài dặm đường.

Hoàng đế ở chính điện bỗng nghe tin báo nàng mất tích cùng tiểu hoàng tử thì nổi trận lôi đình, dẫn một toán lính đuổi theo.

Trong lúc đó, Vương Uyển đã đến gần Ngọc Môn quan, tiểu hoàng tử trong tay nàng ngủ ngon lành, nàng tự nhủ chỉ cần một chút nữa, một chút nữa nàng sẽ rời khỏi Trung Nguyên, trở về với thảo nguyên của nàng, ở đó chắc chắn Tổng Ngạn sẽ không tìm thấy nàng.

Màu sắc thu ảm đạm, biểu hiện cho khí hậu sắp chuyển sang mùa đông, cơn gió lạnh lạnh thổi qua thổi vạt áo choàng của nàng phiêu diêu bay.

Nàng xuống ngựa, đột nhiên một mũi tên bắn tới găm thẳng vào chân nàng, nàng xuýt nữa bị ngã xấp xuống đất. Nàng ngoảnh đầu, nhìn thấy hoàng đế vừa cưỡi ngựa, trên tay chính là cây cung, nhất thời bàng hoàng lê bước chạy về phía Ngọc Môn.

Hắn hét lớn:

“Đóng cổng lại!”

Cùng lúc Trác Nhiên xuất hiện, nàng đưa Tiểu hoàng tử cho hắn rồi nói:

“Huynh đi trước đi, ta sẽ đi sau.”

Cánh cửa đóng sập lại trước mắt nàng, bóng dáng Trác Nhiên cũng mờ dần, nàng đẩy cổng, cánh cổng không đóng lại, những tên lính đóng cổng đều bị Trác Nhiên giết sạch.

Tổng Ngạn bặm môi, rút mũi tên một phát lần nữa bắn vào chân nàng.

Lần này nàng đã không đứng vững được nữa, ngã xuống đất như một loài hoa héo rũ.

Nàng rất sợ hãi, nếu như lần này nàng không thể đi thì chắc chắn nàng cũng không biết nên làm như thế nào. Nàng cùng quần, tuyệt vọng từng bước lê thân về hướng Ngọc Môn quan. Vết máu trên chân kéo dài trên nền đất toát lên một màu đỏ rực rỡ, nàng muốn trở về nhà, muốn trở về nhà.

Binh lính kéo đến bao vây Trắc Nhiên hắt ta muốn trở vào cứu nàng nhưng nàng đã hét lên:

“Đi đi, mau đi.”

Hai mũi tên cắm vào đôi chân của nàng khiến máu tuôn ra đỏ rực trên bộ y phục màu trắng xanh, nàng không đi nổi nữa rồi.

Nàng chỉ muốn trốn chạy, cả đời này nàng không dám đối mặt với sự thật kia, cả đời này cũng không muốn ở lại hiện tại, nàng muốn quay về quá khứ.

Trên thảo nguyên mênh mông, hoa điệp tử tự do tung cánh hoa, gieo rắc tất cả những vui vẻ cho cuộc đời này. Bầu trời cao trong xanh đều đã thay thế bởi những đám mây đen, mưa rơi vùi dập hoa điệp tử, mưa rất lớn, chuyển tất cả những gì tươi đẹp nhất trở thành những điều đau khổ nhất.

Tổng Ngạn tới nơi, phóng xuống ngựa, vội vã đi về phía nàng.

Nàng quật cường gắng gượng bò từng hước từng bước về hướng Ngọc Môn, nàng nhất định phải rời khỏi đây.

Năm đó, cha mẹ của nàng chết dưới mũi kiếm của hắn, nàng nhất định không được ở bên hắn, nàng phải rời đi.

Hắn nhìn nàng quật cường đến thế mà không khỏi đau lòng, ở bên cạnh hắn, nàng thật sự không cam tâm đến vậy sao?

Nàng từng rất đáng yêu, rất vô tư, những thứ mà nàng thích chính là thích, không thích chính là không thích. Nhưng mà nàng cũng thay đổi, đối với mọi thứ đều im lặng, khiến cho hắn khó đoán vô cùng.

Hắn tiến lại gần hơn, thẳng tay rút mạnh hai mũi tên kia ra ngoài, máu tứa ra ướt đẫm, khung cảnh lại càng thê lương.

Nàng nhìn theo hướng Bắc, Trắc Nhiên cưỡi ngựa chạy nhanh, rất nhanh. Nàng với tay theo, chân càng không thể cử động, nàng sẽ trở lại cuộc sông trước đây, khi Lâm Nhị cũng chưa xuất hiện, trong đời nàng cũng không có quá nhiều giống tổ, nàng sẽ sống thật tốt.

Nàng chợt thấy một màn đêm đen, có sao băng vụt vay qua, nàng nhắm mắt, ước một điều ước: “Khi nàng chết đi, nàng nguyện trở thành một ngôi sao băng, sáng lên rồi chợt tắt trong giây lát.”

Trước đây, Lâm Nhị rất tốt với nàng.

Tường thành chỉ cách vài bước nhưng nàng không với tới, chỉ có thể nằm đây mà buông xuôi.

Hắn nhìn nàng, bế nàng dậy, đi về phía con ngựa đang đứng, nói nhỏ:

“Nàng cho là có thể trốn đi được hay sao?”

Nàng ngẩng đầu ngay lập tức đã bị hắn dùng môi mình áp lên môi nàng. Nàng cảm nhận được mùi máu tanh, mùi vị mặn chát của nước mắt cùng sự chiếm hữu đến tận cùng của hắn. Hắn dời khỏi môi nàng, chiếm dụng cổ của nàng, từng hết cần đều là một lần trút giận, từng bước đưa nàng lên xe ngựa. Đau khổ ngập tràn, không biết bao nhiêu lần hắn đã làm như vậy, lần nào cũng làm nàng đau khổ tận tâm can.

Hắn nói:

“Cả cuộc đời này chỉ có nàng là quan trọng hơn mạng sống của ta. Chỉ có nàng mới là người mà ta yêu thương nhất.”

Nàng quay đầu nhìn theo hướng của Trắc Nhiên.

Trên đời này yêu yêu hận hận quay cuồng khiến con người ra bị kẹt giữa hai thế lực sống không bằng chết, hoá ra con người nàng vẫn luôn cố chấp, tự cho rằng bản thân có thể giải quyết nhưng thật ra ngay cả một

chuyện nhỏ nàng cũng không hoàn thành được, trả thù cho cha mẹ nàng cũng không làm được, nàng vô dụng.

Hắn nhìn nàng, trong lòng càng thêm bất an, hắn không thể hiểu nàng được, sự phan ly này làm cho hắn thấy sợ hãi, còn sợ hơn nỗi sợ mất cả giang sơn này.

Nàng đột ngột nắm lấy ống tay áo của hắn, cất giọng hỏi:

“Nếu như được lựa chọn, giữa ta và giang sơn, Tống Ngạn sẽ chọn...”

“Ta chọn nàng.”

Lúc đó nàng đã thấy khoé mắt cay cay, nếu như hắn đã chọn nàng như vậy nàng nhất định sẽ rời khỏi hắn, hắn sẽ đau khổ tột cùng, đúng không?

Hắn ôm chặt nàng, rất chặt đến nỗi nàng khó thở, nhưng nàng thật sự đã có một quyết định lớn. Đường như tất cả rồi sẽ qua đi, những đau khổ trong quá khứ nàng sẽ dập tắt, chỉ cần nàng ở bên hắn.

Lí lẽ dễ hiểu nhất khi muốn báo thù một người chính là cướp đi thứ họ yêu quý nhất.

Con dao trong thắt lưng hắn, nàng đã rút ra, tự đâm mình một nhát ngang ngực trái, máu theo đó túa ra, ướt đỏ hết một mảng áo.

Nàng còn nhớ những gì trong quá khứ, khi mặt trời mọc, nàng đã đâm hắn một nhát, khi đó...ánh mắt đó đã khiến nàng thật sự vô cùng đau đớn, thà rằng giết chết hắn là do nàng, đó là cảm giác đau đớn duy nhất của nàng, trên đời này, nàng cứ cho là bản thân cũng sẽ không bao giờ đau như vậy nữa. Không ngờ, ngày hôm nay, nàng không đâm hắn mà tự đâm mình, thế nhưng cảm giác năm đó, thương tâm đến kinh tâm động phách. Nàng sẽ rời xa tiểu bảo bối của nàng, tất cả những thứ mà nàng đã tạo lập.

Hắn phát hiện ra thì đã quá muộn.

Nàng nói:

“Cuối cùng xem như ta đã trả được thù cho cha mẹ. Tống Ngạn...người nói người mà người yêu thương nhất là ta, nếu ta chết chần chẫn sẽ giày vò người rất nhiều, ta chết rồi, người cũng buông tha cho ta?”

Hoa ngừng nở, gió ngừng thổi, tâm can như bị xé thành ngàn vạn mảnh, hắn nhìn người yêu thương nhất của cuộc đời mình mất đi. Hắn đã lựa chọn nàng, nhưng nàng đã chọn cách rời xa.

Đời này kiếp này, A Tịch không thể tiếp tục sống, chỉ có thể hoá thành đóa hoa điệp tử mọc bên cạnh dòng sông Ngụ Tình kiếp kiếp vĩnh cửu.

Không biết từ khi nào từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống, thấm đẫm một mảng áo, chua xót, hối hận, tất cả cũng đã quá muộn.

Nàng còn nhớ tiếng tiêu trong quá khứ của Lâm Nhị.

Hắn đã từng nói:

“Nếu như sau này chúng ta không còn giống như bây giờ, mọi người sẽ mãi nhớ ta chứ?”

Nàng đáp:

“Nếu như ta trở thành làn gió ta cũng sẽ mãi theo huynh, đến khi huynh không cần ta nữa, ta vẫn sẽ bên huynh.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-yeu-han-han-ngu-tinh-diep-tu-doa>